

**»ЈЕДНОМЕ ОД ОВЕ МОЈЕ
НАЈМАЊЕ БРАЋЕ...«**

(Матеј 25,40)

Садржај:

1. И створи Бог..	5
2. План за бољи свет	13
3. Субота: Дан слободе	21
4. Милост и правда у Псалмима и Причама Соломуновим	29
5. Плач пророка	37
6. Клањање Створитељу	45
7. Исус и они којима је потребна помоћ	53
8. »Једноме од ове Моје најмање браће...«	61
9. Служба у новозаветној цркви	69
10. Живети у складу са Јеванђељем	77
11. Живети према адвентној нади	85
12. Љубити милост	93
13. Заједница слугу	101

»ЈЕДНОМЕ ОД ОВЕ МОЈЕ НАЈМАЊЕ БРАЋЕ...«

Аутор: Џонатан Дафи

Број: 3/2019.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара: Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Ђорђе Трајковски, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Штампа: »EURO DREAM«, Нова Пазова, 2019.

Тираж: 2800

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2019] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

У В О Д СЛУЖБА СВИМА КОЈИМА ЈЕ ПОТРЕБНА ПОМОЋ

Адвентистички хришћани позвани су да објављују «вечно Јеванђеље» (Откривење 14,6) целом свету. Чинећи тако, извршавамо Исусове речи о стварању ученика, крстећи их и «учећи их да све држе што сам вам заповиједао». (Матеј 28,20) Између осталог, Он је заповедио да служимо невољнима, потлаченима, сиромашнима, гладнима и онима који су у затвору.

Уосталом, управо је Исус, после испричане приче о добром Самарјанину (Лука 10,30-36), наложио својим слушаоцима: «Иди, и ти чини тако.» (Лука 10,37) Управо је Он, описујући тренутак када ће поделити народ који ће се сабрати пред Њим као што «пастир разлучује овце од јараца» (Матеј 25,32), говорио о томе колико је заиста важно да помажемо гладнима, болеснима, неодевенима и онима који су у тамници. «Заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове Моје најмање браће, Мени учинисте.» (Матеј 25,40)

Другим речима, поред објављивања узвишених истина о спасењу, Светилишту, стању мртвих, трајности Закона, треба да служимо потребама других људи. Који је бољи начин да се приближимо људима него да радимо за њихово добро? Као што је Елен Вајт у свом познатом тексту изјавила: «Само Христов метод донеће прави успех у приближавању људима. Спаситељ се придружио људима као Онај који им жели добро. Он је показао своје саосећање према људима, служио у њиховим потребама и придобио њихово поверење. Тада их је позвао: 'Хајдете за Мном.'» (У пошрази за бољим живошом, стр. 143. оригинал)

Избројано је да Писмо садржи 2103 стиха који говоре о Божјој посебној бризи о сиромашнима и потлаченима. У поређењу са многим другим видовима вере, доктрине и хришћанског живота уопште, број текстова о служењу онима којима је потребна помоћ је велики. Морамо озбиљно прионути на рад да олакшамо бол и патњу људи који живе око нас. Такав рад не угрожава ширење Јеванђеља; напротив, може га само још више оснажити.

Наравно, добро је помагати другима само ради помагања. Треба да »чинимо што је право« (види: Михеј 6,8) једноставно зато што је и исправно и добро да »чинимо правду«. Па ипак, зар није још боље да их док чинимо правду, док помажемо другима у њиховим тренутним и пролазним потребама, упутимо, такође, на разлог »за наше надање« (1. Петрова 3,15), а то је обећање о вечном животу у Христу?

Исус је исцељивао болесне, враћао вид слепима, ослобађао оболеле од губе, чак и мртве подизао. Међутим, сви они којима је помагао пре или касније су свакако умрли, зар не? Према томе, гледано на дуже стазе, какво год добро да је учинио за њих и њихове тренутне потребе, чинио је и нешто више. Да, служио је невољнима, а онда им упутио позив: »Следи Ме.« И управо је то разлог зашто ми, такође, треба да служимо невољнима и да им упућујемо позив: »Следи Га.«

Нема сумње, тежећи правди и доброты у свету, приказујемо Божје царство (види: Лука 4,18.19) на начин који је у најмању руку исто толико истинит, веродостојан и успешан као и проповедање о Њему. Када се старамо о сиромашнима и потлаченима, ми заправо Богу одајемо славу и част (види: Исаија 58,6-10). Међутим, ако не служимо невољнима, напаћенима и сломљенима, ми Га погрешно представљамо (види: Приче 14,31).

Према томе, овог тромесечја видећемо шта Божја реч каже (а каже много) о нашој дужности да служимо потребама људи око себе. »Забадава сте добили, забандава и дајите.« (Матеј 10,8). Ове речи све говоре.

Џонаџан Дафи ради као директор Адре Интернационал од 2012. године. Пре нејо штио се иридружио Адри у Аустралији 2008, Дафи је радио као секретар Здравствене одељења ири Јужно-пацифичкој дивизији, у коме је сиекао велико искуство у промоцији и развоју здравља у заједници.

И СТВОРИ БОГ...

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1-3; Дела 17,28; Псалом 148; Псалом 24,1; 1. Мојсијева 4,1-9; Матеј 22,37-39; Откривење 14,7.

Текст за памћење: »Ко чини криво убогоне, срамоти Створитеља његова; а поштује Га ко је милостив сиромашу.« (Приче 14,31).

Да ли сте икада нешто стварали или правили, уметничко дело, неки предмет, оброк, или се бавили неким другим стваралачким радом – да би на крају то дело било уништено или одбачено од стране особе којој је то дело поклоњено? Ако јесте, можда имате само мали увид у то шта је Бог доживео када је створио овај свет и подарио живот људским бићима, да би на крају то што је створио било уништено грехом.

Библија каже да је свет створен пажљиво и »веома добро«. Како се Бог осећао због дела стварања очигледно је у извештајима о стварању у 1. и 2. поглављу 1. Мојсијево. У том оквиру треба да читам извештај о паду у 3. поглављу 1. Мојсијево и Божјем сломљеном срцу када се суочава са људима које је створио.

Изузетно је то што наш свет наставља да буде предмет Божје љубави, чак и упркос хиљадама година греха, насиља, неправде и отворене побуне. Што је још изузетније, иако је Бог започео свој план откупљења и поновног стварања света, поверио нам је, као верницима, одређену улогу у испуњењу својих већих планова. Да, ми смо примаоци Његове благодати; али, поред благодати која нам је дата, поверено нам је да обављамо посао са нашим Господом. Каква је то узвишена, света одговорност!

БОГ: БРЗ ПОГЛЕД НА СТВАРАЊЕ

Овај свет и сав живот на њему, наш лични живот и све што чинимо са њим, животи људи око нас и како успостављамо однос са њима, живот и како да га живимо на најбољи могући начин – све ово почиње са Богом, »јер кроз Њега живимо, и мичемо се, и јесмо«. (Дела 17,28) Овако почиње библијски извештај: »У почетку створи Бог небо и Земљу.« (1. Мојсијева 1,1) Чињеница да је стварао речју указује на силу и процес који не можемо ни замислити.

Па ипак, Бог није стварао са одређене удаљености; био је лично укључен, нарочито када је наступио тренутак да створи прво људско биће (види: 1. Мојсијева 2,7).

Прочитајте извештај о стварању првих људских бића у тексту 1. Мојсијева 1,26-31. Какве важне појединости овај извештај износи о Богу? Какве важне појединости говори о људима?

Често кажемо да можемо много да научимо о Богу уколико провидимо време у природи, посматрамо Његова дела стварања и из њих добијамо увид у Створитељев карактер. Међутим, можемо, такође, стећи увид у то како је Бог створио свет на основу нашег схватања Бога. На пример, ако је Бог Бог реда, треба да очекујемо да пронађемо ред у Његовим делима стварања. Или ако верујемо да је Бог Бог стваралачког рада, не треба да будемо изненађени уколико уочимо невероватне примере стваралаштва у свету који је створио. Слично томе, верујемо да је Бог Бог односа, па према томе, увиђамо да су односи суштински чинилац у томе како је Бог објединио свет. Он је створио сваки елемент света у односу на остала дела стварања. Он је створио животиње у складном односу. Створио је људска бића која ступају у заједницу са Њим, једни са другима и са осталим делима стварања. Иако је наше разумевање Бога ограничено на много начина, оно што можемо запазити у вези са Његовим карактером треба да нас подстакне да поново размотримо какав би свет требало да буде.

Колико је корисно за ваше разумевање света да га запажете као одраз Божјег карактера, чак и кад су разарања због греха толико очигледна?

Лако је осетити чежњу за Едемским вртом. Има нечега у кратком опису врта, дома који је Бог створио Адаму и Еви, што буди чежњу у нашем срцу. Можда не схватамо како је живот у таквом свету текао, али осећамо да бисмо волели то да искусимо.

Чини се да је и Бог развио осећање задовољства и целовитости: »Тада погледа Бог све што је створио, и гле, добро бјеше веома.« (1. Мојсијева 1,31) Бог је створио свет који је био и леп и сврсисходан. Био је изузетно осмишљен, и по изгледу и по практичности. Био је пун живота и боја, и испуњен свиме што је неопходно за бујање живота. Не чуди зато што је Бог стално застајао размишљајући да је свет који ствара добар.

Прочитајте 1. поглавље 1. Мојсијева. Шта мислите шта се подразумева под поновљеним изјавама да »видје Бог да је добро«? Видите: 1. Мојсијева 1,4.10.12.18.25.31.

Иако је у целости написана после пада, у Библији се на много места прославља природни свет, као у текстовима О Јову 38-41 и Псалам 148. Не смемо заборавити да ови текстови нису написани као осврт на то како је свет изгледао када је створен, пре греха; написани су у садашњем времену, славећи добре особине које су још увек очигледне у нашем свету.

Исус је, такође, из света природе узимао примере о Божјој доброту и старању (на пример: Матеј 6,26.28-30), похваљујући наше ослањање на Бога и то што са дивљењем ценимо једноставне дарове који нас окружују. Ако отворимо очи и погледамо чуда стварања, видећемо да смо уистину примаоци изузетних дарова нашег Створитеља. Чак и усред искушења наш одговор треба да буде прожет захвалношћу, захваљивањем и понизним покоривањем Дародавцу.

Као адвентистички хришћани – они који величају стварање и очекују долазак Божјег царства – треба да схватимо да нам лепота, радост и добра која видимо и доживљавамо у свету дају увид у то какав је наш свет некада био и какав ће поново бити.

Шта у свом искуству света природе посебно цените као чудо стварања? Како у свом свакодневном животу можете боље упознати Господа преко чуда из света природе?

ПРИСТАВИ НА ЗЕМЉИ

Према библијском извештају, Едемски врт и новостворена Земља били су места изобиља, створена да у њима живот буја и да људска бића нарочито уживају.

Међутим, Бог је првом човеку и жени – и свим њиховим потомцима – такође дао одређену улогу у стварању. Брзо постаје очигледно – и не само на основу Његовог начина стварања – да Адам и Ева заузимају посебан положај у овом новом свету. Адаму је прво био поверен задатак да надене имена свим животињама и птицама (види: 1. Мојсијева 2,19). Затим му је дата још једна улога, коју је Бог лично представио као благослов: »И благослови их Бог, и рече им Бог: Рађајте се и множите се, и напуните Земљу, и владајте њом, и будите господари од риба морских и од птица небеских и од свега звјериња што се миче по земљи.« (1. Мојсијева 1,28)

Прочитајте и упоредите следеће текстове: 1. Мојсијева 1,28. и 1. Мојсијева 2,15. Како бисте у једној или две реченице описали човеков посао?

Пречесто су појединци у хришћанској историји користили текст 1. Мојсијева 1,28. као одобрење да бесомучно искоришћавају природни свет, чак до тачке његовог уништења. Да, свет је очигледно био створен ради човековог живота, добра и уживања. Међутим, према речима забележеним у тексту 1. Мојсијева 2,15, човекова одговорност је »да га ради и да га чува«.

Када говоримо о приставској служби, често је прва наша мисао новац, али прва заповест у вези са приставском службом у Библији јесте да водимо рачуна о Земљи коју је Бог створио и поверио нама. Налог упућен Адаму и Еви предвиђа, такође, да ће Земљу делити са својом децом и будућим нараштајима. Према првобитном плану, створени свет требало је да буде извор живота, доброте и лепоте за сва људска бића, а Адам и Ева имали су велику улогу у старању о њему.

Земља је и даље Господња (види: Псалам 24,1), а ми смо и даље позвани да будемо пристави свега што нам је Бог подарио. Можда бисмо могли закључити да је у палом свету наша одговорност као пристави још већа.

Шта за вас данас значи бити пристав Земље у палом свету? Како схватање ове одговорности утиче на ваш свакодневни жиот?

Једино што је Бог дао само Адаму и Еви и ниједном другом створењу на Земљи била је *морална слобода*. За разлику од биљака и животиња, они су били морална бића. Бог је толико вредновао ову моралну слободу да је дозволио могућност да људи одлуче да Му буду непослушни. Чинећи тако ризиковао је све што је створио ради вишег циља, односа са људским бићима утемељеном на љубави и слободној вољи.

Међутим, постојао је уништитељ (ова морална слобода постојала је и међу анђелима), онај који је желео да поремети добар и целовит свет који је Бог створио и који је тежио да искористи Божје посебно дело стварања на Земљи – људска бића – да то оствари. Проговарајући кроз змију, ђаво је довео у питање савршеност и довољност онога што је Бог подарио (1. Мојсијева 3,1-5). Прво искушење било је то што су пожелели више него што им је Бог дао, што су посумњали у Божју доброту и ослонили се на себе.

Таквим одлукама и поступцима уништени су односи који су према Божјој замисли били целовити приликом стварања. Адам и Ева више нису уживали однос са својим Створитељем за какав су створени (види: 1. Мојсијева 3,8-10). Ова два људска бића изненада су схватила да су нага и да их је срамота, а њихов међусобан однос био је скоро непоправљиво измењен. Њихов однос са осталим делима стварања на Земљи постао је, такође, напрегнут и нарушен.

Прочитајте: 1. Мојсијева 3,16-19. Шта ови стихови говоре о промењеним односима између људи и света природе?

Због стварности греха, живот је изненада постао много тежи за Адама, Еву и остала дела стварања. Последице греха су стварне, нарочито у смислу како утичу на људски род и наше односе. На одређени начин, удаљили смо се и од Бога, нашег Створитеља. Породице су, такође, на много начина погођене, а наши односи са другима често представљају изазов. Боримо се чак и у односу са природним окружењем и светом у коме живимо. Сви облици нашег живота и света показују сломљеност проузроковану грехом.

Међутим, Бог није створио такав свет. »Клетве« из 3. поглавља 1. Мојсијеве дате су са обећањем да ће Бог пронаћи начин да поново створи наш свет и поправи односе нарушене грехом. Док настављамо да се боримо са грехом и његовим утицајем на наш живот, позвани смо да подржимо то што је првобитно било добро у свету и да настојимо да у свом животу прикажемо план какав Бог има за овај свет.

ПОРОДИЧНО ТКИВО ЧОВЕЧАНСТВА

Након појаве греха није било потребно много времена да се свет још више поквари. Подстакнуто љубомором, неразумевањем и гневом, прво убиство догодило се међу првом браћом. Када је Бог упитао Каи-на о његовом греху, он је дао ироничан и реторички одговор: »Зар сам ја чувар брата својега?« (1. Мојсијева 4,9) Одговор наговештен Божјим почетним питањем гласио је: »Да, ти си чувар свога брата.«

Прочитајте Приче 22,2. Шта наговештава ова наизглед једноставна изјава? Шта говори о нашем односу према другим људима?

Свако кога сретнемо је Божје створење, створено према Његовом облику, и део мреже односа која нас све повезује као Божја дела стварања, иако сломљена и слаба. »Ми смо сви уткани у ткиво човечанства. Зло које задеси било који део великог људског братства доноси погибао свима.« (Елен Вајт, *У пошрази за бољим живоћом*, стр. 345. оригинал) Свидело нам се то или не, имамо Богом дану одговорност према Богу и једни према другима (види: Матеј 22,37-39).

У целој Библији понавља се тврдња да је Бог наш Створитељ. На пример, та тврдња је један од наведених разлога зашто треба да се сећамо Суботе (види: 2. Мојсијева 20,11) и да се клањамо Богу на крају времена (види: Откривење 14,7). Она је, такође, главни подстицај да бринемо једни о другима и да се интересујемо за оне који имају мање среће од нас.

Сви смо повезани заједничким пореклом у Богу. Ко год »чини криво убоготе, срамоти Створитеља његова; а поштује Га ко је милостив сиромасу.« (Приче 14,31) Може ли ова веза бити јаснија?

Бог као наш Створитељ полаже право на нас и захтева цео наш живот, укључујући и наше богослужење и наше старање за друге. Ма колико понекад тешко, разочаравајуће и неугодно, ми смо заиста »чуvari своје браће«.

Шта мислите зашто се у Библији Божје тврдње да је Створитељ стално понављају? Зашто је то толико важно, и како ова чињеница треба да утиче на то како се опходимо према другима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Стварање«, стр. 44-51. оригинал, у књизи Елен Вајт *Стварање, патријарси и пророци*.

»'Бог је љубав'... Љубав је Његова природа, Његов закон. Тако је увек било и тако ће увек бити. 'Високи и узвишени, који живи у вечности', чији су 'путеви... вечни', не мења се. Код Њега 'нема промењивања ни мењања видеда и мрака'... Свако показивање стваралачке силе је израз бескрајне љубави. Божја врховна власт доноси изобиље благо- слова свим створеним бићима.« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 33. оригинал)

»Када би људи извршавали своју дужност као верни пристави Господњих добара, не би било плача за хлебом, никога ко би патио у оскудици, никога без одеће или у невољи. Управо је неверност људи довела свет у ово стање патњи у коме се човечанство налази... Бог је људе учинио приставима и Њега не треба кривити због патње, јада, сиромаштва и потребе за човечношћу. Господ је на све излио обиље добара.« (Елен Вајт, *Welfare Ministry*, стр. 16)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Пажљиво прочитајте последњу изјаву Елен Вајт у претходном тексту. О чему она говори? Ко је крајње одговоран за толико сиромаштво? Шта нам то говори о важности верне приставске службе?

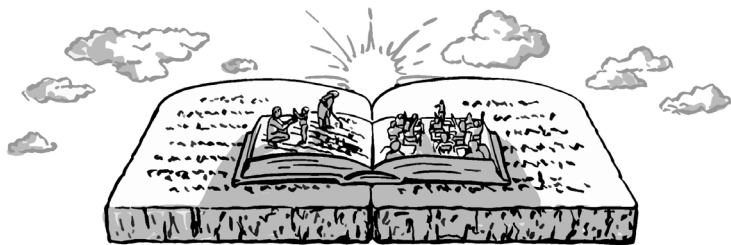
2. После неколико хиљада година нарушених односа изазваних грехом, како је могуће да још увек запажамо да је све добро створено? Као људи који верују у Бога Створитеља, шта можемо учинити да помогнемо другима да увиде да је Бог све добро створио?

3. Како схватате израз *приставска служба*? Да ли је нешто у лекцији за ову седмицу проширило ваше размишљање о томе шта значи бити пристав, нарочито зато што смо позвани од Бога?

4. Како би се начин на који се односимо и опходимо према другима променио да на свакој особи коју сретнемо видимо знак који нас подсећа да је та особа »створена према Његовом обличју и да је Он воли«?

Закључак: Бог је створио добар и целовит свет, и поверио га људским бићима, створеним по Његовом обличју, »да се старају« о Његовим делима стварања. Иако је грех нарушио односе какве нам је Бог првобитно наменио, ми и даље имамо улогу пристава свему добром што је Бог створио и чувара својих ближњих. Испуњавање ове улоге један је од начина на који можемо прославити Бога као свог Створитеља.

ПЛАН ЗА БОЉИ СВЕТ

Текстови за проучавање у токе седмице: 2. Мојсијева 3,7; Матеј 22,37-40; 2. Мојсијева 22,21-23; 5. Мојсијева 14,22-29; 5. Мојсијева 26,1-11; 3. Мојсијева 25,9-23.

Текст за памћење: »Не буди осветљив, и не носи срдње на синове народа својега; него љуби ближњег својега као себе самога; Ја сам Господ.« (3. Мојсијева 19,18)

У својој милости Бог је увек имао људе са којима је одржавао посебан однос. У извештајима о Еноху, Ноју, Авраму, Исаку и Јакову – између осталих – видимо да Бог чезне да поново изгради нарушен однос са човеком. Међутим, то није било само ради добра ових неколико појединаца и њихових породица. Када су били у заједници са Богом и када их је Бог благосиљао, био је то део већег плана да се тај однос обнови и поделе благослови са другима. Као што је Бог рекао Авраму: »И учинићу од тебе велик народ, и благословићу те, и име твоје прославићу, и ти ћеш бити благослов... и у теби ће бити благословена сва племена на Земљи.« (1. Мојсијева 12,2.3) Када је он био благословен, могао је постати благослов другима.

Овај благослов требало је да дође кроз израиљски народ и на крају Месију, који је потекао из тог народа. Стварањем Израиља, Бог је сада деловао преко читавог народа. Према томе, дао им је законе, прописе, празнике и обичаје да живе према њима и да би они које је Бог благословио могли благословити друге.

Нема сумње да ово начело и данас постоји.

»Добро видјех невољу народа својега у Мисиру, и чух вику његову од зла које му чине настојници, јер познах муку његову.« (2. Мојсијева 3,7) Дуго је чекати четири стотине година, нарочито када се чека у условима све суровијег ропства. Бог је обећао да ће се вратити свом народу и извести га из Египта, али из нараштаја у нараштај били су остављени у тој земљи да стичу богатство и граде углед својим идолопоклоничким тлачитељима док се чинило да Бог ћути.

Тада се Бог показао на јединствен начин. Појавио се у грму који гори у далекој пустињи неочекиваном вођи, принцу изгнанику и познатом пастиру по имену Мојсије. Он је невољном Мојсију поверио један задатак, а први део тог задатка састојао се у томе да се врати израиљском народу у Египту са поруком да је Бог чуо и видео угњетавање које су доживели – и да Му је стало. У ствари, Он је намеравао да учини нешто што ће коренито променити њихове прилике.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 3,16.17. Зашто је било важно да Бог овом посебном поруком започне откривање плана свом народу? Шта привлачи вашу пажњу у овој Божјој изјави?

Међутим, Бог се ту не зауставља. Не само да је имао план да их поведе у бољу земљу, већ није желео да Његов народ напусти Египат сиромашан. Стотинама година доприносили су богатству Египатског царства. Бог је предвидео да ће фараон у почетку пружати отпор, али је уверио Мојсија да ће Израиљцима бити надокнађено за све године мукотрпног рада: »И учинићу да народ нађе љубав у Мисираца, па кад пођете, нећете поћи празни.« (2. Мојсијева 3,21)

После много година угњетавања, Бог је искористио прилику да са овим некадашњим робовима успостави нови облик друштва. Желео је да живе другачије и оснују друштво које ће бити одрживо и оствариво. Његов план је био да овај нови друштвени облик постане узор околним народима и да благослови које приме од Бога, као и у Аврамовом случају, буду благослов читавом свету.

Колико вам је важно да је Бог Бог који види патњу свога народа у свету и чује њихов вапај за помоћ? Шта вам то говори о Богу? Размотрите текст: 2. Мојсијева 4,31.

ДЕСЕТ ЗАПОВЕСТИ

Прочитајте следеће текстове: Матеј 22,37-40; 2. Мојсијева 20,1-17. Како вам Исусов кратак преглед Десет заповести помаже у разумевању док читате сваку од њих?

Десет заповести су попут устава. Након кратке преамбуле која поставља темељ на коме се граде ове изјаве – у овом случају, чињенице да је Бог избавио свој народ – у документу се наводе суштинска начела на којима је основан живот народа. У овом случају, дате су посебне заповести о томе како људи у свом животу на најбољи начин могу показати љубав према Богу и једни према другима. Не чуди зато што су многи народи са хришћанским наслеђем темеље својих закона изградили из ових водећих начела.

Иако су многе ове изјаве кратке, не треба потценити ширину њиховог утицаја и свеобухватност Десет заповести као закона живота. На пример, шеста заповест: »Не убиј« (2. Мојсијева 20,13) – сажима и обухвата »свако неправедно понашање које скраћује живот« као и »себично занемаривање потреба сиромашних и напаћених«. (*Стварање, патријарси и пророци*, стр. 308. оригинал) Слично томе, забрана крађе (види: 2. Мојсијева 20,15) осуђује »трговину робљем и освајачке ратове«. Она »захтева враћање законитих дугова и исплаћивање плата«, као и забрану »сваког покушаја коришћења предности коју нам пружају незнање, слабост или несрећа ближњег«. (*Стварање, патријарси и пророци*, стр. 309. оригинал)

Лако можемо рећи о себи да нисмо рђави људи. На пример, ако нисмо непосредно укључени у убиство или очигледну крађу, може изгледати да је све што чинимо у реду. Међутим, када је Исус говорио о заповестима, јасно је ставио до знања да се заповести не испуњавају једноставно тиме што чинимо неколико нарочитих дела. Својим мислима, побудама, чак и пропустима да учинимо оно што знамо да треба кршимо Божји закон (види: Матеј 5,21-30).

Замислите друштво у коме се свака од Десет заповести озбиљно схвата и потпуно примењује у животу. Било би то активно, живо друштво у коме свако са одушевљењем поступа у складу са љубављу према Богу, волећи и старајући се једни за друге.

Зашто смо склони да читамо Десет заповести »уско их примењујући«, често занемарујући ширу примену ових важних начела у свом животу? Зашто је у пракси лакше следити ужу примену?

РОБОВИ, УДОВИЦЕ, СИРОЧАД, СТРАНЦИ

Прочитајте текст 2. Мојсијева 23,9. Какву поруку Бог упућује Израиљу у овом тексту?

Као тек ослобођени робови, Израиљци су знали шта значи бити потлачен, израбљиван и понижаван. Док су славили своју слободу, Бог се постарао да не забораве одакле су дошли, шта значи бити одбачен и шта је Он учинио да их ослободи. Успоставио је Пасху у знак сећања и пружио им прилику да препричавају тај догађај: »Руком крјепком изведе нас Господ из Мисира, из дома ропскога.« (2. Мојсијева 13,14)

Прочитајте текст 2. Мојсијева 22,21-23. Колико је сећање на њихово ропство било важно у вези са упутствима како народ треба да се опходи према онима који у њиховој новој заједници имају најмање могућности?

После добијања Десет заповести узвици једва да су утихнули, када је Мојсије позван да проведе више времена са Богом, који му даје детаљне налоге о томе како ове узвишене заповести треба применити у животу израиљске заједнице. Чак и пре упутстава за изградњу Шатора од састанка, Бог даје три поглавља закона о прикладном опхођењу према робовима, законе који су били у оштрој супротности са опхођењем какво су многи Израиљци доживели. Дати су закони који се баве злочинима, имовином, свакодневним животом и начелима за оснивање судова који ће спроводити ове законе и извршавати правду (види: 2. Мојсијева 21-23).

Међу овим законима била је истакнута брига према сународницима у новој заједници, као и брига према туђинима и најрањивијима. Ови људи нису смели бити израбљивани; чак су им дата права да дођу до хране на начин на који ће њихово достојанство бити испоштовано, као што је пабирчење остатака од усева са пожњевених поља. Такво опхођење према »туђинима« и странцима није било уобичајено у древном свету. Чак и данас чини се да појединци заборављају важна морална начела која проналазимо овде у вези са опхођењем према другима.

Каква сећања на лична искуства вас чине саосећајнијима и забринутијима, када је реч о неправди или патњи других?

Многи хришћани препознају и следе библијска упутства у вези са давањем – или враћањем – десетка. Обично се наводи текст Малахија 3,10. који представља једноставно правило, према коме верници дају 10 посто од свог прихода да би подржали црквени рад на ширењу Јеванђеља. Пошто су им поверени десеци, цркве обично имају строге смернице о коришћењу ових новчаних средстава, првенствено за подршку непосредне службе и евангелизма.

Прочитајте текст 5. Мојсијева 14,22-29. Шта је у овим упутствима главна сврха десетка?

Понекад се нађемо у искушењу да помислимо да смо испунили своју обавезу давања, када дамо тих десет процената. Међутим, упутства дата Израиљцима указују да је десет процената полазна тачка. Проучавања наговештавају да би тадашњи Израиљац који је живео и давао према упутствима датим у Левитским законима за дело Господње редовно давао између једне четвртине и једне трећине годишњих прихода, подупирући свештенике и Светилиште, и помажући сиромашнима.

Поједини проучаваоци Библије описују ово давање – нарочито када се помажу странци, сирочад и удовице – као други десетак. Јасно је да је народ требало да ужива у резултатима свога рада и да прославама обележава жетву. Бог је обећао да ће их благословити, нарочито у новој земљи, али тај благослов није требало да узму олако или да забораве на оне који нису били толико благословени.

У време редовних година, овај део жетве требало је донети у Светилиште и одатле га делити. Међутим, сваке треће године, посебно су били усредсређени на дељење благослова у својој заједници. У време тих прослава жетве, посебну пажњу су упућивали онима који су лако могли бити занемарени или заборављени: »И даш Левиту, дошљаку, сироти и удовици да једу у мјестима твојим и насите се.« (5. Мојсијева 26,12)

Према Божјим упутствима, макар један део израиљских дарова требало је усмерити на пружање новчане и практичне помоћи онима којима је помоћ била најпотребнија. Да поновимо, та пракса се заснивала на сећању народа и на томе што су ценили како је Бог био милостив и праведан према њима.

Прочитајте текст 5. Мојсијева 26,1-11. Шта им Господ говори? Како ове речи треба да применимо на свој став према давању онима којима је помоћ потребна?

Сабирајући Израилце као народ који није имао свој дом и који је чекао да стигне у Обећану земљу, Бог је знао колику ће важност земља добити када оснују своју заједницу у Ханану. Под вођством Исуса Навина, Бог је надгледао поделу земље по племенима и породицама.

Међутим, такође је знао да ће се временом богатство, прилике и средства повезана са поседовањем земље стицати у рукама неколицине. Породичне потешкоће, рђаво здравље, погрешне одлуке и друге несреће могу навести власнике земље да продају своју земљу ради краткорочног добитка или једноставно да би преживели, али то је значило да ће породица бити лишена имовине у будућим нараштајима.

Бог је дао решење које је спречавало овакву појаву, прогласивши да земља никада не може бити у потпуности отуђена. Уместо тога, земља је могла бити продата само до следеће »јубиларне године«, када би била враћена породици којој је била додељена. Свака продата земља могла је бити откупљена од стране продавца или другог члана продавчеве породице у било ком тренутку. Да поновимо, Бог подсећа народ на њихов однос са Њим и како та заједница утиче на односе са другим људима: »Али да се земља не продаје засвагда, јер је Моја земља, а ви сте дошљаци и укућани код Мене.« (3. Мојсијева 25,23)

Прочитајте текст 3. Мојсијева 25,8-23. Шта мислите колико би друштво било другачије да су се ова начела примењивана, нарочито речи »зато не варајте један другога«?

»Правила која је Господ прописао требало је да осигурају друштвену једнакост међу људима. Одредбе о суботној и јубиларној години свакако би, бар у великој мери, исправиле зла која су се у протеклом раздобљу нагомилала на друштвеном и политичком подручју народног живота.« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 534. оригинал)

Библијски историчари нису сигурни да ли су се ови економски и друштвени циклуси икада у потпуности поштовали одређени временски период (види: 2. Дневника 36,21). Чак и да нису, ова правила пружају занимљив увид у то како би свет изгледао да се Божји закони у целости поштују. Штавише, они истичу Божју нарочиту бригу према сиромашнима и одбаченима, као и старање да се у нашем свету на практичан начин покаже поштење.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Стварање, патријарси и пророци* прочитајте поглавља »Израиљ добија Закон«, стр. 303-314. оригинал; »Божје старање за сиромашне«, стр. 530-536. оригинал.

»Најистакнутија одлика Мојсијевих закона, осим признавања Божјих захтева, била је његово великодушно, нежно и гостољубиво старање о потребама сиромашних. Иако је Бог обећао да ће обилно благословити свој народ, није планирао да сиромаштво потпуно уклони из његове средине. Он је чак изјавио да земља никад неће остати без сиромаша. Требало је да их увек буде међу припадницима Божјег народа да би се учили да буду сажаљиви, нежни и великодушни. И тада, као и сада, многи су западали у тежак положај због незгода, болести и губитка имања; али све док народ буде следио Божја упутства, неће бити просјака ни гладних међу њима.« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 530.531. оригинал)

»Ове мере требало је да донесу богатима ништа мањи благослов од онога који ће бити додељен сиромашнима. Оне су сузбиле лакомост и жељу за самоузвишењем, развиле племенити дух великодушности; својим ширењем добре воље и поверења међу свим слојевима оне би штитиле друштвени рад и стабилност власти. Сви смо заједнички уткани у велико ткање човечанства и све што чинимо да унапредимо и уздигемо друге, враћа нам се као благослов.« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 534.535. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Која одлика, закон или пропис највише привлачи вашу пажњу у нацрту који је Бог дао Мојсију и Израиљцима у вези са друштвом какво је требало да оснују (било да је посебно споменуто у лекцији за ову седмицу или на основу вашег опширнијег проучавања)?

2. Шта мислите зашто је Бог у законима које је дао свом народу толико усредсређен према најрањивијима?

3. Како треба да схватимо ове законе данас и како треба да се односимо према њима? На основу чега бирамо који од њих су примењиви и важећи за нас данас? Шта је најважнија појединост коју можемо научити из ових детаљних упутстава о томе како Израиљци треба да уреде своје друштво и живот?

Закључак: Бог је чуо вапај напаћеног израиљског народа у Египту и умешао се да их избави. Тежио је да изгради посебан заветни однос са њима и оснује ново друштво које ће бити благослов свима, чак и заборављенима, одбаченима и рањивима.

СУБОТА: ДАН СЛОБОДЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Мојсијева 16,16-18; 2. Мојсијева 20,8-11; 5. Мојсијева 5,12-15; Матеј 12,9-13; 3. Мојсијева 25,1-7.

Текст за памћење: »И говораше им: Субота је начињена човјека ради, а није човјек Суботе ради.« (Марко 2,27)

Бог је створио Суботу као последњи чин у седмици стварања. Речено је да се Бог седмог дана није само одмарао, већ да је створио одмор као саставни део живота света какав је осмислио. Субота је била показатељ да смо створени да ступимо у заједницу са Богом и једни са другима.

Према томе, не изненађује нас што се Субота, као једна од заповести у Божјем плану за Његов народ, спомиње на самом почету оснивања нове израиљске нације. Требало је да има средишњу улогу у животу Јевреја.

Када говоримо о Суботи, разговор често брзо пређе на питање о томе како да је држимо, шта не би требало да радимо и слично. Ма колико ова питања била важна, треба да схватимо целовиту улогу какву Субота треба да има у свету и животу Божјег народа као симбол Божје благодати и старања.

Исус је рекао да је седми дан, Субота, створена за цело човечанство. Када се истински »сећамо Суботног дана«, он ће нас мењати свакога дана у седмици и – као што је Исус показао – он може постати извор благослова за друге.

После многих нараштаја у ропству и друштвеној деградацији до које су такви услови довели Његов потлачен народ, Бог је настојао да подигне новоослобођени Израил, упућујући их на бољи начин живота, дајући им законе како би на најбољи могући начин уредили своје ново друштво. Један од првих корака у овом процесу састојао се од практичне и очигледне поуке.

После пуних 40 година лутања пустињом, овакав ритам живота, видљиви доказ Божјег старања и показане несебичности, требало је да постане део културе израиљског друштва. Јавио се у облику мане, хране која се сваког јутра налазила на тлу око израиљског логора.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 16,16-18. Шта мислите шта представља посебна мера наглашена у овим стиховима одређена за једну особу?

У 2. Коринћанима 8,10-15. Павле наводи овај извештај као пример како хришћани треба да дају: »Да у садашње вријеме ваш сувишак буде за њихов недостатак, да и њихов сувишак буде за ваш недостатак; да буде једнакост.« (14. стих)

Поука упућена Израиљцима, и нама, била је да је Бог обезбедио довољно за свој народ и дела стварања. Ако узмемо само оно што нам је потребно и спремни смо да делимо свој сувишак са другима, сви ће бити збринут и обезбеђени. Прикупљање само онолико колико је довољно за одређени дан изискивало је од народа веру да ће следећег дана бити још хране. Потлачени народ, као што су били израиљски робови, склон је да се усредсреди на сопствени опстанак, али Бог је желео да им открије живот поверења, великодушности и дељења.

Међутим, постојала је још једна, још изузетнија, величина ове праксе. Сваког петка двострука мера мане изливала се на земљу, и тог дана – и само тог дана – народ је требало да скупља додатну ману у оквиру припремања за Суботу. Посебно снабдевање за Суботу помогло им је да на још један начин науче да се ослањају на Господа за све своје потребе. Ова додатна количина мане, чин Божје благодати, омогућила им је да се још потпуније радују одмору који им је Бог обећао седмог дана у Суботу.

Шта можемо чинити петком што ће нам помоћи да више уживамо у ономе што нам Бог нуди Суботом?

ДВА РАЗЛОГА ЗА СВЕТКОВАЊЕ СУБОТЕ

Прочитајте следеће текстове: 2. Мојсијева 20,8-11. и 5. Мојсијева 5,12-15. Како ове две верзије четврте заповести допуњавају једна другу?

Сећање је важан део односа који Бог тежи да поново успостави са својим народом, односа који се темељи на чињеници да је Бог наш Створитељ и Откупитељ. Обе улоге се јављају у ове две верзије четврте заповести и према томе су тесно повезане са Суботом и њеним светковањем.

Изашавши из земље у којој је преовладавало толико много лажних богова, Израиљци су требало да се подсети праве Божје улоге као Створитеља. Субота је у томе била кључна. Учињена је још значајнијом у оквиру седмичног циклуса изливања додатне мане петком, што је био снажан пример Његове стваралачке силе. У четвртој заповести у 20. поглављу 2. Мојсијева, Бог је најјасније откривен као наш Створитељ.

За разлику од тога, њихово избављење, откупљење и спасење средиште су четврте заповести као у 5. поглављу 5. Мојсијева. То је био извештај који су Израиљци требало редовно да препричавају; нарочито су сваке Суботе могли да га се подсети. У почетку извештај се односио на стварно, физичко избављење из египатског ропства, али како се њихово схватање Бога и Његовог спасења развијало, Субота је, такође, постала седмични симбол прослављања њиховог духовног спасења.

Оба разлога за светковање Суботе односила су се на обнављање односа између Бога и Његовог народа: »И Суботе своје дадох им да су знак између Мене и њих да би знали да сам Ја Господ који их посвећујем.« (Језекил 20,12) Као што смо видели, то се није односило само на ову групу људи. На темељу овог односа, требало је да оснују нови облик друштва, оно које је било љубазно према одбаченима и које је представљало благослов широј заједници.

»Зато ти је Господ Бог твој заповедио да светкујеш дан од одмора.« (5. Мојсијева 5,15) Ако светкујемо Суботу тако да се сећамо и прослављамо и своје стварање и своје откупљење, можемо наставити да развијамо односе, не само са Господом, већ и са људима око себе. Бог је милостив према нама; према томе, ми треба да будемо милостиви према другима.

На које начине светковање Суботе треба да нас учини бољим, љубазнијим, брижнијим и саосећајнијим према људима?

Једна од појединости коју запажамо летимичним читањем Десет заповести у 2. Мојсијевој 20. поглављу и 5. Мојсијевој 5. поглављу јесте да је четврта заповест најдетаљнија. Док су неке заповести забележене у само неколико речи, односно у три речи у појединим преводима (у јеврејском неке су изражене само двама речима), четврта заповест даје простора питањима зашто, како и ко треба да се сећа Суботног дана.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 20,8-11. Шта говори о слугама и странцима, чак и о животињама, и на шта указује?

Оно што је приметно међу овим појединостима о Суботи јесте уредсређеност на друге. Сигве К. Тонстад тврди да је оваква врста заповести јединствена међу свим културама света. Заповест о Суботи, објашњава он, »поставља приоритете од дна ка врху, а не од врха ка дну, указујући прво уважавање најслабијима и најрањивијим члановима друштва. Они којима је одмор највише потребан – робови, странци који ту бораве и теретне животиње – издвојени су и посебно споменути. У одмору седмог дана неповлашћени, чак и неме животиње, проналазе савезника.« (*The Lost Meaning of the Seventh Day* [Michigan: Andrews University Press, 2009], стр. 126, 127)

Заповест посебно наглашава да је Субота дан коме сви треба да се радују. У светлости Суботе, сви смо једнаки. Ако сте послодавац у току седмице немате право да приморате своје раднике да раде Суботом. Разлог томе је што је Бог и њима дао дан одмора. Ако сте радник – или чак и роб – целог свог живота, Субота вас подсећа да је Бог и вас створио и откупио. Бог вас позива да то прославите на начин који се разликује од ваших уобичајених дужности. Чак и они који не припадају народу који светкује Суботу, »странац који је међу вратима твојим« (2. Мојсијева 20,10) – треба да имају користи од Суботе.

Оваква мисао представљала је изузетну промену гледишта израиљског народа. Била је нова у односу на њихово искуство ропства и одбачености. Сада када је требало да се утврде у новој земљи, Бог није желео да усвоје навике својих некадашњих тлачитеља. Поред тога што је дао детаљне законе за уређење њиховог друштва, на снажан начин им је дао (свима нама, заправо) седмични подсетник о томе колико смо сви једнаки пред Богом.

Како можете ширити истину о Суботи у својој заједници, односно како други у вашој заједници могу доживети предности вашег светковања Суботе?

Иако је првобитна визија о Суботи и светковању Суботе била широка и свеобухватна, она се за многе верске вође претворила у нешто сасвим друго до тренутка када је Исус дошао на Земљу. Уместо да буде дан слободе и једнакости, постала је дан људских традиционалних правила и ограничења. Исус је управо тога дана устао против таквих ставова, нарочито када су били наметани другима.

Занимљиво је што је Он то у највећој мери чинио вршећи бројна излечења Суботом. Чини се да је Исус намерно чинио ова чуда Суботом, а не неким другим данима, да би показао шта би она требало да представља. Исус је често у овим извештајима говорио о томе зашто је прикладно лечити Суботом, а фарисеји су користили Његове изјаве као изговор да наставе своје завереничке планове да Га убију.

Прочитајте извештаје о Исусовим излечењима у Суботу: Матеј 12,9-13; Марко 1,21-26; Марко 3,1-6; Јован 9,1-16. Које најзначајније појединости сте запазили у овим извештајима?

Исус је потврдио да је Субота важна. Треба да поставимо границе око суботног времена да бисмо га сачували посебним и да бисмо дозволили овом седмичном времену да нам омогући да изграђујемо свој однос са Богом, својом породицом, Црквом и заједницом. Међутим, светковање Суботе не треба да буде себично и везано само за нас. Као што је Исус рекао: »Ваља у Суботу добро чинити.« (Матеј 12,12)

Многи верници обављају добар посао старајући се о другима. Међутим, многи од нас сматрају да треба више да помажемо. Знамо да Бог брине о невољнима, потлаченима и заборављенима, и да и ми треба да бринемо о њима. Пошто нам је наложено да се не бавимо својим уобичајеним пословима и пошто смо ослобођени притиска који осећамо у току седмице, Суботом нам је дато време да се усредсредимо на старање о другима, што је један од начина правога и активног светковања Суботе: »Према четвртој заповести Субота је посвећена одмору и богослужењу. Сви световни послови били су прекидани, али су дела милости и великодушности била у складу с Господњом намером... Олакшати патње рањенима, утешити ожалашћене, представља дело љубави које чини част Господњем светом дану.« (Елен Вајт, *Welfare Ministry*, стр. 77)

Шта чините Суботом за добро других?

СУБОТНИ ОДМОР ЗА ЗЕМЉУ

Као што смо видели, Субота је била укоренења у животни циклус израиљског народа. Међутим, начело о Суботи није се тицало само једног седмичног дана. Обухватало је, такође, посебан одмор сваке седме године, достижући врхунац у години јубилеја након седам пута по седам година, што значи сваке 50. године.

Прочитајте текст: 3. Мојсијева 25,1-7. Шта је изузетно у вези са овим упутством? На које могуће начине можете уврстити ово начело у свој живот и рад?

Суботна година пружала је могућност да њиве једне године остану необрађене. То је изванредан чин управљања земљом, а мудрост ове пољопривредне праксе широко је призната.

Седма година је, такође, била значајна за робове (види: 2. Мојсијева 21,1-11). Уколико би се било који Израиљац толико задужио да је био приморан да прода себе у ропство, бивао је ослобођен седме године. Слично томе, на крају седме године били су отписивани и неотплаћени дугови (види: 5. Мојсијева 15,1-11).

Попут мане коју је Бог обезбеђивао Израиљцима у пустињи, изостављање сетве једне године било је дело поверења да ће им Бог дати довољно у години која претходи и од онога што ће земља сама родити у суботној години. Слично томе, ослобађање робова или опраштање дугова био је чин милости, али и поверења у Божју силу да ће задовољити њихове потребе. У одређеном смислу, народ је требало да научи да нису морали да глаче друге да би обезбедили довољно за свој живот.

Начела и образац Суботе требало је да буду тесно повезани са структуром израиљског друштва као целине. Слично томе, савремено светковање Суботе треба да буде духовна дисциплина која утиче на све остале наше дане. У практичном смислу, Субота је један од начина да у свом животу применимо Исусова упутства да прво тражимо Божје царство: »Зна и Отац ваш небески да вама треба све ово... и ово ће вам се све додати.« (Матеј 6,32.33)

Како светковање Суботе треба да утиче на осталих шест дана у седмици? Уосталом, ако сте похлепни, себични и немарни од недеље до петка, да ли је заиста важно ако нисте такви Суботом? (Да ли заиста нисте такви Суботом уколико се понашате на тај начин читаве седмице?)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће: Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци* »Од Првеног мора до Синаја«, стр. 295-297. оригинал; *Чежња векова*, »Субота«, стр. 281-289. оригинал.

»Исус им је саопштио да је дело излечења болесних у складу са законом о Суботи. Оно је било у складу са радом Божјих анђела, који непрекидно силазе и пењу се између Неба и Земље, служећи човечанству које пати... Тога дана и човек треба да обави посао. Животним потребама мора се удовољити, болесни се морају неговати, оскудица сиромашних мора се ублажити. Неће бити без кривице онај ко у Суботу занемари да помогне у невољи. Божји свети одмор начињен је за човека и дела милосрђа су у савршеном складу са њеним циљем. Бог не жели да Његова створења иједан час поднесе бол који се може отклонити у Суботу или у било који други дан.« (Елен Вајт, *Чежња векова*, стр. 206.207. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. На које начине сте доживели Суботу као приказ свог повећења у Бога? Да ли сте у свом животу доживели искуство које подсећа на искуство са маном, када се Бог постарао за ваше потребе као одговор на ваше поверење у Њега? Ако јесте, испричајте га у разреду и реците шта сте научили.
2. Као што смо видели у четвртој заповести забележеној у текстовима 2. Мојсијева 20,8-11. и 5. Мојсијева 5,12-15, Бог је нагласио различите видове Суботе. Који вид Суботе највише цените?
3. У разреду или појединачно, размислите како можете поделити благослове и користи од Суботе у својој заједници?
4. На које начине је Субота променила ваш живот? Постоје ли области вашег живота у којима начела и обрасци Суботе треба да имају снажнији утицај?

Закључак: Бог је дао Суботу да се сећамо стварања и откупљења, али она доноси и многе практичне користи. Учи нас да се ослонимо на Божје старање о нама; учи нас да негујемо једнакост; представља духовну дисциплину која може променити све наше односе. Исус је показао свој идеал за Суботу лечећи болесне и истичући Суботу као дан који треба да буде на корист онима којима је потребна помоћ.

МИЛОСТ И ПРАВДА У ПСАЛМИМА И ПРИЧАМА СОЛОМУНОВИМ

Текстови за проучавање у току седмице: Псалам 9,7-9.13-20; Псалам 82; Псалам 101; Псалам 146; Приче 10,4; Приче 13,23.25; Приче 30,7-9.

Текст за памћење: »Судите убогоме и сироти, онога кога гоне и ништега правдајте. Избављајте убогога и ништега, из руке безбожничке отимајте.« (Псалам 82,3.4)

Псалми и Приче Соломунове описују искуство живота са Богом у обичним животним приликама, не само у тренуцима богослужења или верских активности. Иако Приче Соломунове пружају читаву лезу практичне мудрости – од односа и породице до посла и власти – Псалми су збирка песама које обухватају разнолика осећања и духовна искуства, од јадиковања до одушевљеног величања. Лако је запазити да наша вера треба да утиче на свако животно искуство, јер Бог брине о свакој области нашег живота.

Међутим, било какво размишљање о животу у овом палом свету тешко да може да пређе преко неправде која толико прожима човекове прилике. У ствари, неправда се стално описује као нешто о чему Господ брине и шта настоји да ублажи. Управо је Он нада безнадежнима. Иако се само летимично можемо осврнути на оно што ове књиге говоре о овој теми, можда ова лекција може да вас надахне да будете активнији у служењу потребама сиромашних, потлачених и заборављених, који живе око нас и којима смо дужни да помогнемо.

Као што смо већ споменули, Бог види и чује људе који доживљавају муку и невољу. У Псалмима најчешће чујемо вапаје оних људи који се ослањају на Бога, али још увек нису доживели да правда буде извршена. Може се чинити да су потврде Божје доброте, правде и силе надвладане неправдом и тлачењем које су особе у овим песмама доживеле или посматрале.

Ипак, то су песме оних који још увек певају. Ни њихов живот ни вера нису угушени. Нада још увек постоји; и потребно је да Бог делује док није прекасно, пре него што зло победи, пре него што су невољни уништени тежином зла које се обрушава на њих. Писци Псалама на овај начин покушавају да премосте јаз између потврда њихове вере и искушења и трагедија у животу.

Прочитајте Псалам 9,7-9.13-20. Можете ли да замислите прилике у којима се Давид, писац Псалама, налазио? Можете ли осетити напетост између његове вере у Божју доброту и његовог тренутног искуства? Како сте се изборили борбом вере у Бога у тренуцима великих потешкоћа?

Одговор који се у књизи Псалама понавља у вези са овом напетостићу односи се на наду и обећање о Божјем добром и праведном суду. Може се чинити да зло и неправда за сада побеђују, али Бог ће судити злочинцима и неправеднима. Они ће бити кажњени, док ће особе које су повредили и тлачили бити обновљене и поново подигнуте.

У књизи *Размишљања о Псалмима (Reflections on the Psalms)*, К. С. Луис описује своје првобитно изненађење када је запазио узбуђење и чежњу за Божјим судом, који су више пута изражени у Псалмима. С обзиром да многи библијски читаоци данас сматрају суд нечим чега се треба плашити, он разматра првобитно јеврејско гледиште и пише: »Хиљаде људи којима је било одузето све што су поседовали и на чијој страни је правда била у потпуности, најзад ће бити саслушани. Наравно, они се не плаше суда. Знају да је њихов случај неоспоран – кад би само неко могао да га саслуша. Када Бог дође да суди, то ће се најзад остварити.« (К. С. Луис, *Reflections on the Psalms* [New York: Harcourt, Brace and Company, 1958], стр. 11)

У Псалмима запажамо наду за потлачене, чак и сада, чак и усред њихових тренутних патњи и разочарења.

Какве разлоге имамо да идеју о суду посматрамо као нешто позитивно, а не нечега чега треба да се плашимо?

Прочитајте Псалам 82. Какву поруку проналазимо у њему?

Упркос наредбама и друштвеним прописима које им је Бог дао, израиљски народ у различитим временима у својој историји није успео да испуни овај план. Исувише лако су постали налик народима из свог окружења, живећи по обрасцу неправде и угњетавања. Вође и судије водили су бригу само о себи, а њихова наклоност могла је бити купљена митом. Без судова који би их штитили, обичан народ, нарочито сиромашни, били су предмет искоришћавања.

Псалам 82. представља одговор на такве прилике. Он приказује Божју улогу као Врховног судије, и описује призор у коме Бог суди вођама и народним судијама. Овај Псалам наглашава да су они који испуњавају такве улоге у друштву »постављени да делују као судије под Његовом управом«. (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 198. оригинал) Они заузимају свој положај и обављају свој посао као Божји представници и они који су подређени Богу. Према псалмистином гледишту, Божја правда је пример како земаљска правда треба да делује. Она, такође, представља мерило према коме ће правди или неправди – и онима који је деле – бити суђено.

Псалам се завршава посебним позивом упућеним Богу да делује (Псалам 82,8), да се умеша и заустави неправду која је толико распрострањена у народу. Попут многих Псалама, овај даје глас онима који су неми и угњетавани, онима чији су гласови ућуткани неправедним системом у коме живе и раде.

Осамдесет и други Псалам упућује позив Богу који заузима положај Врховног Судије и Сувереног Владара универзума и свих народа. Не постоји виши суд или ауторитет коме би такав позив био упућен. Имамо сигурност да још увек постоји јасна прилика да се упутује позив за помоћ када земаљски судови не чују или не подупиру вапај сиромашних и потлачених, што је често случај.

У различитим тренуцима у свом животу можемо постати жртве неправде, али са друге стране, можемо бити они који чине неправду или имају користи од ње. У текстовима као што је 82. Псалам, проналазимо пронициљиве и мудре речи, било да смо угњетавани или угњетачи. Бог се, такође, брине о неправедним судијама, описујући их као своју децу и изражавајући жељу да изабере бољи живот (види: Псалам 82,6). Према томе, нада постоји чак и за оне који су на погрешној страни кад је угњетавање у питању, ако дозволе да буду промењени.

Прочитајте Псалам 101. Иако написан за вође, какав важан савет можемо усвојити у каквом год положају да се налазимо?

Псалам 101. је текст намењен вођама. Сматра се да је ове стихове саставио Давид као израиљски цар у раним данима своје владавине. Можда су прилагођени из завета које је дао у време када је ступао на престо. У својим искуствима као Саулов ратник, а затим и као бегунац који се крио од Саула, био је сведок како цар који губи свој пут може нанети штету народу и својој породици. Давид је одлучио да буде другачији вођа.

Мало ко од нас може бити политички или национални вођа, али сви имамо одређене улоге у животу захваљујући којима имамо прилику да утичемо на друге и да их охрабримо. Тај утицај можемо вршити на свом радном месту, у заједници, породици или цркви. Елен Вајт објашњава једну од тих страна вођства на следећи начин: »Давидов завет записан у 101. Псалму треба да буде завет свих оних на којима почивају одговорности чувања утицаја дома«. (Елен Вајт, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, стр. 119)

Када имамо прилику, треба да будемо спремни да подржимо ова начела и укажемо на њих онима који заузимају положај вође у односу на нас. И ми, када смо у улози вође или на свом месту утицаја, имамо прилику да применимо Давидова начела вођства да бисмо постали благослов другима.

Давидова полазна тачка је указивање части Богу због Његове милости и правде (Псалам 101,1), што је постало темељ свега што је Давид тежио да подупре својим вођством. Настојао је да научи и примени ове исте особине у свом животу и раду. Да би то остварио, морао се одупрети искушењу да рђаво поступа, да подлегне подмићивању и непоштену, што нарочито представља замку за оне који су на власти и руководећим положајима.

Имајући на уму колико су важну улогу имали добри саветници који су му помогли да учини оно што је исправно, Давид се залаже да пронађе поверљиве саветнике и одреди поштене званичнике. Правда и милост треба да обележе његово вођство, чак и међу онима који су радили са њим и за њега.

Ми можда нисмо у положају да имамо саветнике и званичнике, али како можемо испунити свој живот утицајима који нам помажу да у свом животу и вођству покажемо правду и милост онима којима је то потребно?

ХОДАЊЕ СА ГОСПОДОМ

Како се ближимо крају Књиге Псалама, узвици хвале чини се да су све гласнији. Последњих пет Псалама почињу једноставним и непосредним налогом »Хвалите Господа!«, али први од њих – Псалам 146 – посебно наводи Божју бригу према сиромашнима и потлаченима као главни разлог такве хвале.

Прочитајте Псалам 146. Какву поруку нам упућује? Шта Бог говори, нарочито у тексту Псалам 146,5-9?

Као што је сигурно да је Бог Створитељ овога света (види: Псалам 146,6), овај Псалам описује Божји непрестани рад у свету као рад Судије, Дародавца, Ослободиоца, Исцелитеља, Помагача и Браниоца – и сав тај рад усредсређен је на људе којима је потребна ова врста помоћи. То је надахњујуће виђење о томе шта Бог остварује и шта тежи да оствари у нашем животу, заједници и свету.

Понекад о бризи о невољнима размишљамо као о нечему што треба да радимо јер је Бог тако наложио. Међутим, у Псалму 146. речено је да Бог већ то чини – а ми смо позвани да Му се придружимо. Када се боримо против сиромаштва, угњетавања, болести, ми заиста радимо са Богом и у складу са Његовим намерама. Какву већу предност можемо имати него да сарађујемо са Богом у испуњавању онога што је исто тако надахњујуће као и Псалам 146?

Међутим, у томе се крију предности и за нас. Хришћани често говоре о својој потрази за Богом и жељом да успоставе блиску заједницу са Њим. Ипак, стихови попут текста Псалам 146,7-9, и многи други у Библији, указују нам да је један од начина да пронађемо Бога да Му се придружимо у ономе што Он чини. Дакле, ако Он настоји да подигне сиромашне, болесне и потлачене, као што је забележено у 146. Псалму, треба да радимо са Њим. »Христос је дошао на ову Земљу да ходи и ради међу сиромашнима и патницима. Њима је посвећивао највећи део своје пажње. И данас, у лицу своје деце, Христос посећује сиромаше и беднике, ублажавајући јад и отклањајући патње.

Ако би нестало ње и беде, не бисмо имали начина да схватимо милост и љубав Божју, не бисмо имали начина да упознамо сажалјивог, милосрдног небеског Оца. Еванђеоски рад никад не открива толику љубав као кад се врши у најсиромашнијим и најбеднијим областима.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 7. свеска, стр. 226)

Како сте се приближили Богу служећи другима?

ПРИЧЕ СОЛОМУНОВЕ: МИЛОСТ НЕВОЉНИМА

Као збирка мудрих изрека, Приче Соломунове износе разнолику лепезу тема и животних искустава. Међу њима су размишљања о сиромаштву, богатству, задовољству, правди и неправди – понекад из различитих углава. Живот није увек једноставан и лак, а Приче Соломунове нас упућују на различите околности и изборе који утичу на начин живота, чак и међу онима који су верни Богу.

Прочитајте и упоредите следеће текстове: Приче 10,4; Приче 13,23.25; Приче 14,31; Приче 15,15.16; Приче 19,15.17; Приче 30,7-9. Шта ови текстови говоре о богатству, сиромаштву, помагању невољнима?

Приче наглашавају Божју бригу и пажњу према сиромашнима и рањивима. Понекад су људи сиромашни због околности, лоших избора, искоришћавања, али ма шта био узрок њихових прилика, Господ се и даље описује као њихов Створитељ (види: Приче 22,2) и Бранилац (види: Приче 22,22.23). Ове људе не треба угњетавати или искоришћавати какве год да су грешке починили.

Иако Приче нуде бољи живот уколико изаберемо мудрост и послушност Богу, богатство није увек резултат Божјих благослова. Верност Богу се увек сматра важнијом и у крајњем смислу вреднијом од материјалне добити: »Боље је мало с правдом него много доходака с неправдом.« (Приче 16,8)

Још једно питање у Причама јесте честитост и поштено управљање, вођење послова и примењивање правде (Приче 14,5.25; Приче 16,11-13; Приче 17,15; Приче 20,23; Приче 21,28; Приче 28,14-16). Приче се не баве само животима појединаца, већ нуде увид и у то како друштво као целина треба да делује у корист свих, нарочито оних којима је потребна заштита. Поново се подсећамо да они који владају и који се налазе у улози вође уз Божју помоћ треба управо тако да поступају (види: Приче 8,15.16), као оруђа Његове благодати и саосећања према онима којима је потребна помоћ.

Сваком је лако да осети сажаљење према онима који су у тешкој ситуацији. Међутим, како можемо искористити то осећање туге и предузети нешто?

У књизи Елен Вајт *Стварање, патријарси и пророци* прочитајте поглавље »Давидове последње године«, стр. 746-755. оригинал.

»Давидови псалми приказују широку лепезу искустава, од дубине свести о кривици и самоосуђивања па све до најчвршће вере и најузвишеније везе са Богом. Извештај о његовом животу објављује да грех доноси само срамоту и муку, али и да Божја љубав и милост могу допрети до највећих дубина, да ће вера уздићи покајничку душу и учинити је посињеним Божјим дететом. Од свих обећања које садржи Његова реч, то је једно од најснажнијих сведочанстава о Божјој верности, праведности и заветној милости.« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 754. оригинал)

Кад је реч о мудрости у Причама Соломуновим: »На овим начелима почива благостање друштва, било да се ради о световним или верским заједницама. Ова начела дају сигурност имовини и животу. На свему што омогућава међусобно поверење и сарадњу, свет може захвалити Божјем закону који је записан у Његовој речи, и који још постоји у људском срцу, уписан често нејасним и готово избрисаним словима.« (Елен Вајт, *Васийишање*, стр. 137. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. У ком смислу себе можете сматрати вођом или особом на утицајном положају? Како можете бити оруђе праведности у тој области свог живота?
2. Размишљајте о култури и друштвеним структурама места у коме живите? На који начин можете радити унутар постојећег система да побољшате живот невољних?
3. Зашто су начела правде и праведности толико важна за изградњу снажног друштва?
4. Приче Соломунове усредсређене су на мудре савете како да живимо бољим животом. Шта нам то говори о Божјем карактеру?

Закључак: Псалми и Приче Соломунове су две књиге које се нарочито баве изазовима верног живота усред уобичајених животних искустава и искушења. Обе пружају увид у Божје виђење друштва и Његову посебну бригу о сиромашнима и потлаченима. Оно на што снажно упућује вапај у Псалмима и мудрост у Причама Соломуновим је да Бог заиста види и да ће се умешати да заштити оне које често занемарују и искоришћавају. Ако се Бог тиме бави, онда треба и ми да се бавимо.

ПЛАЧ ПРОРОКА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Самуилова 8,10-18; Амос 5,10-15; Михеј 6,8; 1. Мојсијева 19,1-13; Језекиљ 16,49; Исаија 1,15-23.

Текст за памћење: »Показао ти је, човјече, шта је добро; и шта Господ иште од тебе осим да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смјерно с Богом својим?« (Михеј 6,8)

Старозаветни пророци су међу најзанимљивијим личностима у Библији. Њихови громки гласови, одважне поруке, бол, гнев, озлојеђеност и повремено сликовито приказивање порука које су објављивали, учинили су их људима који се не могу избећи, иако можда није увек било угодно бити у њиховој близини.

Послати првенствено Израиљу и Јуди, позивали су изабрани народ да се врати дужности коју им је Бог поверио. Народ и њихове вође веома лако су прихватили идоле и начин живота околних народа. Незахвалан задатак пророка био је да их подстакне да се покају. Понекад су то чинили подсећајући их на Божју љубав према њима и на све што је учинио за њих у прошлости, а понекад упозоравајући их на последице уколико наставе да се удаљавају од Бога.

Као што ћемо видети, међу гресима и рђавим делима на које су упозоравали народ и вође, једно од највећих било је тлачење сиромашних, невољних и беспомоћних. Обожавање идола било је погрешно; извршавање лажних верских обреда било је погрешно; али искоришћавање слабих и сиромашних било је, такође, вредно осуде.

СТАЛНИ ПОЗИВ ДА СЕ ТЕЖИ ПРАВДИ

Упркос Божјем јасно разрађеном плану за израиљски народ, Израиљци су ретко живели у складу са тим позивом. Није прошло много наштаја откако су се настанили у својој земљи када су од Самуила, пророка и судије, затражили да им именује цара који ће их водити, »као што је у свјег народа«.

Прочитајте: 1 Самуилова 8,10-18. Како је гласила Самуилова опомена упућена народу као одговор на њихов захтев да добију цара?

Самуило је препознао да народ тиме чини корак да и на други начин постане као и други народи. Иако је Самуило настојао да саветује првог цара, Саула, није прошло много пре него што се његово пророчанство почело остваривати. Чак и када је Израиљско царство достигло свој врхунац, Давид и Соломун нису избегли искушења, исквареност и прекомерно примењивање своје моћи.

У време владавине израиљских и Јудиних царева, Бог је одговарао тако што је слао пророке да искажу Његову вољу и подсети израиљске вође и народ на од Бога одређене одговорности према заборављеним члановима њихове заједнице.

У списима јеврејских пророка учачамо позив упућен народу, који се непрестано понавља, да живе праведно и чине правду у друштву. Суочавајући се са неверношћу Израиља и његових вођа, пророци су редовно и упорно подизали глас у корист оних који немају право гласа, а нарочито оних који су били погођени неуспехом Израиља да следи Божју вољу.

Размишљајући о жару старозаветних пророка, Абрахам Џошуа Хешел упоређује наше самозадовољство са њиховим хитним позивима да теже правди: »Прилике које су ужасавале пророке чак су и данас свакодневна појава широм света... Њихово нестрпљење од кога застаје дах, кад је неправда у питању, може нас снажно погодити. Ми лично стално смо сведоци неправедних дела, испољавања лицемерства, лажи, гнева, јада, али ретко кад postanемо озлојеђени или веома узбуђени. За пророке су чак и мање неправде имале космичке размере.« (*The Prophets* [New York: Jewish Publication Society of America, 1962], стр. 3.4)

Оно што нам ови пророци нуде је увид у Божје срце и ум. Говорећи у Божје име, помажу нам да запазимо неправду и патњу у свету кроз Божје очи испуњене сузама. Међутим, овај жар је, такође, позив на деловање, позив да сарађујемо са Богом у настојању да олакша и помогне потлаченима и жалоснима који су око нас.

Како понекад тежимо да будемо »као што је у свјег народа« на начине који могу бити штетни и за нас и за друге?

»Не бјех пророк ни пророчки син, него бјех говедар и брах дудове, а Господ ме узео од стада и рече ми Господ: Иди, пророкуј народу мојему Израиљу.« (Амос 7,14,15)

Амос је био сасвим искрен признајући да му недостају вештине пророка, али када је износио поруку израиљском народу, показао је очигледну способност да усмери пажњу својих слушаалаца на оно што жели да им каже.

Он започиње извештајем у коме наводи околне народе – Сирце, Филистеје, Феничане, Едомце, Амонце и Моавце – и детаљно описује њихове злочине, насиље и зверства за која ће их Бог казнити (види: Амос 1,3-2,3). Лако је замислити Израиљце како поздрављају ове оптужбе изнете на рачун њихових непријатеља, нарочито зато што су многи злочини ових народа били усмерени само против Израиљаца.

Амос се затим осврће на прилике које владају ближе његовом дому, објављујући Божје судове против Јуде, израиљског суседа на југу, сада већ у одвојеном царству. Говорећи у Божје име, Амос наводи њихово одбацивање Бога, њихову непослушност Његовим заповестима и казне које ће их задесити (види: Амос 2,4,5). Поново можемо замислити народ Северног царства како одобрава, када Амос указује на рђава дела суседа.

Међутим, Амос се тада окреће својим слушаоцима. Остатак књиге бави се израиљским злим делима, идолопоклонством, неправдом и сталним падовима у Божјим очима.

Прочитајте следеће текстове: Амос 3,9-11; Амос 4,1,2; Амос 5,10-15; Амос 8,4-6. На какве грехе Амос упозорава?

Иако Амосове речи нису тактичне, иако његове опомене указују на пропаст, његова порука је прожета молбама да се врате свом Богу. То је обухватало обнављање њиховог осећања за правду и бригу о сиромашнима који су међу њима: »Него правда нека тече као вода и праведност као силан поток.« (Амос 5,24). Неколико последњих стихова Амосовог пророчанства упућују на будуће обновљење Божјег народа (види: Амос 9,11-15). »У време њиховог најдубљег отпада и највеће потребе, Бог им је послао вест опроштења и наде.« (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 283. оригинал)

Да ли постоје тренуци када треба да будемо спремни да оштро говоримо да бисмо исправили оно што је погрешно? Како препознајемо када такав језик може бити прикладан?

»Показао ти је, човјече, шта је добро; и шта Господ иште од тебе осим да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смјерно с Богом својим?« (Михеј 6,8) На које начине управо сада можете применити ове речи у свом животу?

Текст Михеј 6,8. можда је један од најпознатијих текстова у Писму. Ипак, попут многих стихова које претворимо у слогане или »прогласе«, вероватно смо мање упознати са оквиrom овог текста него што признајемо.

Прочитајте: Михеј 2,8-11; Михеј 3,8-12. Какве поступке је Михеј осудио?

Божји народ је за време Ахазове владавине у Јуди доживео нови духовни пад у својој историји. Идолопоклонство и његови различити изопачени обичаји све више су се ширили. У исто време, као што су други пророци тог времена забележили, сиромашни су и даље били изабљивани и пљачкани.

Михеј није ништа мање пророк који најављује пропаст него што су то били његови савременици. Његова прва три поглавља великим делом изражавају Божји гнев и тугу због зала која је Његов народ починио, као и због уништења које им се ближило.

Међутим, Бог није одустао од свог народа. Чак и громки гласови и оштре поруке пророка били су показатељ Божјег непрестаног занимања за народ. Упућивао им је опомене из љубави и жеље да се стара о њима. Чезнуо је да им опрости и и да их обнови. Није желео заувек да задржи свој гнев (види: Михеј 7,18-20).

Такав је оквир познатог »правила« – поступај праведно, воли милост, буди понизан. Ово правило може звучати једноставно, али показати такву веру на практичан начин много је већи изазов, нарочито када је такво поступање у раскораку са друштвом које нас окружује. Када други стичу корист од неправде, исмејавају милост и ходају поносито, праведно поступање, љубав према милости и понизност захтевају храброст и истрајност. Ипак, то не чинимо сами; када поступамо на тај начин, ходамо са Богом.

Каква веза постоји између чињења правде, љубави према милости и понизности пред Богом?

Ако бисмо упитали групу хришћана о »гресима Содома«, велика је вероватноћа да би многи започели опис различитих сексуалних грехова и других облика неморалности. Уосталом, текст 1. Мојсијева 19,1-13. заиста приказује да је покварено и изопачено друштво више него сазрело за уништење. Занимљиво је да је одговор ипак сложенији. Размотрите Језекиљев опис: »Ево, ово бјеше безакоње сестре твоје Содома: У поносу, у изобиљу хљеба и безбрижном миру бјеше она и кћери њезине, а не помагаху сиромасу и убогоне.« (Језекиљ 16,49) Иако је јасно да Господ није превидео друге облике изопачености у граду, Језекиљ се у овом тексту усредсредео на економску неправду и небригу о убогим.

Да ли је могуће да су у Божјим очима ови греси везани за ускраћивање материјалних добара били исто толико рђави као и сексуални?

Објављена после времена пророка Амоса, Михеја и Исаије, Језекиљева рана пророчанства садрже сличну опомену о надоласећем уништењу. Међутим, након што је Јерусалим пао Вавилоњанима у руке, а Божји народ одведен у заробљеништво, Језекиљева пажња више се помера према Божјим обећањима о обновљењу.

Прочитајте текст Језекиљ 34,2-4.7-16. Упоредите Божји приказ искварених израилских вођа са Његовом улогом пастира? Како се њихово опхођење према најслабијим »овцама« раликује од Његових метода?

Иако су били рђави, толико да се пореде са Содомом, Господ им се и даље приближавао у нади да их врати са злог пута. Према Божјем обновљеном плану народ је требало да се врати у своју земљу, Јерусалим да буде обновљен, а храм поново изграђен. Празници које им је Бог дао поново би се славили, а земља би опет била подједнако подељена међу народом као њихово наследство (види: Језекиљ 47,13-48,29). Очигледно је да је Божја намера била да Његов план за народ, који је први пут дат Мојсију и израилском народу после ослобођења из Египта, поново почне да се остварује повратком народа из ропства. То је обухватало старање о најслабијим члановима друштва, као и онима који су сматрани туђинима.

Колико вам је важно да је наш Бог, Бог који даје другу прилику – и више од тога – чак и свом народу који је зашао са правог пута пошто је имао прилику да начини боље изборе?

ИСАИЈА

Прочитајте следеће текстове: Исаија 1,15-23; Исаија 3,13-15; Исаија 5,7.8. Како бисте описали пророкову реакцију на оно што запажа у друштву око себе?

Исаијина уводна проповед – првих пет поглавља – представља мешавину оштре критике друштва у какво се Божји народ претворио, упозорења о суду који се ближи као одговор на њихово одбацивање Бога и реформе њиховог живота и друштва. Међутим, можда најснажније осећање које прожима Његове речи је осећање бола. На темељу разумевања ко је Бог и шта жели за свој народ, пророк жали за оним што је изгубљено, због мноштва заборављених и повређених људи, и суда који се ближи народу. Исаија наставља овај образац кроз своју пророчку службу. Он подстиче народ да се сећа шта је Бог учинио за њих. Он, такође, нуди наду у то шта Бог жели да учини за њих у будућности. Према томе, треба да потраже Господа сада, јер ће тај обновљени однос са Њим укључивати покајање због тренутних рђавих дела и промену опхођења према другима.

У 58. и 59. поглављу, Исаија се нарочито осврће на питање правде. Он поново описује друштво у коме »правда стоји далеко; јер истина паде на улици и правда не може да прође«. (Исаија 59,14) Међутим, он такође потврђује да је Бог тога свестан и да ће спасити свој народ: »доћи ће Избавитељ«. (Исаија 59,20)

У Књизи пророка Исаије знатан део пророкове пажње посвећен је објављивању Месијиног доласка, који ће коначно поново успоставити Божју владавину на Земљи и донети правду, милост, исцељење и обновљење.

Прочитајте: Исаија 9,6.7; Исаија 11,1-5; Исаија 42,1-7; Исаија 53,4-6. Како се ова пророчанства слажу са вашим разумевањем Исусовог живота, службе и смрти? Шта ова пророчанства говоре о сврси Његовог доласка на овај свет?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће: Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, »Робовање у Асирији«, стр. 279-292. оригинал; »Позивање Исаије«, стр. 303-310. оригинал.

»Против свеопштег израбљивања, очигледних неправди, беспримерног луксуза и настраности, бесрамног ждерања и пијанства, неограничене раскалашности и покварености свога времена, пророци су подизали свој глас; али, узалудни су били њихови протести, узалудно њихово указивање на грех.« (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 282. оригинал)

За Исаију »изгледи би били још поразнији кад би се размотрило друштвено стање народа. У својој жељи за добитком, људи су стицали кућу за кућом и поље за пољем... Правда се изопачила, а према сиромашнима није било самилости... Чак су и судови, чија је дужност била да штите беспомоћне, били глуви за вапаје сиромашних и напаћених, удовица и сирочади...

Није ништа необично што се Исаија, суочен с таквим околностима и позван последњих година Озијине владавине да однесе Јуди Божју поруку опомене и укора, устручавао да прихвати ту одговорност. Добро је знао да ће наићи на тврдоглави отпор«. (стр. 306.307. оригинал)

»Ове јасне изјаве пророка... треба да примимо као Божји глас који се обраћа свакој души. Ми не смемо да пропустимо ниједну прилику у којој можемо да чинимо дела милосрђа, нежног старања и хришћанске љубазности онима који су уморни и натоварени.« (стр. 327. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Обично сматрамо да је улога пророчанства да предвиди будућност. Како је ваше разумевање усредсређености старозаветних пророка на свет у коме су живели променило ваше схватање улоге пророка?

2. Живот и порука пророка показује колико је тешко и опасно стајати на страни истине. Шта мислите зашто су чинили то што су чинили и говорили на начин на који су говорили?

3. У пророчким списима, чини се да Бог наизменично показује гнев и дубоко старање за свој народ. Како се ова два вида Божјег карактера уклапају?

Закључак: Старозаветни пророци били су ревни и често гневни и забринуте браниоци Господњег пута и Господње воље за њихов народ. Одражавајући Божју бригу лично, ова ревност обухватала је снажну усредсређеност према правди за сиромашне и потлачене. Позив пророка да се врате Богу садржао је позив да зауставе неправду, што је Бог, такође, обећао да ће учинити у својим визијама за бољу будућност свог народа.

КЛАЊАЊЕ СТВОРИТЕЉУ

Текстови за проучавање у току седмице: Псалам 115,1-8; 5. Мојсијева 10,17-22; Псалам 101,1; Исаија 1,10-17; Исаија 58; Марко 12,38-40.

Текст за памћење: »А није ли ово пост што изабрах: Да развежеш свезе безбожности, да раздријешиш ремење од бремена, да отпустиш потлачене, и да изломите сваки ја-рам? Није ли да преламаш хљеб свој гладноме, и сиромаше прогнане да уведеш у кућу? Кад видиш гола, да га одјенеш, и да се не кријеш од свога тијела?« (Исаија 58,6.7)

Чак и летимичним читањем књига старозаветних пророка уочавамо њихову забринутост због лошег поступања према сиромашнима и потлаченима. Пророци и Бог у чије име су говорили били су испуњени гневом због онога што су видели да се чини у свим околним народима (види, на пример, Амос 1; 2). Међутим, гајили су, такође, нарочито осећање љутње и жалости због неправде коју је чинио Божји народ, они који су примили толико много божанских благослова. С обзиром на њихову историју, и законе које им је Бог дао, овај народ требало је да боље поступа. Нажалост, то није увек био случај, па су пророци много говорили о тим тубробним догађајима.

Занимљиво је запазити да су многе од најпознатијих изјава у вези са правдом и неправдом од стране старозаветних пророка заправо дате у оквиру упутстава о богослужењу. Као што ћемо видети, право богослужење није само оно што се догађа у току верске службе. Право богослужење односи се, такође, на живот у коме делимо Божје занимање за добро других и настојимо да уздигнемо оне који су угњетени и заборављени.

ИДОЛОПОКЛОНСТВО И УГЊЕТАВАЊЕ

Ускоро након што је Бог извео израиљски народ из Египта, сусрео их је на гори Синај где им је дао Десет заповести у писаном облику, укључујући и прве две заповести које налажу да се не треба клањати другим боговима и правити идоле (види: 2. Мојсијева 20,2-6). Као одговор, народ је обећао да ће учинити све што им је заповеђено и да ће живети као Његов народ (види: 2. Мојсијева 24,1-13).

Међутим, Мојсије тада одлази на гору и народ се после скоро шест седмица почео питати шта му се догодило. Под притиском мноштва, Арон је направио златно теле и повео народ да му принесу жртве, након чега »поседа народ, те једоше и пише, а последије усташе да играју«. (2. Мојсијева 32,6) И Господ и Мојсије су се разгневили, јер је народ брзо напустио Бога и окренуо се идолопоклонству – и чинило се да је само Мојсијево посредовање спасило Израиљ од заслужене казне (види: 2. Мојсијева 32,30-34).

Идолопоклонство је било искушење на коме је Божји народ превише падао. Историја царева Израиљског и Јудиног царства обележена је раздобљима идолопоклонства, која обухватају нечувена дела на која су поједини цареви навели свој народ да почине приликом обожавања тих богова. Њихова неверност стално је била у средишту пажње пророка, које је Бог слао упућујући позив народу да Му се врати. Често су се међу позивима на обновљење и реформацију налазили позиви да се боље опходе према сиромашнима, невољнима и беспомоћнима који су живели међу њима.

Прочитајте: Псалм 115,1-8. Какву кључну појединост писац овде наглашава?

Човек је склон да постане попут ствари или особе коју цени или на коју је усредсређен. Према томе, било је природно да ће брига о другима и тежња за правдом ослабити када је Божји народ престао да се клања Богу правде и окренуо се клањању лажним боговима суседних народа, који су често сматрани бићима рата и плодности. Када је изабрао друге богове, народ је променио свој став према многим питањима, укључујући и то како се опходи према ближњима. Да су остали верни Господу, они би делили Његову бригу о невољнима који су живели међу њима.

Размишљајте више о тој идеји да постајемо попут онога што обожавамо. Како изгледа савремено испољавање овог начела?

РАЗЛОГ ОБОЖАВАЊА

Цела Библија подстиче Божји народ да се клања Богу, али се, такође, стално наводе разлози за то. Речено нам је да Му се клањамо због онога ко је Он, шта је учинио, и многих Његових особина. Међу њима су доброта, правда и милост. Када се подсетимо какав је Бог, шта је учинио за нас (нарочито Христос на крсту), и шта обећава да ће учинити, нико од нас никада не би требало да се клања Богу и да Га слави, а да не зна зашто то чини.

**Прочитајте следеће текстове: 5. Мојсијева 10,17-22; Псалам 101,1; Псалам 146,5-10; Исаија 5,16; Исаија 61,11. Из каквих по-
буда се у овим стиховима обожава и слави Бог?**

Божјем народу овакви разлози за обожавање Бога нису били нови. Један од тренутака када су се ослобођени Израилци са највећим одушевљењем клањали Богу, био је одговор на Божје очигледно деловање у њихову корист. На пример, када су изашли из Египта и прешли Црвено море, Мојсије и Марија повели су народ у песми хвале упућене Богу због оног што су управо видели и од чега су били спасени (види: 2. Мојсијева 15).

Божју правду и милост, откривене у таквим догађајима, није требало заборавити. Народ је ове извештаје одржавао живим редовно их приповедајући и годинама касније Божја дела и правда и даље су били надахнуће следећим нараштајима у њиховом богослужењу. Један пример таквог приповедања и богослужења забележен је у тексту 5. Мојсијева 10,17-22.

Божја правда је, најпре, део Његове личности, суштински чинилац Његовог карактера. »Доиста Бог не ради зло и Свемогући не изврће правду.« (О Јову 34,12) Бог је праведан и тиче Га се правда – то је разлог да Му служимо и да Га слаavimo.

Друго, Божју правду запажамо у Његовим праведним делима у корист народа и у корист сиромашних и потлачених. Његова правда никада није само опис Његовог карактера. Библија приказује Бога који »чу вику невољнијех« (О Јову 34,28) и који је спреман и жељан да исправи неправде које су толико очигледне у свету. Коначно, то ће бити у потпуности схваћено приликом Божјег коначног суда и поновног стварања света.

Ако је стари Израил имао разлога да слави Господа, колико више ми, после крста, имамо разлога да то чинимо?

У току бољих времена Израилског и Јудиног царства, народ се враћао у Храм и обожавању Бога, мада је и тада њихово богослужење било помешано са елементима идолопоклонства и религијом суседних народа. Међутим, према речима пророка, чак и њихови најбољи покушаји кад је религија у питању нису били довољни да их одврате од зала која су се догађала у земљи у свакодневном животу. И ма колико се трудили да буду побожни у богослужбеним обредима, музика њихових химни није могла да угуши плач сиромашних и потлачених.

Амос је описао народ свог времена као оне који »прождиру убоге и сатиру сиромаше у земљи«. (Амос 8,4) Видео је њихову жељу да окончају обреде да би могли да наставе своје непоштене послове, да »купују сиромаше за новце и убогога за једне сандале«. (Амос 8,6)

Прочитајте следеће текстове: Исаија 1,10-17; Амос 5,21-24; Михеј 6,6-8. Шта је Господ рекао овим религиозним људима о њиховим обредима?

Бог преко својих пророка снажним језиком излаже подсмеху религију и богослужење који немају никакве додирне тачке са напаћенима и потлаченима и у супротности су са њима. У тексту Амос 5,21-24. читамо о Богу који каже да »мрзи«, »одбацује« њихово богослужење и уопштено је згрожен њиме. Описујући њихове светковине каже да имају »непријатан мирис«, а њихове жртве и музику одбацује као безвредне.

У 6. поглављу Књиге пророка Михеја видимо низ претераних, чак и подсмешљивих предлога како на најприкладнији начин могу служити Богу. Пророк на подсмешљив начин даје предлоге у вези са жртвама паљеницама, затим увећава жртву на »тисућу овнова, десетине тисућа потока уља« (Михеј 6,7) пре него што пређе на застрашујућу – али не и непознату – крајност жртвовања прворођеног детета да би задобили Божју наклоност и опроштење.

На крају, шта је Господ заиста желео од њих »да чине што је право и да љубе милост и да ходе смерно с Богом својим«. (Михеј 6,8)

Да ли сте икада осетили кривицу јер сте били више заокупљени верском формом и обредима, него помагањем невољнима око себе? Шта сте научили из тог искуства?

НАЧИН БОГОСЛУЖЕЊА

У свом објашњењу односа између богослужења и правде, пророци су подстицали на још један корак – активно занимање да се сиромашнима и потлаченима олакшају прилике и укаже да помоћ невољнима треба да постане важан део самог богослужења. Педесет и осмо поглавље Књиге пророка Исаије је поглавље које ову везу чини очигледном.

Прочитајте текст Исаија 58. Шта је кренуло погрешно у односу између Бога и Његовог народа према извештају у првом делу поглавља?

Као што смо претходно видели, критика је упућена људима који су религиозни. Чини се да искрено траже Бога, али очигледно им не успева. Дакле, Бог каже да треба да промене начин богослужења, да покушају да Му служе на другачији начин. Ако Он бира како ће Му служити, то би било на следећи начин, да »развежу свезе безбожности, да раздреше ремење од бремена«. (Исаија 58,6) Такође, да нахране гладне, пруже уточиште онима који немају свој дом, и помогну онима којима је потребна помоћ.

Оваква дела нису представљена као једини начин службе Богу, али Бог их подстиче као начин богослужења – и облик богослужења који има првенство у односу на поједине традиционалне богослужбене обреде. Као такво, богослужење није само окренуто унутра, већ доноси благослов свима који су у близини оних који се клањају Богу. »Права сврха религије је да људе ослободи терета греха, да уклони нетрпељивост и тлачење, и да шири правду, слободу и мир.« (*The SDA Bible Commentary*, 4. свеска, стр. 306).

У тексту Исаија 58,8-12, Бог обећава благослове као одговор на овакав облик богослужења. У ствари, да су људи мање усредсређени на себе, Бог би радио са њима и преко њих доносио исцељење и обновљење.

Занимљиво је да ово поглавље такође повезује овакав начин богослужења са обновом светковања Суботе и прозивањем Суботе милином. Већ смо размотрили неке од снажних веза између Суботе и службе, али у овим стиховима обе ове активности укључене су у позив да народ оживи своје богослужење и открије Божји благослов. Размишљајући о овим стиховима, Елен Вајт је изјавила: »На оне који држе Господњу Суботу положена је одговорност да чине дела милосрђа и великодушности.« (*Welfare Ministry*, стр. 121)

Када се Исус суочио са појединим верским вођама свог времена који су га критиковали што једе са »грешницима«, навео је речи пророка Осије, говорећи им да погледају у своје књиге и открију шта је Бог стварно мислио када је рекао: »Милости хоћу, а не прилога.«(Матеј 9,13; Осија 6,6)

Као што ћемо видети, Исус је живео животом старања и службе. Његов однос према другима, чуда излечења и многе приче које је казивао показале су да се таквим животом на најбољи начин изражава посвећеност Богу. Верске вође били су Његови највећи критичари, али су били и мета Његових најоштријих критика. Попут религиозних људи Исаијиног времена, веровали су да су захваљујући својим верским обредима осигурали посебан однос са Богом, док су у исто време израбљивали сиромашне и занемаривали невољне. Њихово богослужење није било у складу са њиховим делима и Исус се није уздржавао да осуди такво лицемерство.

Прочитајте текст: Марко 12,38-40. Да ли се чини да Исусов коментар да они »једу куће удовичке« ту не припада, или представља суштину коју Исус жели да нагласи? Како бисте ви објаснили зашто ће они бити »још већма осуђени«?

Можда је Исусова најстрожа проповед – нарочито религиозним људима – она коју налазимо у 23. поглављу Јеванђеља по Матеју. Не само да је Исус рекао да њихова религија не помаже убогим људима, већ је сматрао да таква религија представља додатни терет. Својим делима или понекад својом пасивношћу и небригом, они према Исусовим речима »затварају Царство небеско од људи.« (Матеј 23,13)

Међутим, понављајући речи пророка који су живели вековима раније, Исус је, такође, непосредно указивао на јаз између њихове свечане верске праксе и неправде на коју су пристајали и од које су стицали корист. »Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што дајете десетак од метвице и од копра и од кима, а остависте што је најпретежније у закону: Правду и милост и вјеру.« (Матеј 23,23) Исус је брзо додао да верски обичаји и обреди нису рђави сами по себи, већ да не треба да заузму место поштеном опхођењу према другима.

Како можемо избећи замку да помислимо да је довољно само имати истину и познавати је?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Чезња векова* прочитајте поглавље »Исус кори фарисеје«, стр. 610-620. оригинал.

»Уздихући вредност практичне побожности, пророк је поновио савет који је Израил добио пре много векова... Господње слуге, из столећа у столеће, понављале су ове савете онима који су били у опасности да прихвате формализам обичаја и да забораве да буду милостиви.« (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 326.327. оригинал)

»Била сам поучена да пажњу нашег народа усмерим на педесет и осму главу из Књиге пророка Исаије. Читајте пажљиво ову главу и упознајте врсту службе која ће допринети животу Цркве. Дело Јеванђеља треба да се преноси преко наше великодушности, као и кроз наш рад. Кад сретнете душу која пати, која очекује помоћ, учините јој. Кад нађете гладне, нахраните их. Обављајући то, ви ћете радити у редовима Христове службе. Учитељев свети рад био је милосрдан рад. Охрабримо народ где год да се налази да учествује у том раду.« (Елен Вајт, *Welfare Ministry*, стр. 29)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Да ли сте икада о делима правде и љубави према милости размишљали као о чину богослужења? Како овакво размишљање може променити ваш приступ старању о другима? Како може променити ваш став према богослужењу?

2. Како се у хришћанском животу, и личном и животу црквене заједнице, можемо сачувати од занемаривања онога »што је најпретежније у Закону« (Матеј 23,23)? Можете ли у свом искуству препознати неке примере када сте можда »цедили комарца и камилу прождирали«? (Матеј 23,24)

3. Зашто се лицемерство сматра великим грехом? Зар није боље да макар покушамо да изгледамо као да чинимо добро?

4. Како Божје виђење сиромашних и невољних и ревност према њима, изражени преко пророка, мењају ваш поглед на свет? Да ли бисте другачије разумели локалне вести и извештаје да их читате и слушате очима и ушима пророка?

Закључак: Док су пророци били забринути због зла у земљи, нарочито су били усредсређени на зла која је чинио народ који је тврдио да служи Богу. И пророци и Исус сматрали су да богослужење није у складу са правдом и да таква религија представља лицемерје. Право богослужење какво Бог тражи обухвата борбу против угњетавања и старање о сиромашнима и невољнима.

ИСУС И ОНИ КОЈИМА ЈЕ ПОТРЕБНА ПОМОЋ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 1,46-55; Лука 4,16-21; Лука 7,18-23; Матеј 12,15-21; Матеј 21,12-16; Марко 11,15-19; Исаија 53,3-6.

Текст за памћење: »Дух је Господњи на Мени; зато Ме помаза да јавим Јеванђеље сиромасима; посла Ме да исцијелим скрушене у срцу; да проповједим заробљенима да ће се отпустити, и слијепима да ће прогледати; да отпустим сужње; и да проповиједам пријатну годину Господњу.« (Лука 4,18.19)

Између осталих разлога свога утеловљења, Исус је дошао на нам покаже какав је Бог. То је чинио својим поучавањем, жртвом и животом; односно, начином како се опходио према обичним људима. Многа Његова дела извршила су тренутне, стварне промене у животу људи.

Ову страну Месијине службе предвидели су старозаветни пророци, Исусова мајка Марија, чак и Исус лично када је у првој забележеној проповеди одредио своју мисију (Лука 4). Поред тога, писци Јеванђеља често су говорећи о Исусовом животу користили језик старозаветних пророка у настојању да објасне Његова дела. На овај начин, Исусов живот јасно се видео у делима ових пророка, као и њихово саосећање према сиромашнима и потлаченима.

Верске вође, међутим, сматрале су Исуса претњом. Страшан пример неправде и суровости представља тренутак у коме су ухапсили Исуса, неправедно Му судили и разапели Га. Бог нас је преко Исуса упознао шта значи неправда, а у Његовој смрти разоткрио је ужас зла. У Његовом васкрсењу, извојевао је победу за живот, доброту и спасење.

МАРИЈИНА ПЕСМА

Замислите prizor: Марија је примила вест од анђела Гаврила пре само неколико дана. Рекао јој је да ће постати Исусова мајка, мајка Сина Вишњег. Она то још никоме није казала, али се спрема за посету Јелисавети, старијој рођаци, која, такође, очекивала посебно дете. Духовним очима Јелисавета сагледава Маријину вест и пре него што је Марија имала прилику да нешто каже. Оне заједно славе Божја обећања и доброту.

Прочитајте текст Лука 1,46-55. Запазите да хвала започиње оним што је за њу много значило – »што ми учини величину Силни, и Свето име Његово« (Лука 1,49), али да касније добија опште одлике. Зашто наша хвала Богу треба да има и лични и општи нагласак?

Ово је изузетна песма која би могла добро да се уклопи међу псалме или списе јеврејских пророка. Марија је прожета чуђењем и осећањем захвалности Богу. Очигледно је приметила да Бог делује у њеном животу, али је, такође, свесна ширег значења Божјег плана за њен народ и људски род.

Међутим, према Маријином схватању, Бог није само силан и достојан хвале, Он је и милостив и показује посебну бригу према понизима, угњетенима и сиромашнима. Анђео тек што је отишао после објављивања »Радосне вести« о предстојећем рођењу Детета, када је Марија запевала: »Збаци силне с пријестола, и подиже понижене. Гладне напуни блага, и богате отпусти празне.« (Лука 1,52.53)

На самом почетку извештаја о Исусовом животу на Земљи, Он је представљен као Владар (види: Лука 1,43), али као Владар другачијег царства. Као што су многи коментатори описали, Божје царство које је Исус дошао да оснује и утврди требало је да буде »обрнуто царство« у поређењу са уобичајеним друштвеним поретком царстава овога света. У описима Исусовог царства моћни и богати овога света су најмањи, а сиромашни и потлачени су слободни, »испуњени« и уздигнути.

Ако Црква треба да буде одраз Божјег царства, колико је добра у обликовању »обрнутог царства« које је Марија описала? Како се овакво царство може основати, а да при том нико не буде непоштен према богатима и моћнима који, такође, примају Христову љубав?

СВРХА И ЦИЉ ИСУСОВЕ МИСИЈЕ

Можда је тај текст био одређен за читање тога дана или је Исус намерно пронашао одговарајуће стихове (Исаија 61,1.2) у свитку који Му је дат да прочита, није било случајно што су управо ови текстови били део Његове прве јавне проповеди. Није случајност што извештајем о Исусовој краткој проповеди у тексту Лука 4,16-21 – »данас се изврши ово Писмо у ушима вашима« (Лука 4,21) – започиње Лукин извештај о Исусовој јавној служби.

Изгледало је као да је Исус преузео Маријину песму о »обрнутом царству« и почео да га остварује у својој служби. Исус – и Лука у приповедању о Исусовом животу – употребио је Исаијино пророчанство које објашњава шта Исус чини и шта ће учинити. То је био још један начин да се изрази оно што је Марија описала пре тридесет година. Сиromашни, рањени и потлачени су посебан предмет Божје пажње и примаоци Радосне вести коју Исус доноси.

Исус је усвојио ове стихове из 61. поглавља Књиге пророка Исаије као сврху и циљ своје мисије. Његова служба и мисија треба да буду и духовне и практичне, и Он је показао да духовно и практично није толико удаљено једно од другог као што ми понекад претпостављамо. За Исуса и Његове ученике, брига о људима у физичком и практичном смислу била је у најмању руку део духовног старања.

Прочитајте и упоредите следеће текстове: Лука 4,16-21; Лука 7,18-23. Шта мислите зашто је Исус одговорио на овај начин? Како бисте одговорили на слична питања о Исусовој божанској природи и улози Месије?

Када је Исус послао своје ученике, налог који им је дао био је, такође, у складу са Његовом мисијом. Иако је требало да објаве »да се приближило Царство Божје« (Матеј 10,7), Исусова даља упутства ученицима гласила су: »Болесне исцељујте, губаве чистите, мртве дижити, ђаволе изгоните; забадава сте добили, забадава и дајите.« (Матеј 10,8) Служба коју су обављали у Његово име требало је да одражава и спроводи у дело вредности и начела Исусове службе и царства у које је позивао народ. Ученици су, такође, требало да се придруже Исусу у Његовој мисији да уздигне одбачене, најмање и изгубљене.

Како овај рад можемо да ускладимо са кључном поруком проповедања Троструке анђеоске вести изгубљеном свету? Зашто све што чинимо мора бити повезано, на овај или онај начин, са објављивањем »садашње истине«?

Јеванђеља су пуна извештаја о Исусовим чудима, нарочито чудима излечења. Као што је Исаија пророковао, Он је исцељивао слепе и ослобађао оне који су били погођени болешћу, понекад после много година патње (види, на пример: Марко 5,24-34; Јован 5,1-15). Међутим, Он је чинио и више од тога: хромом је помогао да прохода; лечио је губавце – не само речју, већ и додиром, иако су били »нечисти«; суочавао се са злим духовима који су запоседали човеков ум и тело; подизао је чак и мртве.

Можемо помислити да су ова чуда могла да привуку мноштво и докажу Његову силу многим који су сумњали и упућивали критике. Међутим, није увек било тако. Уместо тога, Исус је често давао упутства излеченој особи да никоме не говори шта се догодило. Иако је мало вероватно да су исцељени људи следили ове налоге и задржавали дивне вести само за себе, Исус је покушавао да покаже да су Његова чуда указивала на нешто значајније од самих чудесних догађаја. Коначни циљ, наравно, био је да народ прими спасење у Њему.

Ипак, Исусова чуда исцељења била су израз Његовог саосећања. На пример, пре него што је нахранио пет хиљада људи, Матеј бележи: »И изишавши Исус видје многи народ, и сажали Му се за њих, и исцијели болеснике њихове.« (Матеј 14,14) Исус је осећао бол рањених и чинио је што је могао да људима са којима је долазио у додир помогне и да их уздигне.

Прочитајте Исаијино пророчанство у тексту Матеј 12,15-21. На које начине Исаија и Матеј препознају да је оно што Исус чини узвишеније него што је само излечење неколицине – или чак и неколико стотина – болесних људи?

»Свако чудо које је Христос учинио било је знак Његовог божанства. Он је вршио управо онај посао који је предсказан као Месијин; али за фарисеје ова дела милосрђа била су изричита саблазан. Јеврејске вође гледале су бездушном равнодушношћу људске патње. У многим случајевима њихова себичност и угњетавање проузроковали су патње које је Христос отклонио. Тако су Његова чуда постала прекор за њих.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 406. оригинал)

Исусова чуда излечења била су дела саосећања и правде. Међутим, у сваком случају, нису била циљ сама по себи. Коначна сврха свега што је Христос чинио била је да поведе људе у вечни живот (види: Јован 17,3).

ЧИШЋЕЊЕ ХРАМА

Када у Јеванђељима читамо извештаје о Исусу, често смо привучени нежним сликама – Његовој бризи према болеснима и деци, Његовим причама о тражењу изгубљених, и Његовим речима о Божјем царству. То може бити разлог зашто нас други извештаји у којима Га видимо да делује снажно и оштро – нарочито против верских вођа Његовог времена и појединих њихових обичаја – могу изненадити.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 21,12-16; Марко 11,15-19; Лука 19,45-48; Јован 2,13-17. Зашто је значајна чињеница да су слични извештаји забележени у сваком од Јеванђеља?

Не изненађује што је овај догађај споменут у свим Јеванђељима. У питању је извештај испуњен драмом, акцијом и жаром. Исус је очигледно забринут због употребе храма на овакав начин и заменом правог богослужења продајом жртвених животиња. Какво оскврнуће свега што су те жртве требало да представљају, Његову замену смрт за грехе света!

Такво непосредно деловање одговарало је традицији јеврејских пророка. Овај тренутак је споменут у сваком Јеванђељу или од стране Исуса или од стране писаца Јеванђеља који су наводили текст из Књиге пророка Исаије, Јеремије или Псалама у намери да објасне шта се догађа у извештају. Људи су препознали Исуса као пророка (види: Матеј 21,11). Пришли су Му када је лечио и поучавао у дворшту храма након што је истерао трговце и мењаче новца. Док су слушали Његове поуке, људи су у Његовом додиру проналазили излечење, а у свом срцу гајили су наду.

Верске вође такође су препознале Исуса као пророка, као некога ко је могао да угрози њихову моћ и стабилност друштвеног поретка. Сковали су заверу да Га убију, на исти начин као што су њихови преци у претходним вековима ковали план против пророка (пронађите овај контраст у тексту Лука 19,47.48).

Шта као верници можемо учинити са своје стране да будемо сигурни да наше месне цркве никада неће постати места којима је потребно оно што је храму било потребно у Исусово време? Како можемо избећи ове духовне опасности? Шта неке од њих заправо могу бити?

ХРИСТОВ КРСТ

Утешно је што Бог види и чује вапај сиромашних и невољних. Задивљујуће је то што је Бог у Исусу доживео и поднео најгори облик овоземаљске нечовечности, тлачења и неправде. Упркос саосећању и доброты коју је Исус показао у свом животу и служби, Његова смрт била је као резултат мржње, зависти и неправде.

Од тренутка када је Исус изговорио молитве у Гетсиманском врту, у којима се огледала Његова велика патња, до тренутка Његовог хапшења, »суђења«, мучења, исмејавања, распећа и смрти, поднео је тешко искушење бола, окрутности, зла и тлачитељске силе. Све ово било је погоршано због невиности, чистоте и доброты Онога који је све то поднео: »Него је понизио сам Себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи и на очи нађе се као човјек. Понизио је сам Себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове.« (Филипљанима 2,7.8) Гледајући кроз призму извештаја о спасењу, запажамо узвишеност Исусове жртве поднете ради нас, али не треба да заборавимо страхоту патње и неправде које је доживео.

Прочитајте текст Исаија 53,3-6. Шта овај текст говори о томе шта се догодило Исусу, Невиноме који је страдао због грешника? Како нам помаже да схватимо кроз шта је прошао ради нас?

Бог у Исусу зна шта значи бити жртва зла и неправде. Погубљење невиног човека је злочин; одбацивање Бога још је у већој мери. Бог се толико поистоветио са нама у нашем слабом и палом стању да не можемо да сумњамо у Његово уживљавање, саосећање и верност: »Јер немамо поглавару свештеничкога који не може пострадавати с нашијем слабостима, него који је у свачему искушан као и ми, осим грујеха.« (Јеврејима 4,15) Какво откривење Божјег карактера! Како закупамо своје мисли радосном вешћу о Богу коју представља крст?

Зашто у средишту своје мисије и циља и свему што чинимо за Господа, нарочито у приближавању невољнима, морамо увек имати на уму смрт Исуса као наше Заменае – не само због себе, већ и због оних којима помажемо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће: »Дани службе«, стр. 29-50. оригинал, у књизи Елен Вајт *У потрази за бољим животом*; »Поновно очишћење храма«, стр. 589-600. оригинал, и »У Пилатовој судници«, стр. 723-740. оригинал, у књизи *Чезња века*.

»Бог је у својој Речи дао јасне доказе да ће казнити преступнике свога Закона. Они који се теше мишљу да је Бог сувише милостив да би своју правду извршио над грешником, треба само да погледају на крст на Голготи. Смрт безгрешног Божјег Сина сведочи да је 'плата за грех смрт', да свако кршење Божјег закона мора да добије своју праведну казну. Безгрешни Христос узео је човекове грехе на Себе. Узео је на Себе кривицу за преступ, претрпео да Отац сакрије своје лице од Њега, све док Му срце није препукло, и Његов живот се прекинуо. Ова Жртва била је принесена да би грешник могао да добије откупљење. Ни на који други начин човек није могао да буде ослобођен казне за грех. Свака душа која одбије да учествује у тако скупо плаћеном помирењу, мораће сама да сноси и кривицу и казну за преступ.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 539.540. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте претходну изјаву Елен Вајт. Разговарајте о стварности неправде: Христос, Невини, поднео је казну уместо грешника. Зашто је важно да ову кључну истину имамо на уму?

2. Исус никада није заступао политичку реформу да би успоставио »царство« на које је указивао. Уосталом, историја је пуна веома жалосних извештаја о људима који су у име помагања угњетенима и потлаченима користили насиље и вршили притисак. Често све што је било постигнуто јесте промена једне тлачитељске групе другом. Иако хришћни могу и треба да сарађују са властима да би помогли невољнима, зашто увек морају бити обазриви кад је у питању коришћење политике ради постизања ових циљева?

3. Размислите шта обухвата план спасења. Исус, Праведни, страдао је ради неправедних, што значи за свакога од нас. Зашто ова узвишена жртва поднета ради нас треба да нас учини новим људима у Христу?

Закључак: Исусова служба је у Јеванђељима представљена и објашњена у односу на рад старозаветних пророка. Радосна вест за сиромашне, слобода за потлачене, и исцељење за слабе објављивани су као обележја Месије – и нешто што је Исус показао у својој служби. Ипак, када је доживео смрт, поднео је ударац неправде, али је на крају победио оно најгоре у палом људском роду и нечовечности. Захваљујући Његовој неправедној смрти у нашу корист, греси нам могу бити опроштени, а ми имати обећање о вечном животу.

»ЈЕДНОМЕ ОД ОВЕ МОЈЕ НАЈМАЊЕ БРАЋЕ...«

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 5,2-16.38-48; Римљанима 12,20.21; Лука 16,19-31; Лука 12,13-21; Матеј 25,31-46.

Текст за памћење: »И одговарајући Цар рећи ће им: Заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове Моје најмање браће, Мени учинисте.« (Матеј 25,40)

Након што смо видели да је Исусов живот био посвећен старању о другима, нарочито о напаћенима и изгубљенима, очекујемо да је Исус много говорио о бризи о другим људима. И јесте говорио.

Исусове поуке су практичне, усредсређене на питање шта значи живети као Божји следбеник. Запажамо да нас Исус упућује на дела правде, љубазности и милосрђа, која је и Он чинио док је био на Земљи. Уколико следимо Његов пример, служићемо другима као и Он што је служио.

Исус је, такође, говорио о небеском царству. Према Исусовом опису, небеско царство је стварност чији део можемо бити већ сада. Она представља начин живота у коме владају другачији приоритети, вредности и врлине у односу на оне које налазимо у земаљским царствима. Исус је у својим учењима објаснио уређење овог царства, које обухвата чврсту усредсређеност на то како служимо Богу и како се, служећи Му, односимо према другима. Такође, откривамо да служење другима – старање о њиховим потребама и пружање подршке – представља начин на који непосредно можемо понудити своју службу Богу.

Исусова најдужа проповед – или збирка учења – јесте Проповед на Гори. Његов преглед живота у Божјем царству, дат у три поглавља, започиње изјавом о вредностима познатим као Блаженства.

Прочитајте текст Матеј 5,2-16. Које су заједничке одлике ових девет вредности или људи које је Исус описао као »благодловене«?

Поред дубоке духовне примене ових речи, не смемо занемарити њихово практично значење. Исус је говорио о препознавању сиромаштва у нама лично и нашем свету. Такође је говорио о праведности (у појединим преводима гласи »правда«), понизности, милости, грађењу мира и чистоти срца. Треба да запазимо какву ће практичну разлику ове особине унети у наш живот и свет када живимо у складу са њима. Такво практично значење наглашено је у следећим Исусовим изјавама у којима подстиче своје ученике да буду со и светлост свету (Матеј 5,13-16).

Када се употребе на одговарајући начин, со и светлост треба да унесу промену у одређеним оквирима. Со доприноси укусу и чува храну у коју је додата; симболички представља добро које треба да чинимо људима око себе. Слично томе, светлост разгони таму, открива препреке и опасности, чини дом или град сигурнијим и представља тачку према којој се можемо управљати, чак и ако смо удаљени од ње. Попут светлости у мрачној ноћи, Исус је рекао: »Тако да се свијетли ваше видјело пред људима, да виде ваша добра дјела, и славе Оца вашег који је на небесима.« (Матеј 5,16)

Оба симбола, и со и светлост, указују на одговорност ученика да врше утицај и побољшају живот људи око себе. Ми смо со и светлост када живимо животом у коме исказујемо жалост на одговарајући начин, имамо чисте срце, показујемо понизност, чинимо дела милосрђа, градиме мир и подносимо рђаво поступање према себи. Дакле, Исус почиње ову проповед позивом да утеловимо ове понекад »потцењене вредности« Његовог царства.

На који начин ваша црквена заједница делује као со и светлост у друштву? У коме смислу је ваша заједница боље место зато што Црква делује у њој? Са друге стране, да се она распусти, како би то утицало на вашу заједницу?

Када размишљамо о Исусовим учењима, важно је да имамо на уму људе којима се обраћао и околности у којима су живели. Исус је привлачио мноштво људи у областима у којима је служио (види: Матеј 4,25; Матеј 5,1). Углавном су то били обични људи, који су живели под управом Римског царства, али било је међу њима и јеврејских старешина и верских вођа. Живот обичног народа био је тежак. Натоварени тешким наметима и оптерећени верским обичајима имали су мало избора кад је њихов лични живот био у питању.

Поучавајући ове људе, Исус је очигледно настојао да им понуди да живе добрим животом, да живе достојанствено и храбро, у каквим год околностима да се налазе. Један такав пример проналазимо у тексту Матеј 5,38-48. Ови налози »обрни му и други образ«, »подај му и хаљину«, »иди с њиме два сахата«, толико су познати да су постали клише. Међутим, само познавање ових налога не испуњава дела и ставове о којима Исус овде поучава.

Призори које је Исус описао били су уобичајено искуство многих Његових слушалаца. Њихови »надређени« или господари често су се осионо опходили према њима. Често су били у дуговима или су губили своју имовину која би припала господарима и зајмодавцима. Често су били присиљени на рад од стране окупаторских римских војника. Исус је учио народ да одговори чувајући своју честитост, да се опходи према тлачитељима боље него што су заслужили и, чинећи тако, да се одупре губитку човечности. Иако су тлачитељи покушавали да примене силу, народ је увек имао слободу да бира како ће одговорити. Одупирући се без насиља и великодушно, разоткривали су зло угњетавања и неправде.

Упоредите следеће текстове: Матеј 5,38-48; Римљанима 12,20.21. Како можемо применити ова радикална начела у свом животу?

Исус је сажео сав »Закон и Пророке« – све свете списе које називамо Старим заветом – у једноставно начело познато као Златно правило: »Све, дакле, што хоћете да чине вама људи, чините и ви њима: Јер је то Закон и Пророци.« (Матеј 7,12) Како управо сада можете уложити напор да учините оно што Он налаже у овом тексту, без обзира на цену?

МИЛОСТИВИ САМАРЈАНИН

Прочитајте текст Лука 10,25-27. Законик који је упутио питање Исусу дао је уобичајени сажетак старозаветних заповести о животу прихватљивом Богу. Како су ове две заповести повезане?

Када би Исусу било упућено питање, Његови одговори често би били потпуно другачији од онога чему је тежила особа која је поставила питање. Чини се да су због налога »љуби ближњег својег као себе самога«, из текста 3. Мојсијева 19,18, многе тадашње верске вође провеле много времена и утрошиле доста енергије расправљајући о обиму и границама овог начела о ближњима.

Исус је већ настојао да прошири разумевање овог израза код својих ученика, напомињући да не само да треба да воле своје ближње, већ и да свакоме чине добро: »А Ја вам кажем: Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне; да budete синови Оца својег који је на Небесима; јер Он заповиједа своме Сунцу, те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и неправеднима.« (Матеј 5,44.45)

Међутим, када познавалац верског закона жели да искуша Исуса, он се враћа на питање о коме се много расправљало: »Ко је ближњи мој?« (Лука 10,29). Дајући одговор, Исус је испричао причу о милостивом Самарјанину, али коначан одговор на закониково питање није требало да одреди шта значи израз »ближњи«. Уместо тога, Исус је заправо рекао: »Иди и буди ближњи свакоме коме је потребна твоја помоћ.« (види: Лука 10,36.37)

Прочитајте текст Лука 10,30-37. Какав је значај Исусовог поређења три особе које срећу човека покрај пута коме је потребна њихова помоћ?

Као што је било уобичајено када је Исус поучавао, Његове најоштрије критике биле су усмерене онима који су тврдили да су религиозни, али су показивали слабо занимање према патњама других. »У причи о Милостивом Самарјанину, Христос је приказао природу праве вере. Показао је да се она не састоји од система, симбола вере или обреда, већ у вршењу дела љубави, у доношењу највећег добра другима, у правој доброти.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 497. оригинал)

Исус је поучавајући указивао на одбачене, оне који су сматрани невернима Богу, у намери да покаже свима који тврде да су Његови следбеници какав је Божји позив. Када дођемо Исусу питајући Га шта треба да учинимо да бисмо наследили вечни живот, Он нам, као и својим првим слушаоцима, налаже да идемо и будемо ближњи свима којима је потребна помоћ.

БОГАТАШ И СИРОМАШНИ ЛАЗАР

У причи о богаташу и сиромашном Лазару (види: Лука 16,19-31), Исус упоређује живот два човека – једног богатог и другог изузетно сиромашног. Пошто није било социјалне заштите, државних болница или народних кухиња, био је обичај да невољни, онеспособљени или убоги из неког другог разлога, просе испред домова богатих људи. Очекивало се да ће богати бити великодушни дајући мали део свог богатства да би ублажили туђу патњу. Међутим, у овој причи, богати човек био је »себично равнодушан према потребама свог напаћеног брата«. (Елен Вајт, *Поуке великој Учишеља*, стр. 261. оригинал) У животу њихове прилике остале су непромењене; али после смрти, када им је Бог судио, прилике су се драматично преокренуле.

Упоредите следеће текстове: Лука 16,19-31; Лука 12,13-21. Какве су сличности и разлике између ове две приче, и чему нас заједно уче?

Ни у једној од ових прича нема доказа да су се људи обогатили на непоштен начин. Можда су обојица напорно радили, пажљиво управљали пословима и примили Божје благослове. Међутим, нешто је пошло наопако у њиховом ставу према животу, Богу, новцу и другим људима, и то их је знатно коштало, за сву вечност.

Утемељена на општеприхваћеној слици живота после смрти у Исусово време, прича о богаташу и Лазару учи да избори које доносимо у овом животу утичу на будући живот. Наша реакција према онима којима је помоћ потребна један је од показатеља наших одлука и највиших вредности. Као што је »Аврам« указао богатом човеку који је пагио, Библија пружа више него одговарајуће смернице да направимо бољи избор: »Они имају Мојсија и пророке, нека њих слушају.« (Лука 16,29)

Исус је учио да нас искушења богатства – било да га поседујемо, чувамо или му тежимо – могу одвојити од Његовог царства и других људи, и окренути себичности и ослањању на самог себе. Исус нас је позвао да прво тражимо Његово царство и да са људима око себе, нарочито невољнима, делимо благослове које смо примили.

Какве год да су ваше новчане прилике, како можете бити пажљиви да не дозволите да новац и љубав према новцу изопачи ваше гледиште о томе на шта хришћани треба да се усредсреде у животу?

НАЈМАЊИМА ОД МОЈЕ БРАЋЕ

Још један догађај када је Исусу постављено питање на које је Он дао прилично другачији одговор од онога што се очекивало проналазимо у проповеди забележеној у 24. и 25. поглављу Јеванђеља по Матеју. Ученици су дошли Исусу и питали Га о уништењу Храма у Јерусалиму и времену Његовог повратка (види: Матеј 24,1-3). Закључак Исусовог проширеног одговора на ово питање односио се на храњење гладних, појење жедних, указивање добродошлице странцима, облачење голих, старање о болеснима и посећивање утамничених. Уверавао их је: »Кад учинисте – или не учинисте – једноме од ове Моје најмање браће, Мени учинисте.« (Матеј 25,40.45)

Ово је повезано са сликом коначног суда. У 24. поглављу Јеванђеља по Матеју, Исус је дао више непосредних одговора на ученичка питања, наводећи знаке и дајући упозорења о уништењу Јерусалима и крају времена, али је нагласио потребу за стражењем и животом у светлости обећања о Његовом другом доласку. У првом делу 25. поглавља Јеванђеља по Матеју прича о мудрим и лудим девојкама указује на потребу за припремом за неочекивани или одложени долазак; прича о тројници слугу говори о потреби да живимо добрим и корисним животом док чекамо; док прича о овцама и козама много одређеније говори о задацима којима Божји народ треба да се бави.

Прочитајте текст Матеј 25,31-46. Шта Исус овде говори? Зашто није реч о спасењу делима? Међутим, шта Његове речи у овом тексту уче о томе шта стварно значи имати спасоносну веру?

Исусова изјава да када служимо другима, служимо заправо Њему, треба да преобрази све односе и ставове. Замислите да можете да позовете Исуса на оброк или да Га посетите у болници или затвору. Исус је рекао да ми то чинимо када служимо људима у својој заједници. Каква је невероватна прилика коју нам нуди на овај начин!

Уз молитву прочитајте шта је Исус рекао у овим стиховима. Како схватамо идеју да је Он поистоветио Себе са гладнима, голима, онима који су у тамници? Какву снажну обавезу то ставља на нас и на то како живимо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће: Елен Вајт, *Чежња векова*, »Милостиви Самарјанин«, стр. 497-505. оригинал; »Једноме од ове моје најмање браће«, стр. 637-641. оригинал; *Поуке великој Учишеља*, »Премошћена провалија«, стр. 260-271. оригинал; »Ко је мој ближњи?«, стр. 376-389. оригинал.

»Христос руши зид раздвајања, самољубља, националних предрасуда и проповеда љубав према свим припадницима људске породице. Он уздиже људе из уског круга у који их је затворила њихова себичност; Он уклања све територијалне границе и вештачки створене разлике у друштву. Не прави никакве разлике између суседа и странаца, пријатеља и непријатеља. Он нас учи да сваку душу, којој је потребна помоћ, сматрамо ближњим, а цео свет својим пољем рада.« (Елен Вајт, *Мисли с Горе благослова*, стр. 42. оригинал)

»Мерило златног правила је мерило хришћанства; све што је мање од тога је превара. Религија, која наводи људе да мало цене људска бића, која је Христос толико ценио да је свој живот дао за њих; религија, која нас наводи да будемо немарни према људским потребама, патњама или правима, лажна је религија. Ако омаловажавамо права сиромашних, напаћених и грешних, показујемо да смо издали Христа. Хришћанство у свету има тако мало силе зато што људи само носе Христово име, док се животом одричу Његовог карактера.« (Елен Вајт, *Мисли с Горе блајослова*, стр. 136.137. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Који је ваш омиљени текст који смо проучавали ове седмице? Зашто?

2. Погледајте шта је Елен Вајт написала о томе како је вера која »наводи да будемо немарни према људским потребама, патњама или правима, лажна религија«. Зашто морамо бити пажљиви да бисмо избегли лаку замку да помислимо да ништа друго није важно зато што имамо »истину« (шта је тачно)?

3. Како стихови у одељку од четвртка показују шта поседовање »истине« обухвата?

Закључак: Исусова учења представила су другачији начин живота за оне који су становници и припадници Божјег царства. Градећи на темељу Старог завета, Он је поновио и проширио поуке усредсређене на старање о сиромашнима и потлаченима, наглашавајући да ће Његови следбеници живети као људи саосећања и милосрђа, док чекају Његов повратак.

СЛУЖБА У НОВОЗАВЕТНОЈ ЦРКВИ

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 2,42-47; Дела 4,32-37; Матеј 25,38.40; Дела 9,36; 2. Коринћанима 8,7-15; Римљанима 12; Јаков 2,1-9.

Текст за памћење: »Јер вјера чиста и без мане пред Богом и Оцем јест ова: Обилазити сироте и удовице у њиховијем невољама, и држати себе непогањена од свијета.« (Јаков 1,27)

Стихови који говоре о Великом налогу (Матеј 28,18-20) једни су од најпознатијих у Библији, макар међу хришћанима. Често се приказују као изјава о нашој мисији и представљају надахнуће различитим мисионским и еванђеоским пројектима. Надахнути овим стиховима, хришћани су заиста отишли широм света, понекад по цену великих личних потешкоћа, да би ширили Јеванђеље.

Шта је Исус рекао у Великом налогу? Да стварају ученике, да крштавају, да поучавају људе »да све држе што сам вам заповиједао«. (Матеј 28,20) Као што смо видели, велики део онога што нам је Исус наложио односи се на старање о онима којима је потребна помоћ, који не могу да се брину о себи. Не треба да заборавимо да ови налози упућени Исусовим првим ученицима нису били нова дужност, нешто што раније нису чули или видели, већ пре наставак Исусове мисије, која је већ деловала међу њима. Из тог разлога, ова страна Исусових поука јасно се може запазити у животу нове црквене заједнице као део испуњавања Великог налога.

НОВА ВРСТА ЗАЈЕДНИЦЕ

После Исусовог вазнесења и изливања Светог Духа на дан Педесетнице, група верника, чији је број брзо растао, основала је Рану цркву, нову врсту заједнице међу Исусовим следбеницима, коју су у почетку водили Исусови први ученици. Међутим, ова нова заједница није била њихова творевина; она је изграђена на темељу Исусових учења и службе и дуге историје јеврејског Писма и њихових пророка.

Прочитајте: Дела 2,42-47; Дела 4,32-37. Шта препознајете као кључне чиниоце у овим описима заједнице Ране цркве?

Док се чини да Израиљци никада нису у потпуности успели да остваре план кад је реч о праведном и великодушном друштву, рана црквена заједница озбиљно је схватила налог »да не би било сиромаша међу вама«. (5. Мојсијева 15,4) Један од практичних израза њихове вере било је дељење материјалних добара – продавали су чак и своја имања и тако доприносили расту новчаних средстава (видети: Дела 4,34-5,2) – да би задовољили потребе других верника, као и да би постали благослов онима који нису припадали младој заједници, нарочито преко службе излечења (видети: Дела 3,1-11; Дела 5,12-16).

Ова заједница ни на који начин није била утопијско друштво. Како се број верника повећавао, расла је напетост око управљања овим средствима, нарочито око свакодневног дељења хране удовицама (видети: Дела 6,1). Ученици, који су природно били вође групе, желели су да се усредсреде на проповедање Јеванђеља. Да би решили насталу ситуацију, било је потребно да изврше реорганизацују. Према томе, седам људи је одређено да се баве практичним питањима црквене заједнице. Ово је можда било прво препознавање различитих служби и способности потребних у Цркви; у исто време, то је био показатељ колико је важна практична служба у црквеном животу и сведочењу. »Иста начела побожности и праведности којима је требало да се руководе старешине Божјег народа у Мојсијево и Давидово време, требало је да следе они којима је поверен надзор над тек организованим Божјом црквом у време Јеванђеља.« (Елен Вајт, *Ајосџолска црква – Христјовим ѿрајом*, стр. 95. оригинал)

Покушајте да замислите какве су прилике владале у тој раној заједници. Како ми данас можемо одражавати та иста начела?

СРНИНА СЛУЖБА И СВЕДОЧЕЊЕ

Када је Црква почела да се шири – како је Исус предсказао – »у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја Земље«, (Дела 1,8) нови верници усвајали су Исусову веру и службу. Међу њима је била и Срна – позната и као Тавита – из града Јопе. Она је очигледно озбиљно схватила Исусов нарочит налог да када одева голе, она то чини Исусу лично (видети: Матеј 25,38.40).

Прочитајте извештај о Срни и њеној служби у тексту Дела 9,36. Како ваш живот и служба могу бити описани на сличан начин? Како бисте волели да буду описани?

Изгледа да је Срнина служба била таква да је њена улога »ученика« (видети: Дела 9,36), њена верност, енергија и усредсређеност на друге била препозната чак и изван њеног родног града.

Када је Петар посетио град недалеко од Јопе, становници Јопе су га замолили да дође, јер је Срна превремено умрла (видети: Дела 9,37-41). Када је стигао у Јопу, Петра су сусрели многи којима је Срна помогла својим залагањем за сиромашне. Показали су му одећу коју је сашила и рекли како је многим пружила помоћ.

Наравно, то што се Петар тада помолио за Срну и што ју је Бог вратио у живот није гаранција да ће онима који посвете свој живот служби другима бити све добро у животу. Уосталом, Срна је већ поднела болест и смрт, док је Стефан, један од првих ђакона, одређених да служи удовицама у цркви, постао први мученик (видети: Дела 7,54-60). Живот посвећен служби није пут на коме се све глатко одвија; понекад, чак може представљати пут са више потешкоћа.

Међутим, у овом извештају Бог је користећи чињеницу да је народ у Срнином животу и смрти препознао Његову љубав и силу извршио снажан утицај на становнике Јопе: »И ово се разгласи по свој Јопи, и многи вјероваше Господа.« (Дела 9,42)

Уколико се деси да преминете, да ли ће људи жалити за оним што сте чинили, да ли ће им ваш рад недостајати, као што су се становници Јопе сећали Срнине службе и жалили за њом? Како као наследство можемо оставити бољу службу? Какве практичне способности поседујете – попут Срнине вештине да прави одећу – које можете употребити у служби другима?

Апостол Павле је после обраћења прихватио мисију да однесе Јеванђеља у незнабожачки свет. Успех који му је Бог подарио, покрећу је значајна питања о односу између јеврејских корена настале хришћанске вере и нових Исусових следбеника из незнабоштва. На сабору у Јерусалиму сусреле су се хришћанске вође из јеврејства и незнабоштва да би разговарали о томе и тражили Божје вођство у вези са овим сложеним питањима. Извештај о том састанку и његови закључци забележени су у 15. поглављу Дела апостолских.

Међутим, у извештају о овом састанку у 2. поглављу Галатима посланице, Павле додаје још једну важну појединост упутствима која је примио након Сабора у Јерусалиму за своју даљу службу међу незнабошцима: »Само да се опомињемо сиромашнијех, за које сам се и старао тако чинити.« (Галатима 2,10)

Павле је наставио да тежи овом циљу и лично (видети: на пример, Дела 20,35) и кроз своју службу. Попут Ране цркве у Јерусалиму, Павле је проширио виђење хришћанске заједнице да прихвати све вернике.

Прочитајте текст 2. Коринћанима 8,7-15. Како Павле повезује Јеванђеље и великодушно давање?

Павле, такође, спомиње два старозаветна текста у жељи да подстакне вернике на великодушност и старање о другим верницима у тешким околностима. Навео је извештај о Божјем великодушном давању мане израиљском народу у пустињи као модел давања и дељења међу широм црквеном заједницом (видети: 2. Коринћанима 8,15). Такође је навео текст Псалам 112,9: »Просу, даде сиромасима; правда његова остаје довијека.« (2. Коринћанима 9,9)

Павле је подстицао своје читаоце да вољно дају, да редовно издвајају део својих прихода, јер би им то олакшало прикупљање када он или Тит посете њихову цркву да скупе дарове и однесу хришћанима у Јерусалиму којима је потребна помоћ. Он је користио пример једне цркве да би охрабрио друге цркве да покажу сличну великодушност. »Огледом порезе (службе) ове хвалећи Бога за ваше покорно признање Јеванђеља Христова, и за простоту подјеле к њима и к свима.« (2. Коринћанима 9,13)

Како треба да поставимо приоритете у давању, када нисмо у могућности да дамо за сваки изложени циљ или потребу?

ПАВЛЕ У АТИНИ

Павлове смернице како да живимо и показујемо љубав на најбољи могући начин.

Павлово писмо Римљанима је најпознатије по опширном објашњењу важног учења о спасењу вером захваљујући Христовој смрти. Павле нуди практичне смернице како најбоље да живимо и показујемо љубав, на темељу Божје благодати и љубави откривене у Исусу и Јеванђељу: »Молим вас, дакле, браћо, милости Божје ради, да дате тјелеса своја у жртву живу, свету, угодну Богу; то да буде ваше духовно богомољство.« (Римљанима 12,1) У ствари, Павле каже да треба на тај начин да живимо због онога што је Бог учинио за нас у Исусу.

Прочитајте и укратко изнесите 12. поглавље Римљанима посланице, нарочито обраћајући пажњу на упутства да волимо и бринемо о другима, посебно невољнима.

Дванаесто поглавље Римљанима посланице у одређеном смислу представља сажетак многих тема којима Павле посвећује више пажње у својим другим посланицама. Он говори о различитим улогама и даровима унутар црквеног тела, међу којима су служење, пружање охрабрења, великодушно давање (видети стихове 3-8). Међутим, то не само да треба чинити, већ треба чинити на најбољи могући начин, са одушевљењем и – изнад свега – љубављу (видети стихове 9-11).

Павле у практичном смислу описује овакав начин живота. Он подстиче вернике да буду стрпљиви у потешкоћама и прогонству, да се старају о невољнима, да граде мир кад год и где год је то могуће, и – као што смо претходно видели – да љубазно одговарају на зло и неправду, побеђујући зло чињењем добра (видети: Римљанима 12,20.21).

Ово поглавље истиче шта значи живети као нова особа, служећи Богу појединачно и као део заједнице верних. Павле је рекао новим Исусовим следбеницима да њихови животи, највише вредности и дела треба да се промене као одговор на оно што је Исус учинио за њих својом смрћу на крсту и надом у вечни живот. Пошто су живели у често окружном друштву склоном угњетавању, у срцу Римског царства, Павле их поучава да живе другачије. »И не владајте се према овоме вијеку, него се промијените обновљењем ума својега.« (Римљанима 12,2)

Каквим ставовима и обичајима треба да се одупрете у својој заједници да бисте као Исусов следбеник данас показивали љубав и живели добрим начином живота?

ЈАКОВ »ПРАВЕДНИ«

Према хришћанској традицији Јаков, Исусов брат или полубрат, постао је вођа Ране цркве у Јерусалиму и управо је он председавао сабором у Јерусалиму (видети: Дела 15; Галатима1; 2). Ако је тако, онда је вероватно он писац посланице сачуване у Библији као Посланица апостола Јакова.

Име Јаков било је уобичајено име у то време, али ако је у питању иста особа, он је, такође, могао бити црквени вођа познат као Јаков »праведни«, што указује на мудрог вођу који је на прави начин поставио приоритете, када је у питању опхођење према другима и старање о заборављенима и угњетенима. Књига која носи његово име описана је као »Новозаветна књига пословица«, јер је усредсређена на практичну побожност и мудро живљење Божјих следбеника. Писац Посланице апостола Јакова био је жељан да подсети своје хришћанске читаоце да буду »творци ријечи, а не само слушачи, варајући сами себе« (Јаков 1,22), и да се вера која је битна – чиста и без мане пред Богом – бави бригом о невољнима и потлаченима и одупирањем утицају друштва (видети: Јаков 1,27).

Прочитајте: Јаков 2,1-9; Јаков 5,1-5. Како се Јаковљев став према богатима разликује од уобичајеног става у већини друштава? Која су његова нарочита упутства у вези са тим како се треба односити према богатима и сиромашнима у црквеној заједници?

Јаков тврди да уколико некоме пожелимо све најбоље – чак и Божји благослов – док он подноси хладноћу и глад, то му неће пружити утеху. Пружање праве хране и одеће биће много корисније у изражавању и показивању наше бриге према њима од свих племенитих осећања и лепих жеља (видети: Јаков 2,14-16). Јаков ово користи као пример међусобног утицаја вере и дела у оквиру нашег односа са Богом. Он, такође, понавља (Јаков 2,8) да је Исус учио да волимо ближње као себе, показујући како ову заповест треба извршавати у свакодневном животу. То се постиже у служби Богу и другима, не зато да бисмо зарадили спасење већ зато што тако испољавамо праву веру.

Зашто је лако, чак и подсвесно, да већу пажњу посвећујемо богатима у односу на сиромашне?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Великодушна црква«, стр. 335-345. оригинал, у књизи Елен Вајт, *Ајосџолска црква – Христјовим ѿрајом*.

»Спаситељ је дао свој драгоцени живот да би основао Цркву која ће бити способна да брине о жалосним душама које су у искушењу. Заједница верних може бити сиромашна, необразована и непозната, али у Христу они могу обављати посао у дому, суседству, цркви, па чак и у 'другим крајевима', чији ће исход бити тако далекосежан као вечност.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 640. оригинал)

»Несебично давање створило је у првој Цркви велику радост, јер су верници знали да својим напорима помажу да се еванђеоска порука објави онима који су у таму. Њихова дарезљивост сведочила је да Господњу благодат нису узалуд примили. Шта је могло да покрене вернике на такву дарезљивост осим посвећења Духом? У очима верника и неверника то је заиста било чудо божанске благодати.« (Елен Вајт, *Ајосџолска црква – Христјовим ѿрајом*, стр. 344. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како ваша црквена заједница може постати више налик оној описаној у првих неколико поглавља Дела апостолских? Какве практичне кораке вођство ваше цркве може предузети да би охрабрило цркву у том правцу?

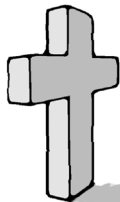
2. Хришћанска адвентистичка црква широм света користи нека од начела о којима смо разговарали у лекцији за ову седмицу да одреди како ће се расподелити десеци и дарови у различитим деловима света. Које су предности оваквог система када се средства деле широм света?

3. Да ли су упутства за живот, попут оних сажетих у 12. поглављу Римљанима посланице, на пример, реална и практична да би се по њима живело – да ли су применљива у стварном свету – или нас више подсећају на идеализоване слике »светаца« на витражу?

4. У тексту Јаков 5,1-5. употребљен је снажан језик којим се понављају оштра упозорења старозаветних пророка. Зашто је таква снажан израз прикладан и неопходан?

Закључак: Подстакнути Исусовим налогом и силом Светога Духа, ученици и први верници настојали су да шире поруку и Исусову мисију што су даље могли. Ослањајући се на Исусова учења и јеврејске списе, Рана црква представљала је нову врсту заједнице, која је делила шта је имала са невољнима, и унутар заједнице и изван ње. Својим примером и учењима забележеним у њиховим посланицама упућеним овим црквама, прве хришћанске вође подстицале су вернике на живот верности и службе, нарочито онима којима је потребна помоћ.

ЖИВЕТИ У СКЛАДУ СА ЈЕВАНЂЕЉЕМ

Текстови за проучавање у току седмице: Римљанима 8,20-23; Јован 3,16.17; Матеј 9,36; Ефесцима 2,8-10; 1. Јованова 3,16.17; Откривење 14,6.7.

Текст за памћење: »Јер сте благодаћу спасени кроз вјеру; и то није од вас, дар је Божиј. Не од дјела, да се нико не похвали. Јер смо Његово дјело, саздани у Христу Исусу за дјела добра, која Бог напријед приправи да у њима ходимо.« (Ефесцима 2,8-10)

Чим говоримо о Божјим заповестима, захтевима или упутствима, ризикујемо – или се чак суочавамо са искушењем – да помислимо да на неки начин оним што чинимо можемо зарадити спасење, томе допринети или стећи Божју наклоност. Међутим, Библија понавља да смо грешници спасени Божјом благодаћу кроз Исуса и Његову заменичку смрт на крсту. Шта уосталом можемо додати овоме? Или, као што је Елен Вајт записала: »Уколико бисте спојили све што је добро, свето, племенито и лепо у човеку, а затим то представили Божјим анђелима као део учешћа у спасењу људске душе или преузимању заслуга, предлог би био одбачен као издајнички чин.« (*Faith and Works*, стр. 24)

Према томе, чак и наша дела милосрђа и саосећања према невољнима не треба да буду схваћена као легалистичка. Напротив, када растемо у познању и разумевању спасења, однос између Божје љубави и Његове бриге о сиромашнима и потлаченима биће пренет на нас, примаоце Његове љубави. Пошто смо је примили, онда ћемо је и дати. Када видимо колико нас Бог воли, такође увиђамо да воли и друге и да нас позива да и ми покажемо љубав према њима.

»ЈЕР БОГУ ТАКО ОМИЉЕ...«

Текст Јован 3,16. гласи: »Јер Богу тако омиље свијет...« Оригинална грчка реч је *kosmos* и значи »свет као створена, организована јединица«. (*The SDA Bible Commentary*, 5. свеска, стр. 929) Овај стих говори о спасењу човечанства, али план спасења утиче на сва дела стварања.

Прочитајте текст Римљанима 8,20-23. Шта ови стихови уче о општим питањима у плану спасења?

Наравно, с једне стране, спасење се тиче свакога од нас у нашем личном односу са Господом. Међутим, то није све. Оправдање није само примање опроштења греха. У идеалном смислу, требало би, такође, да се односи на то како, кроз Исуса и силу Светога Духа, Господ ствара Божју породицу, која слави опроштење и сигурност спасења тиме што, између осталог, сведочи свету својим добрим делима.

Прочитајте текст Јован 3,16.17. Како 17. стих доприноси ширем разумевању 16. стиха?

Можемо прихватити да Бог воли и друге људе, а не само нас. Он воли оне које ми волимо, и томе се радујемо. Он, такође, воли оне које желимо да досегнемо, и препознавање ове истине често представља подстрек да им се приближимо. Међутим, Он такође воли оне у чијем друштву нам није пријатно или којих се плашимо. Бог воли све људе, свуда, чак и оне које можда нарочито не волимо.

Та љубав је приликом стварања показана на делу. Библија непрестано упућује на свет око нас као на доказ Божје добротe: »Јер Он заповиједа своме Сунцу, те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и неправднима.« (Матеј 5,45) Чак је и сам живот дар од Бога, и без обзира какав одговор појединац да или какав став заузме према Богу, свака особа је прималац тог дара.

Како наш став према другима и њиховим приликама треба да се промени када препознамо да су бића која је Бог створио и која воли?

САЖАЉЕЊЕ И ПОКАЈАЊЕ

Испреплетени извештаји о спасењу и великој борби позивају нас да признамо истину о животу која је суштинска за наше разумевање света и себе лично, а која гласи: ми и наш свет смо пали, слаби и грешни. Наш свет није онакав какав је створен, иако још увек носимо обличје Бога који нас је створио, ми смо део ослабљеног света. Грех у нашем животу је исте природе као зло које ствара толики бол, угњетавање и израбљивање широм света.

Према томе, у реду је да осећамо бол, нелагодност, тугу и несрећу овога света и живота људи око себе. Требало би да будемо работи да не бисмо осетили муку живота. Јадиковање у Псалмима, Јеремијина жалост и туга других пророка, Исусове сузе и сажаљење показују да је оваква реакција на свет и његово зло одговарајућа, нарочито у случају оних који су често погођени тим злом.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 9,36; Матеј 14,14; Лука 19,41.42; Јован 11,35. Шта је у сваком од ових стихова покренуло Исусово сажаљење? Како наше срце може смекшати према болу који нас окружује?

Такође, не треба да заборавимо да грех и зло нису само »негде тамо«, последица пада неког другог: »Ако речемо да гријеха немамо, себе варамо, и истине нема у нама.« (1. Јованова 1,8) Према схватању библијских пророка, грех је постао кобан не првенствено зато што је неко прекршио »правила«, већ зато што је грех нарушио однос између Бога и Његовог народа, и зато што наш грех повређује друге људе. Ово се може догодити у ужем или ширем обиму, али у питању је исто зло.

Себичност, похлепа, злоба, предрасуде, незнање и немарност корен су свих зала, неправде, сиромаштва и угњетавања у свету. Признање личне грешности први је корак у суочавању са овим злом, као и први корак да дозволимо Божјој љубави да заузме своје право место у нашем срцу: »Ако признајемо гријехе своје, вјеран је и праведан да нам опрости гријехе наше, и очисти нас од сваке неправде.« (1. Јованова 1,9)

Погледајте себе. У ком смислу сте и ви слаби и део већег проблема? Шта представља једини одговор и где га једино можемо потражити?

БЛАГОДАТ И ДОБРА ДЕЛА

Својим речима укратко изложите текст Ефесцима 2,8-10. Шта ови стихови говоре о односу између благодати и добрих дела?

Библија каже да смо, између осталог, створени да се клањамо Богу и служимо другима. Само у својој машти можемо покушати да схватимо како би ти поступци изгледали у безгрешном окружењу.

Ми за сада, због греха, познајемо само слаб и пали свет. На нашу срећу, Божја благодат, изражена и остварена у Исусовој жртви поднетој за грехе света, отвара пут опроштењу и исцељењу. Дакле, чак и усред ове нарушене стварности наши животи потпуније постају Божје дело, а Бог нас користи као своје сараднике у исцељивању и обнављању губитка и бола у животу других људи (видети: Ефесцима 2,10). »Они који примају треба да дају другима. Позиви за помоћ стижу са свих страна. Бог позива људе да радосно служе својим ближњима.« (Елен Вајт, *У ишрази за бољим животојом*, стр. 103. оригинал)

Да поновимо још једном, ми не чинимо добра дела – не старамо се о сиромашнима, не подижемо потлачене, не хранимо гладне – да бисмо зарадили спасење или положај пред Богом. У Христу, вером, сви заузимамо положај пред Богом који ће нам икада бити потребан. Боље речено, ми препознајемо себе и као грешнике и као жртве греха које Бог упркос свему воли и које је откупио. Иако се још боримо са искушењима себичности и похлепе, самопожртвована и скромна Божја благодат нуди нам нови живот и љубав која ће преобразити наш живот.

Када погледамо на крст, видимо узвишену и потпуну жртву принету за нас, и увиђамо да не можемо додати ништа ономе што нам се нуди у Христу. Међутим, то не значи да не треба да учинимо нешто као одговор на то што нам је дато у Христу. Напротив, морамо одговорити, а који је бољи начин да одговоримо на љубав која нам је указана него да је и ми укажемо другима?

Прочитајте текст 1. Јованова 3,16.17. Шта ови стихови тако снажно говоре о томе какав наш одговор према крсту треба да буде?

НАША ЗАЈЕДНИЧКА ЧОВЕЧНОСТ

Исус је својом службом и учењима подстицао потпуну инклузивност, односно укљученост. Све који су искреним побудама тражили Његову пажњу – било жене на лошем гласу, било цариници, губавци, Самарјани, римски центуриони, верске вође или деца – Он је примао истинском топлином и брижљивошћу. Као што је Рана црква требало да открије, доживљавајући одређене промене, дар спасења је био обухваћен тиме.

Када су први верници полако препознали обухватан карактер Јеванђеља, они нису само уз своју веру додавали добра дела као нешто »лепо« што треба чинити. Такво поступање представљало је суштину њиховог разумевања Јеванђеља, како су га доживели у Исусовом животу, служби и смрти. Док су се борили са потешкоћама и питањима која су се појавила, прво појединачно као у случају вођа Павла и Петра (видети, на пример: Дела 10,9-20), затим као црквено тело на Јерусалимском сабору (видети: Дела 15), почели су да схватају драматичну промену коју је ова радосна вест донела њиховом разумевању Божје љубави и укључивости и питања како то треба да буде остварено у животу оних који кажу да Га следе.

Шта следећи текстови уче о нашем заједничком пореклу? Како свака идеја треба да утиче на наш став према другима?

Малахија 2,10. _____

Дела 17,26. _____

Римљанима 3,23. _____

Галатима 3,28. _____

Текст Галатима 3,28. теолошки је сажетак практичне приче коју је Исус испричао о добром Самарјанину. Уместо да се препиремо око тога коме смо дужни да служимо, једноставно идите и служите, и можда чак будите спремни да вам служе они од којих то можда не бисте очекивали. Заједнички елемент глобалне људске породице остварује се на вишем нивоу у заједничкој породици оних који су међусобно повезани Јеванђељем, спасоносном Божјом љубављу која нас позива на јединство у Њему: »Јер једнијем Духом ми се сви крстисмо у једно тијело, били Јевреји, или Грци, или робови, или само своји.« (1. Коринћанима 12,13)

Преображавајући позив Јеванђеља »свакоме племену и језику и кољену и народу« (Откривење 14,6) наставио се кроз хришћанску историју. Међутим, Откривење описује да ће се објављивање ове поруке – Радосне вести о Исусу и свему што она обухвата – обновити на крају времена.

Прочитајте: Откривење 14,6.7. Како је опште схватање Јеванђеља – најчешће сажето стихом Јован 3,16 – укључено у анђеоску посебну поруку у 7. стиху?

Текст Откривење 14,7. спаја три кључна елемента која смо већ запазили у овом проучавању о Божјој бризи о злу, сиромаштву и тлачењу у библијском извештају:

Суд. Позив на суд – да правда буде извршена – позив је који понављају они који су подносили утњетавање у току историје. На срећу, Библија приказује Бога као Онога који чује плач ожалашћених. Као што је често изражено у Псалмима, на пример, они према којима се непоштено поступало сматрају суд радосном вешћу.

Богослужење. Списи јеврејских пророка често повезују теме богослужења и добрих дела, нарочито када упоређују богослужење оних који тврде да су Божји народ са неправдама које су починили и настављају да их чине. У 58. поглављу Књиге пророка Исаије, на пример, Бог је јасно рекао да богослужење какво највише жели представља дела љубазности и бриге према сиромашнима и невољнима (видети: Исаија 58,6.7).

Стварање. Као што смо видели, једно од основних елемената Божјег позива да чинимо правду јесте јединствена породица људског рода, чињеница да смо сви створени према Његовом обличју и да нас воли, да смо сви вредни у Његовим очима и да нико не треба да буде изабљиван или потлачен ради неправедног добитка или туђе похлепе. Овакво објављивање Јеванђеља на крају времена је широк и далекосежан позив да прихватимо избављење, откупљење и обновљење које Бог жели да подари палом човечанству. Отуда, чак и усред питања у вези са правим и лажним богослужењем, и прогонства (видети: Откривење 14,8-12), Бог ће имати људе који ће се чак и усред највећег зла залагати за оно што је право, за Божје заповести и веру Исусову.

Како можемо пронаћи начине да служимо онима којима је потребна помоћ, делећи са њима истовремено и наду и опомену које проналазимо у Трострукој анђеоској вести?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће: Елен Вајт, *Чежња векова*, »С нама Бог«, стр. 19-26. оригинал; *У потрази за бољим животом*, »Спасен да служи«, стр. 95-107. оригинал.

»Бог има право на целу Земљу као на свој виноград. Иако је сада у рукама узурпатора, она припада Богу. Она је Његова не само стварањем, већ и откупљењем. Христова жртва била је принесена за свет. 'Јер Богу тако омиље свијет да је и Сина својега Јединороднога дао!' (Јован 3,16) Преко тог изузетног дара, управо су сви остали дарови били дати људима. Цели свет из дана у дан прима благослов од Бога. Свака кап кише, сваки зрак светлости, који је обасјао овај наш незахвални род, сваки лист, цвет и плод сведоче о Божјој дугој стрпљивости и Његовој великој љубави.« (Елен Вајт, *Поуке великој Учишљеља*, стр. 301.302. оригинал)

»Без обзира на разлике које постоје у веровањима и које нас деле, морамо чути сваки позив напаћених људи и на сваки се морамо одазвати...

Свуда око нас живе јадне, напаћене душе којима су неопходне речи саосећања и руке помоћнице. Има удовица којима је потребно наше саосећање и наша помоћ. Има сирочића које је Христос препоручио својим следбеницима као своје штићенике. Ми их често занемарујемо. Они могу бити у подераној одећи, неуредни, на сваки начин непријатни, али ипак представљају Божје власништво. Они су купљени скупо и исто су, као и ми, драгоцени у Његовим очима. Они су припадници Божјег великог домаћинства, и хришћани, као Божји пристави, одговорни су за њих.« (Елен Вајт, *Поуке великој Учишљеља*, стр. 386.387. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. У настојању да чинимо добра дела и помажемо другима, како се може одупрети искушењу да помислимо да нас то на одређени начин чини бољима и да тиме стичемо заслуге које Бог треба да препозна?

2. Да ли је ваша црква заједница у којој »не владају разлике«, већ су сви једно у Христу? Како се то може остварити у још већој мери? Колико је ваша црква спремна да укључи друге људе?

3. Како проналазимо праву равнотежу у чињењу добра онима којима је помоћ потребна, ако ни због чега другог онда зато што су у невољи, а ми смо у прилици да им помогнемо, док им се у исто време приближавамо истином Јеванђеља? Како можемо научити да чинимо оба, и зашто је увек боље чинити и једно и друго?

Закључак: Божја љубав изражена у плану спасења и остварена у Исусовом животу и жртви нуди нам опроштење, живот и наду. Као примаоци ове благодати, настојимо да је делимо са другима, не да бисмо зарадили спасење, већ зато што смо створени да то чинимо. Као такво, Јеванђеље преображава односе и покреће нас да служимо, нарочито онима којима је помоћ највише потребна.

ЖИВЕТИ ПРЕМА АДВЕНТНОЈ НАДИ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 18,1-8; Матеј 24; Матеј 25; 1. Коринћанима 15,12-19; Проповедник 8,14; Проповедник 12,13.14; Откривење 21,1-5; Откривење 22,1-5.

Текст за памћење: »Зато, браћо моја љубазна, будите тврди, не дајте се помакнути, и напредујте једнако у дјелу Господњему знајући да труд ваш није узалуд пред Господом.« (1. Коринћанима 15,58)

Исус је објавио да је Божје царство садашња стварност чији део можемо већ данас бити. Он је послао ученике да објаве ову вест и успоставе Његово царство проповедањем Јеванђеља и служењем другима; односно, бесплатним давањем, јер су бесплатно и примили (видети: Матеј 10,5-8).

Међутим, Исус је јасно истакао да је Његово царство другачије – да »није од овога свијета« (Јован 18,36) – и да ће тек доћи у пунини. Његовим утеловљењем, службом, смрћу и васкрсењем, Божје царство је успостављено, али се Исус, такође, радовао тренутку када ће Његово царство у потпуности заменити царства овога света, а Божја владавина постати потпуна.

Несумњиво, адвентистички хришћани – они који чекају Исусов долазак и Његово царство – јесу људи наде. Међутим, та нада се не односи само на будући нови свет. Иако нада гледа у будућност, она преображава и садашњост. Том надом живимо у садашњости онако како очекујемо да ћемо живети у будућности, и почињемо да уносимо промене које одговарају нашим очекивањима у вези са тим какав ће свет бити једног дана.

»ДОКЛЕ, ГОСПОДАРУ?«

Кроз цео библијски извештај припадници Божјег народа – нарочито они који су доживели ропство, изгнанство, тлачење, сиромаштво и друге неправде и несреће – изнова упућују позив Богу да делује. Робови у Египту, Израиљци у Вавилону, и многи други позивају Бога да види и чује њихову патњу и исправи неправде. У Библији су забележени многи примери Божјег деловања са циљем да избави и обнови свој народ, понекад чак светећи се њиховим тлачитељима и непријатељима.

Међутим, ова избављења обично су била краткорочна, и многи пророци и даље су указивали на коначно деловање, када ће Бог уништити зло и подићи клонуле. У исто време, вапај ових пророка је био настављен: »Докле, Господару?« На пример, анђеол Господњи упитао је о прогону Израиљца: »Господе над војскама, кад ћеш се већ смилovati?« (Захарија 1,12)

У Псалмима запажамо много тужбалица о очигледном напретку и срећи злих, док праведни подносе угњетавање, израбљивање и сиромаштво. Псалмиста непрестано позива Бога да се умеша, верујући да у свету тренутно не влада поредак какав је Бог створио и какав жели да влада, преносећи вапај пророка и потлачених. »Докле, Господару?« (видети, на пример: Псалам 94,3-7)

У одређеном смислу, неправду теже подносе они који верују у праведног Бога који жели правду за све припаднике свог народа. Божји народ увек ће гајити осећање нестрпљења кад је у питању зло у свету – а Божје привидно неделовање још је један извор нестрпљења. Отуда понекад оштра питања пророка: »Докле ћу, Господе, вапити, а Ти нећеш да чујеш? Докле ћу Ти викати: Насиље, а Ти нећеш да избавиш.« (Авакум 1,2)

Сличан вапај запажамо у Новом завету, у коме је приказано да чак и дела стварања уздишу да их Бог избави и поново створи (видети: Римљанима 8,19-22). У тексту Откривење 6,10, овај вапај – »Докле, Господару?« – упућен је од стране оних који су били мучени због своје вере у Бога. Али, то је исти вапај којим се позива Бог да делује у корист свог потлаченог и прогоњеног народа.

Прочитајте текст Лука 18,1-8. Шта Исус говори о Божјем одговору на сталне вапаје и молитве свог народа да делује у њихову корист? Како је то повезано са потребом за вером?

Религија је често била на мети критика због тежње да вернике одвраћа од садашњег овоземаљског живота и усмерава према бољем каснијем животу. Критика је упућена јер усредсређеност на друго царство постаје облик посвећеног удаљавања од стварности и чини да верник мање доприноси свету и друштву. Понекад су верници спремни да приме и саслушају овакве критике, а понекад негују, проповедају и примењују такве ставове.

Имамо, такође, непријатне примере људи на власти који говоре сиромашнима и потлаченима да једноставно прихвате своју жалосну судбину, јер ће све бити у реду када се Исус врати. Да, наш свет је пало, слабо и трагично место – и није ништа погрешно или неумесно уколико чезнемо за временом, када ће Бог уредити овај свет; када ће уништити неправду, бол и тугу; и када ће заменити тренутни неред својим славним и праведним царством. Уосталом, без те наде, без тог обећања, заиста не бисмо уопште имали наду.

У својој проповеди о крају света (видети: Матеј 24; 25), Исус је прву половину свог излагања посветио образлагању потребе за бекством, дошавши до те тачке да каже: »Да се они дани не скрате, нико не би остао.« (Матеј 24,22) Међутим, ове речи више представљају увод у Његово објашњење Божјих обећања. Уколико се једино – или првенствено – усредсредимо на појам »бекства« у оквиру хришћанске наде за будућност значи да ћемо пропустити неке дубље закључке које је Исус изнео.

Прочитајте 24. и 25. поглавље Јеванђеља по Матеју. Шта су према ономе што сте прочитали најважније појединости из Исусове проповеди? Како бисте сажели Исусова упутства о томе како треба да живимо, док чекамо Његов повратак?

Оно што верујемо о будућности има важне садржаје који се односе на наш садашњи живот. Здравно ослањање на Божја обећања о будућности нашег света, треба да буде подстицај за енергично учешће, искру плодносног и пуног живота који врши утицај на друге.

Како нада и обећање о Исусовом повратку може и треба да утиче на то како сада живимо, нарочито у оквиру помагања онима којима је помоћ потребна?

Хришћанска нада у Други Исусов долазак не односи се само на радовање светлој будућности. За ране хришћане, телесно Исусово васкрсење пружило је чврсту сигурност обећању о Његовом повратку. Ако може да се врати из мртвих – чему су и сами били сведоци – Он ће се сигурно вратити да испуни свој план, да уклони грех и његов утицај, и обнови свет (видети: 1. Коринћанима 15,22.23).

За апостола Павла, васкрсење је било кључни елемент адвентне наде. Био је спреман да веродостојност свега што је проповедао темељи на том најузвишенијем чуду у извештају о Исусу: »Ако Христос не уста, узалуд вјера ваша.« (1. Коринћанима 15,17) Размислите о његовим речима и о томе колико је Христово васкрсење важно за све чему се надамо.

Прочитајте текст 1. Коринћанима 15,12-19. Како бисте заинтересованом невернику објаснили зашто је истина о васкрсењу основна за хришћанску наду?

Присуство васкрслог Исуса преобразило је прве ученике. Као што смо видели, Исус их је претходно послао да објаве и успоставе Божје царство (видети: Матеј 10,5-8), али Његова смрт је поколебала њихову храброст и разбила њихове наде. Налог који су касније добили (видети: Матеј 28,18-20) од васкрслог Исуса, уз изливање Светог Духа (видети: Дела 2,1-4), поставио их је на стазу са које је требало да мењају свет и остваре царство које је Исус основао.

Ослобођени силе смрти и страха од ње, први верници храбро су живели и објављивали вест у Исусово име (видети: 1. Коринћанима 15,30.31). Зло које доноси смрт исто је зло које доноси патњу, неправду, сиромаштво и тлачење у свим облицима. Ипак, захваљујући Исусу и Његовој победи над смрћу, све ће се то једнога дана завршити. »А посљедњи ће се непријатељ укинути смрт.« (1. Коринћанима 15,26)

Без обзира коме сада помажемо, они ће свакако напослетку умрети. Чему нас ова сурова истина учи о томе колико је важно да другима говоримо о нади коју могу пронаћи у Исусовој смрти и васкрсењу?

Прочитајте текст Проповедник 8,14. На које начине запажете јасну и снажну стварност онога што је у овом стиху записано?

Иако је само по себи тешко подносити патњу, тлачење и несрећу, повреду или увреду још је теже подносити ако се чини да је бесмислена или неопажена. Могућа бесмисленост туге тежа је од првобитног терета. Свет без коначне правде одликује крајња сурова апсурдност. Није чудо што су атеистички писци у двадесетом веку јадиковали због оног што су веровали да је »апсурдност« људског стања. Без наде у правду, без наде у суд, без наде да ће се се прилике поправити, наш свет би заиста био бесмислен.

Међутим, вапај из текста Проповедник 8,14. није крај извештаја. На крају својих приговора, Соломун чини изненадни преокрет. Усред свог јадиковања о бесмислу, он у основи каже: *Сачекај мало, Бој ће судити, иако да није све бесмислено; у ствари, све и свако је важан.*

Прочитајте: Проповедник 12,13.14. Шта овај текст говори о томе колико је важно све што чинимо?

Нада у суд своди се на нечије веровање о суштинској Божјој природи, животу и свету у коме живимо. Као што смо видели, Библија упорно тврди да живимо у свету који је Бог створио и који воли, али свету који је погрешно и у коме Бог захваљујући Исусовом животу и смрти остварује свој план о поновном стварању. Божји суд је кључна појединост у Његовом исправљању света. За оне који су доживели толико много неправди у свету – који су одбачени, према којима се сурово поступало, потлаченима и израбљиванима – обећање о суду сигурно је радосна вест.

Шта за вас значи да ће једног дана, на начин који не можемо замислити, правда за којом смо толико чезнули коначно бити остварена? Како можемо црпсти наду из овог обећања?

НЕМА ВИШЕ СУЗА НИ БОЛА

Прочитајте следеће текстове: Откривење 21,1-5; Откривење 22,1-5. Проведите одређено време замишљајући живот описан у овим текстовима. Зашто је тешко замислити живот без греха, смрти, бола и суза?

Библијски описи нашег живота после греха неоспорно су узвишени и славни, и без сумње једва представљају оно што нас чека. Чак и у овим стиховима, описи скоро да више говоре о томе чега тамо неће бити него чега хоће. Пошто је овај свет све што познајемо, тешко је замислити живот без бола, патње, смрти, страха, неправде и сиромаштва.

Не само да претходно наведеног тамо више нема, већ је у овом опису додат лични додир: »Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех.« (Откривење 21,4) Кад говоримо о спасенима, Божје саосећање према онима који су патили кроз људску историју достиже највишу тачку у овој једној реченици. Он не само да окончава њихову патњу, већ лично брише њихове сузе.

Иако шибани и рањени од стране живота у греху, света неправде и трагедије, у Откривењу можемо запазити наговештаје процеса излечења свих нас који смо на различите начине жртве греха. Описујући дрво живота, Јован објашњава да »лишће од Дрвета бијаше за исцјељивање народима« (Откривење 22,2). Уз то, Бог показује разумевање и саосећање према томе шта значи бити човек, шта значи осетити, искусити, сведочити, чак и учествовати у злу овога света. Његов план поновног стварања света обухвата обновљење и исцељење свакога од нас.

До тог тренутка, тежимо да будемо све што можемо у Христу, чинећи свој део, несигуран и мали, какав наш део може бити, да служимо људима око себе којима је потребно оно што имамо да им понудимо. Шта год да је у питању – љубазне речи, топао оброк, медицинска помоћ, стоматолошке услуге, одевање, саветовање – шта год можемо учинити треба да чинимо љубазно, са љубављу прожетом самоодрицањем и самопожртвовношћу какву је Исус показао када је био овде на Земљи. Наравно, свет постаје све гори, упркос нашим највећим напорима. Исус је то знао, па ипак та истина није Га спречила да служи другима и не би требало ни нас да заустави.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове: Елен Вајт, *Ајоштиолска црква – Христијовим њајом*, »Позвани да прихвате виша духовна мерила«, стр. 309-322. оригинал; *Велика борба*, »Пустошење земље«, стр. 653-661. оригинал.

»Када Божји глас буде ослободио Његов народ из ропства, наступиле су страшно буђење оних који су у овом великом животном сукобу све изгубили. Док је трајало време милости били су заслепљени сотонским обманам, налазили су оправдање за своје грешне путеве. Богати су се поносили својом надмоћношћу над онима који су имали мање среће, иако су своје богатство стекли кршењем Божјег закона! Пропуштали су да нахране гладне, да одену голе, да поступају праведно, да воле милост... Продали су своју душу за земаљска богатства и уживања, а нису ни покушали да се обогате у Богу. Тако се догодило оно што је морало да се догоди: живот им је постао промашен, њихова задовољства претворила су се у горчину, њихова блага пропала.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 654. оригинал)

»Велика борба је завршена. Греха и грешника више нема. Цео свемир је чист. Склад и радост испуњавају бескрајно дело стварања. Од Онога који је све створио тече живот, и светлост, и радост у сва прострaнства безграничности. Од најситније честице до највећег света, све створено, живо и неживо, у својој непомућеној лепоти и савршеној радости, објављује да је Бог Љубав.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 678. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Објасните како оно о чему сте проучавали ове седмице показује да је живот, овде и сада, важан. Упоредите то са веровањем појединих људи да не треба да бринемо о овом животу и овом свету зато што ће га Бог уништити и поново основати. Како, такође, можемо бити пажљиви да због ове истине о обећању новог живота не занемаримо невољне (уосталом, на крају, Бог ће све средити)? Што је још горе, како можемо бити сигурни да нисмо постали једни од оних који су искористили ову истину да израбљују друге?

2. Према адвентистичком схватању библијског пророчанства, зло, невоље и патња увећаће се како се буде ближио Исусов други долазак. Када се такве прилике догађају, обично указујемо на 24. поглавље Јеванђеља по Матеју. Како треба да сагледамо ове несреће у светлости 25. поглавља?

Закључак: Наш Бог неће дозволити да зло вечно траје. Узвишена нада у Библији гласи да ће Исус када се врати уништити зло, исправити неправду и створити нов свет какав је требало да буде. На темељу Исусовог васкрсења, ова нада преображава нас данас и пружа нам храброст да служимо Богу и ближњима, док чекамо Његов повратак.

ЉУБИТИ МИЛОСТ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 6,25-33; Јаков 1,5-8; Јаков 2,15.16; Исаија 52,7; 1. Јованова 3,16-18; Исаија 58,1-10.

Текст за памћење: »У тами сјаји видјело праведницима од Доброга, Милостивога и Праведнога. Благо ономе који је милостив и даје у зајам! Он ће дати тврђу ријечима својим на суду.« (Псалам 112, 4.5)

Као што смо видели, у Библији налазимо много снажних приказа Божјег старања о сиромашнима и потлаченима, као и позиве упућене Његовом народу да делује у њихову корист. Упркос пажњи посвећеној овим питањима, овај библијски налог само је спорадично и делимично испуњен, а у потпуности биће извршен тек приликом Христовог доласка и натприродних догађаја који ће уследити.

Зло до тада истрајава у многим облицима, подстакнуто мрачним духовним утицајима сотоне и његових анђела. Ово зло често је највидљивије у сиромаштву, насиљу, глачењу, ропству, изабљивању, себичности и похлепи. Наше заједнице, наше цркве и наше породице у таквом свету треба да се супротставе овом злу ма колико било тешко то понекад учинити. Као одговор на Божју љубав и заповести, живећи у светлости Исусове службе и жртве, и оснажени и вођени Светим Духом, морамо бити саосећајни, вешти и храбри у настојању »да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смјерно с Богом својим«. (Михеј 6,8)

Као што је јасно речено у Исусовим учењима и списима новозаветних писаца, они који одлучују да живе као чланови Божјег царства живе према другачијим вредностима и приоритетима у односу на свет.

Прочитајте текст: Матеј 6,25-33. Какво охрабрење нам пружају ови стихови и како оно треба да утиче на наше највише вредности?

Исус је поучавао да је »живот претежнији од хране, и тијело од одијела«. (Матеј 6,25) Храна и одећа су, наравно, важни, али их морамо посматрати у светлости Божјег царства, што значи да поново морамо на стварне и практичне начине поставити приоритете у свом животу. Када у Библији препознамо позив да подупиремо друге и бринемо се о њима, овај позив постаје, такође, један од наших приоритета док тежимо да следимо Исусов пример. Идеално би било када би нам овај позив помогао да будемо мање усредсређени на себе, а више на друге.

Овај другачији скуп приоритета мења, такође, наш однос према онима који имају власт над нама и према потлаченима. Иако Библија налаже хришћанима да поштују власти и да им буду послушни, колико год је то могуће (видети: Римљанима 13,1-7), такође наступа тренутак када треба да поновимо Петрове речи: »Већма се треба Богу покоравати неголи људима.« (Дела 5,29) Исус је ускладио ова два начела у свом одговору упућеном онима који су покушали да Га преваре у вези са овим питањем: »Подајте, дакле, ћесарево ћесару, и Божије Богу.« (Матеј 22,21)

Они који имају власт, било државну или неки други облик власти, често је спроводе и чувају претњама или силом. Као што смо видели у Исусовом животу, живот вере не изискује увек и у свакој прилици да будемо пасивни када се суочимо са злом. На пример, у вези са ропством у Америци Елен Вајт је записала: »Кад се људски закони супроте Божјој речи и Божјим законима, ми треба да послушамо ове последње, без обзира на последице. Закон наше земље који тражи да предамо роба његовом господару не треба да послушамо и треба да смо спремни да сносимо последице преступања тог закона. Роб није власништво ниједног човека. Само Бог је господар људи, и човек нема право да Божју својину узме у своје руке и тврди да је његова.« (*Testimonies for the Church*, 1. свеска, стр. 201.202)

Где је граница између послушности властима и залагања за оне који су можда жртве тлачитељске власти?

Док се одупиремо могућности да наше добре намере буду надвладане »невољама у свету«, многи од нас би волели да више учине и унесу промену у живот напаћених. Бројни ставови и поступци могу нам помоћи да позитивно одреагујемо кад су у питању они којима је потребна помоћ.

Саосећање: Као што смо видели, препознавање туђег бола и саосећања према онима који пате први су кораци које можемо предузети. Треба да негујемо и чувамо осетљивост према напаћенима. Данас се говори о »умору од саосећања«, о идеји према којој смо толико изложени жалости и несрећи да многе од нас умара мноштво разлога који захтевају нашу емоционалну снагу и новчану подршку. Исус је био потпуно свестан зла и бола око Себе; ипак, и даље је био саосећајан. Тако и ми морамо чинити.

Учење: Пошто су многе прилике у којима влада неправда и сиромаштво сложене, слушање и учење о оваквим приликама је важно. Има много примера да су добронамерни људи нанели штету животима других људи покушавајући да помогну. Пошто то није изговор за неделовање, треба да настојимо да се укључимо на промишљен начин пошто смо се о свему обавестили.

Молитва: Када уочимо проблем, наша прва мисао је да предузмемо »практичне« коракe. Међутим, Библија нас подсећа да је молитва практична. На животе сиромашних и потлачених можемо утицати својим молитвама, молећи се и за њих и за оне који имају власт над њима (видети: 1. Тимотију 2,1.2), као и тражењем Божјег вођства да на најбољи начин даље делујемо нудећи помоћ (видети: Приче 2,7.8).

Очекивања: Још један важан чинилац у настојању да ублажимо патњу јесте да имамо одговарајућа очекивања, с обзиром на сложеност друштвених, политичких и личних околности. Наша нада треба да се састоји у томе да људима пружимо могућности и прилике које другачије, можда, не би имали. Понекад ћемо бити разочарани тиме како људи користе ове прилике, али морамо поштовати њихове одлуке. На какав год начин покушали да радимо у корист напаћених, наше водеће начело мора да гласи: »Све, дакле, што хоћете да чине вама људи, чините и ви њима.« (Матеј 7,12)

Прочитајте текст Јаков 1,5-8. Какву улогу молитва треба да има у хришћанском раду? Шта текст: Јаков 2,15.16. говори о томе како можемо допринети услишењу својих молитава за друге?

»Бог љуби онога који драговољно даје« (2. Коринћанима 9,7), а великодушно давање је важна страна хришћанског живота. Иако морамо дозволити Библији да ставља изазов пред наша давања и приоритете у финансијском смислу, великодушност је више од улагања новца у одређени циљ, ма колико био вредан. Тачније, великодушност је једна од наузвишенијих животних ставова и кључна особина оних »који се боје Господа«, као што је много пута забележено у 112. Псалму: »Благо ономе који је милостив и даје у зајам! Он ће дати тврђу ријечима својим на суду.« (Псалам 112,5)

Шта следећи текстови уче о великодушности према невољницима? 3. Мојсијева 25,35-37; Псалам 119,36; 2. Коринћанима 8,12-15; 1. Јованова 3,16-18; 1. Тимотију 6,17-19.

У својим новозаветним посланицама, Павле је често наводио да је Божја великодушност – најпотпуније изражена у Исусовом полагању живота за нас – извор хришћанске наде. Заузврат, Његова смрт поднета за нас такође представља подстрек да ми живимо великодушним животом у односу на друге: »Да твоја вјера, коју имамо заједно, буде силна у познању свакога добра, које имате у Христу Исусу.« (Филимон 1,6)

Великодушност је племенит, одважан и свеобухватан став према животу. Нас много тога у личном животу, друштву и култури нагони да се усредсредимо на себе, да чувамо за себе колико год је то могуће. Суочимо се са тим, за већину од нас подразумевани образац ионако увек гласи *ја, ја, ја*.

Ако је стварна, наша вера ће нам помоћи да одбацимо своје ја и живимо за друге. Вера нам помаже да замислимо свет и људе онако како их Бог види, и у њиховој доброту и у њиховој слабости, и подстиче нас да, колико год је то могуће, помогнемо онима којима је помоћ потребна. Као особина, великодушност се одмах уважава од стране добротворних друштава и оних који прикупљају новчане прилоге. Таква великодушност је мерљива и непосредно практична. Међутим, велике донације не указују увек на великодушан начин живота (видети: Марко 12,41-44). Великодушан живот је племенитији и вреднији од било каквог прилога. Ми треба више да ценимо и негујемо великодушан дух у свему што чинимо. За већину људи, великодушност не долази природно; то је благодат коју треба да изразимо у свом животу активно и свесно, без обзира на утицај грешне, себичне људске природе.

Поред давања новчаних средстава, чак и великодушно, на какве још начине треба да испољимо дух великодушности?

ГРАЂЕЊЕ МИРА

Прочитајте текст Матеј 5,9. Како у свету у коме живимо чинимо оно што Исус каже у овом стиху? Колико на крају можемо бити успешни? Видети: Марко 13,7.

Насилан сукоб је изразит узрок патње. У цену рата укључене су непосредне жртве и уништени животи, пажња и средства посвећени војној машинерији који боље да се преусмере олакшавању других људских потреба и патње ветерана и преживелих у рату, чак и међу »победницима«. Затим, ту су многи мањи сукоби који наносе штету небројеним животима у породицама и заједницама. Према томе, жар према правди не може да занемари налог за грађење мира.

У срцу Исусовог Јеванђеља је Божији милостив и узвишени чин грађења мира, којим се мире грешна људска бића са својим Створитељем (видети: 2. Коринћанима 5,18-21). Помирење које примамо представља узор на који треба да се угледамо да бисмо постали »амбасадори« овог помирења међу другим људима.

Прочитајте текст: Исаија 52,7. Како у свом животу можемо признати овај стих?

Јеванђеље мира постаје, такође, подстицај, пример и извор залагања за мир у насилном свету: »Срце које је у складу с Богом испуњено је небеским миром и шири његов благословени утицај на све око себе. Дух мира као роса спуштаће се на срца уморна и измучена световним сукобима.« (Елен Вајт, *Мисли с Горе благослова*, стр. 28. оригинал)

У проповеди на Гори, Исус је рекао: »Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божији назвати.« (Матеј 5,9) Ако погледамо даљи текст, не само да је потврдио заповест која налаже да не убијамо, већ је рекао да не треба да се гневимо или да будемо кивни на друге (видети: Матеј 5,21-26), да треба да волимо своје непријатеље и да се молимо за оне који нас гоне (видети: Матеј 5,43-48), што значи да треба да предузмемо одлучне кораке тежећи добру других. Има много надахњујућих извештаја о људима који су посветили свој живот грађењу мира у местима у свету у којима владају неприлике, омогућујући летимичан увид у помирење и излечење, често ублажавајући неправду и патњу које ови сукоби изазивају.

На које начине ваша месна црква, на локалном нивоу, може да врши улогу градитеља мира?

Соломун је записао да постоји »вријеме кад се мучи и вријеме кад се говори«. (Проповедник 3,7) Био је у праву, али пронаћи такву равнотежу никоме није једноставно. Међутим, кад је реч о томе да говоримо у корист потлачених, да будемо глас немих и да победимо зло добрим, да ли је могуће да смо као Црква грешили у смислу да смо превише ћутали када је наш глас требало да се чује?

Хришћани често говоре да су они Исусове руке и ноге, указујући на позив за практичну службу усмерену другима као што би Исус желео да чинимо. Међутим, у оквиру пророчке улоге, како је приказано у Библији, Божји први позив упућен људима јесте да буду Његов глас – говорећи у Божје име говоре, такође, и у име оних које Бог жели да одбрани (видети: Псалам 146,6-10).

Прочитајте текст: Исаија 58,1-10. Шта ова порука, дата у одређено време, на одређеном месту и у одређеном оквиру, поручује нама данас који живимо у другачијем времену, месту и оквиру? У којој мери су се прилике заисте промениле од тренутка када је Исаија забележио ове речи до данашњег времена?

Позив за чињење правде који су пророци упућивали никада није био општеприхваћен. Међутим, надахнути налогом који су примили од Бога, схватајући Божји жар према правди, саосећајући са положајем сиромашних и потлачених, тежећи најбољем за друштво, ови пророци усудили су се да буду глас немих у свом времену и месту, упркос противљењима, нелагодностима и опасностима (видети: 1. Петрова 3,17).

На темељу свог схватања Јеванђеља и позива да одсјајују Исуса у свету, адвентистички хришћани, такође, могу много тога да понуде у вези са суочавањем са злом у свету.

На пример: »Адвентистички хришћани верују да су дела којима се смањује сиромаштво и неправда важан део хришћанске друштвене одговорности. Библија јасно открива Божје посебно занимање за сиромашне и Његова очекивања како Његови следбеници треба да поступају према онима који не могу сами да брину о себи. Сва људска бића носе Божје обличје и примају Божје благослове (Лука 6,20). Радећи са сиромашнима, ми следимо Исусов пример и поуке (Матеј 25,35.36). Као духовна заједница, адвентистички хришћани залажу се за правду сиромашнима и 'отварају уста своја за нијемога' (Приче 31,8) и против оних који 'отимају правицу сиромасима' (Исаија 10,2). Ми сарађујемо са Богом који 'показује правду невољном'. (Псалам 140,12)« (*Seventh-day Adventist Official Statement on Global Poverty*, 24. јун 2010)

Прочитајте следеће поглавље у књизи Елен Вајт *У потрази за бољим животом*: »Узвишеније искуство«, стр. 503-516. оригинал.

»Претражите и небо и Земљу, и нећете наћи да се иједна истина открила тако силно као она која је објављена делима милосрђа према онима којима је потребно наше саучешће и наша помоћ. То је истина каква је у Исусу. Када они који носе Христово име буду спровели у дело начела златног правила, иста сила која је пратила дело Јеванђеља у време апостола, откриће се и сада.« (Елен Вајт, *Мисли с Горе блајослова*, стр. 137. оригинал)

»Највиша љубав према Богу и несебична љубав према ближњима – најбољи је дар који нам може дати наш небески Отац. Та љубав није само тежња, већ божанско начело, трајна сила. Непосвећено срце не може бити њен извор, она не може настати у њему. Она може постојати једино у срцу у коме Исус влада... Та љубав, гајена у души, улепшава живот и шири оплемењујући утицај свуда око себе.« (Елен Вајт, *Аио-стиолска црква – Христовим шрагом*, стр. 551. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Као што смо видели у поуци за ову седмицу, Јеванђеље је и даље узор и надахнуће за деловање у име других, као што је Исус деловао у наше име. Како је то проширило ваше разумевање и вредновање Радосне вести, онога што је Бог учинио за нас и начина како показује своју љубав према нама?

2. Подизање гласа за неме, учествовање у изградњи мира и сличне активности могу нас увести у јавне и политичке кругове. Међутим, Хришћанска адвентистичка црква је поборник раздвајања Цркве и државе. Каква је разлика између неприкладне политичке укључености и залагања и рада да се јавно изгради мир?

3. Који корак или дело о којима смо разговарали у поуци за ову седмицу бисте волели да предузмете у свом животу и заједници? Како то можете остварити?

4. Против каквог облика зла или тлачења сте одлучили да се молите у својој заједници или шире?

Закључак: Када постанемо Исусови следбеници, наш живот ће се умногостружено променити. Између осталог, у нама ће се појавити жеља да се придружимо Богу у Његовом старању о сиромашнима и убогим. То никада није лак задатак и ретко кад је општеприхваћен. То ће променити наше приоритете и подстаћи нас да предузмемо одређене кораке и исцелимо рањене у свету око себе.

ЗАЈЕДНИЦА СЛУГУ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Коринћанима 2,14-16; 2. Мојсијева 32,1-14; 1. Петрова 2,12; Филибљанима 2,15; Ефесцима 2,19; Јеврејима 10,23-25.

Текст за памћење: »Да се држимо тврдо признања наде: Јер је вјеран Онај који је обећао. И да разумијевамо један другог у подстицању на љубав и добра дјела.« (Јеврејима 10,23.24)

У тежњи да испунимо хришћанску мисију, не треба да потценимо могућност Цркве као организоване заједнице верника. Већ смо запазили изазове са којима се можемо суочити када тежимо да се изборимо са неправдом и сиромаштвом. Међутим, радећи са другим верницима у заједници верних, можемо постати благослов људима око себе.

Искушење прети да нам, када се као Црква окупимо, пажњу одвуче настојање да у црквеној заједници све несметано делује, заборављајући да она постоји да служи свету у који ју је Бог поставио. Као црквено тело, не смемо занемаривати патњу и зло који владају око нас. Ако их Христос није занемаривао, не смемо ни ми. Морамо бити верни налогу да проповедамо Јеванђеље, а поред проповедања треба да помажемо потлаченима, гладнима, голима и беспомоћнима.

Као црквена заједница и организација, ми смо тело Христово (видети: 1. Коринћанима 12,12-20). Као такви, као заједница, треба да ходимо као што је Исус ходио, да досегнемо друге као што је Исус досезао, и да служимо у данашњем свету као Исусове руке, ноге, глас и срце.

ПРЕДСТАВНИЦИ ПРОМЕНЕ

У првим поглављима Дела апостолских читамо да су први хришћани основали другачији облик заједнице, да су се бринули о невољнима који су били међу њима, заједно се приближавајући људима изван заједнице, нудећи им помоћ каква им је потребна и позивајући их да се придруже ономе што је Бог чинио међу њима.

Надовезујући се на Исусове приказе о соли и светлости, Павле користи бројне метафоре да прикаже деловање Цркве у свету. Између осталог, описује Божји народ као жртву (видети: Римљанима 12,1), Христово тело (видети: 1. Коринћанима 12,12-20), посланике (видети: 2. Коринћанима 5,18-20) и мирис (видети: 2. Коринћанима 2,14-16). Свака од ових слика говори о улози представника и заступника Божјег царства чак и сада, чак и у свету разореном великом борбом.

Размотрите сваки од ових описа »представника«. Који најбоље приказује како бисте волели да представљате Бога и Његове путеве у својој заједници, и зашто?

Са сваком од ових слика повезана су одређена дела, која нису средство захваљујући коме би нас Бог прихватио, већ су дела људи који су већ прихваћени од стране Бога на основи Христове жртве, људи који су одговорили на Божју љубав и благодат тиме што су Његови представници у напаћеном и умирућем свету.

Међутим, ове слике могу бити размотрене још дубље: пошто се Божје царство тиче Божје љубави и благодати, када се опходимо према другима с љубављу и благодаћу, ми већ сада успостављамо вечно царство и узимамо удео у њему.

У међународном закону, амбасада се сматра делом државе коју представља, чак и када је смештена у страниој земљи, можда веома далеко од своје матичне земље. На сличан начин, успостављање путева Божјег царства нуди летимичан увид у вечну стварност овде и сада, и указује на предукус, и јесте предукус, коначне пропасти зла. Чинећи тако – као Христови посланици и представници – можемо искусити стварност Његове љубави и правде у свом личном животу, у цркви и животима оних којима настојимо да служимо.

Прочитајте текст 2. Коринћанима 2,16. Каква је разлика између ова два мириса и како можемо знати који мирис ми представљамо?

Уобичајену дефиницију народа Остатка утврђену у библијском про-
рочанству проналазимо у тексту Откривење 12,17: »Који држи запо-
вијести Божије и има свједочанство Исуса Христа« (видети: Откри-
вење 14,12). Према библијском извештају, ове одлике одређују Божји
народ у каснијем раздобљу земаљске историје. Такође, у библијским
извештајима можемо пронаћи примере како такав Остатак делује, а
нарочито како служи другима.

**Мојсијев пример у вези са тим је изразит. Прочитајте текст 2.
Мојсијева 32,1-14. Каква је сличност између Мојсија у овом из-
вештају и Остатка описаног у тексту Откривење 12,17?**

У свом гневу према израиљском народу, Бог је запретио да ће их
уништити и да ће обећања дата Авраму – да ће његови потомци по-
стати велики народ – пренети на Мојсија и његову породицу (видети:
2. Мојсијева 32,10).

Међутим, Мојсије то није желео. Уместо тога, смогао је храбрости
да уђе у расправу са Богом, указујући да ће рђава слика о Господу бити
послата уколико Господ буде поступио онако како је претио да ће учи-
нити (2. Мојсијева 32,11-13). Мојсије тада иде корак даље и излаже
себе ризику да би се заложиио за овај случај пред Богом.

Мојсије се борио да проведе свај народ кроз пустињу. Народ се
жалио и препирао готово од тренутка када их је повео у слободу. Па
ипак, Мојсије каже Богу: Ако им нећеш опростити, »избриши ме из
Књиге своје коју си написао« (2. Мојсијева 32,32). Мојсије нуди да се
одрекне вечности да би спасао оне са којима је био на том путовању.

Какав снажан пример самопожртвовности и заузимања за оне
који то не заслужују! Какав снажан симбол читавог плана спасења!

»Када је посредовао за свој народ, Мојсијева плашљивост устукнула
је пред његовом дубоком заинтересованомшћу и љубављу према онима
за које је, као оруђе у Божјим рукама, учинио тако много. Господ је чуо
његове молитве и услишио његову несебичну молбу. Господ је окушао
свога слугу; испитао његову верност и његову љубав према том залута-
лом, незахвалном народу и он је сјајно положио испит. Он није био заин-
тересован за Израиљ из себичних побуда. Благостање Божјег изабраног
народа било му је драгоценије од личне части, од предности да постане
отац моћног народа. Богу је била мила његова верност, једноставност
његовог срца, његово поштење, и зато му је, као верном пастиру, по-
верио велику одговорност да одведе Израиљ у Обећану земљу.« (Елен
Вајт, *Стиварање, иаширијарси и иророци*, стр. 319. оригинал)

**Шта нам овај текст говори о томе како, до мере у којој је то мо-
гуће, треба да се опходимо према залуталима око нас?**

Црквене расправе понекад се воде у вези са привидном потребом да се одлучи између посвећивања пажње друштвеном или еванђеоском раду, добротворним прилозима или сведочењу, залагању за правду или евангелизму. Међутим, када боље схватимо сваки од ових појмова и када посматрамо Исусову службу, разлике се губе. Тада увиђамо да су проповедање Јеванђеља и помагање другима тесно повезани.

У једној од својих најпознатијих изјава, Елен Вајт је то објаснила на следећи начин: »Само Христов метод донеће прави успех у приближавању људима. Спаситељ се придружио људима као Онај који им жели добро. Он је показао своје саосећање према људима, служио у њиховим потребама и придобио њихово поверење. Тада их је позвао: 'Хајдете за Мном'... Сиромашнима треба помоћи, треба се бринуту за болесне, жалосне и невољне треба утешити, оне који не знају треба поучити, неискусне треба саветовати. Ми треба да плачемо са онима који плачу и да се радујемо са онима који се радују.« (Елен Вајт, *У њој изрази за бољим животојом*, стр. 143. оригинал)

Као што смо видели, правда и евангелизам, елементи Царства, били су тесно испреплетени, не само у Исусовој служби, већ и у Исусовом првом налогу датом својим ученицима: »А ходећи проповиједајте и казујте да се приближило Царство небеско. Болесне исцјељујте, губаве чистите, мртве дижите, ђаволе изгоните; забадава сте добили, забадава и дајите.« (Матеј 10,7,8) Укратко речено, један од најбољих начина да поруком досегнемо друге је да служимо њиховим потребама.

Прочитајте: 1. Петрова 2,12; Филибљанима 2,15. Шта Петар и Павле кажу о сили коју добра дела Божјег народа имају у сведочењу?

Када стекнемо шире разумевање Божје радосне вести, схватамо да евангелизам нема смисла уколико се не гаји љубав према људима. Стихови као што су 1. Јованова 3,16-18. и Јаков 2,16. наглашавају противречност уколико проповедамо Јеванђеље, а не живимо у складу са њим. У најбољем случају, евангелизам – који доноси радосну вест наде, избављење, покајање, промену и Божју свеобухватну љубав – јесте израз правде.

И евангелизам и жеља за правдом проистичу из препознавања Божје љубави према изгубљенима, слабима и рањенима – љубави која, такође, расте у срцу под Божјим утицајем у нашем животу. Ми не бирамо једно или друго; уместо тога, ми сарађујемо са Богом у раду за друге људе, испуњавајући њихове стварне потребе и користећи сва могућа средства која нам је Бог поверио.

Како можемо бити сигурни да док чинимо добра дела другима не запостављамо проповедање Радосне вести о спасењу?

БЛАГОДАТ У ЦРКВИ

На почетку Књиге о Јову, Бог указује на Јова и његову верност према Њему као доказ да су Божји путеви добри, као и Његово поступање према палом људском роду (видети: О Јову 1,8). Невероватно је да Бог дозвољава да Његов углед зависи од тога како људи живе на Земљи. Међутим, Павле је ову веру коју је Бог имао за неке од својих »свeтиx« проширио на читаву црквену заједницу: »Да се кроз цркву сад обзнани поглаварствима и властима на Небу многоразлична премудрост Божија.« (Ефесцима 3,10)

Прочитајте текст Ефесцима 2,19. Шта мислите шта је обухваћено мишљу да се црквена заједница опише као Божје »домаћинство«? Шта овај опис говори о начину на који организована црква делује?

У свакој заједници или организацији, начин опхођења тог тела према својим члановима одражава основне вредности групе. Као Божје домаћинство, Христово тело и заједница Духа, Црква има најузвишенији позив да у свом животу оствари и испуни следеће: »Јер Бог није Бог буне, него мира, као по свима црквама светијех.« (1. Коринћанима 14,33)

Вредности правде, благодати и љубави – приказане у Божјој правди, благодати и љубави – треба да управљају свим што се догађа у Цркви. Од локалних црквених заједница до светске црквене организације, овим начелима треба да се управљају црквене вође у вођењу Цркве, доношењу одлука и старању о »најмањима« у црквеној заједници. Они, такође, треба да се баве тиме како да решавају сукобе који се с времена на време јављају међу верницима. Ако се према онима који су међу нама не можемо опходити поштено и достојанствено, како ћемо то чинити према другима?

Када црквена организација запошљава људе, треба да буде великодушан послодавац, који изнад свега вреднује људе и бори се против непоштеног опхођења према својим верницима. Цркве треба да буду сигурно место на коме сви верници чине што је у њиховој моћи да заштите рањиве. Чланови црквене заједнице, као што видимо у Раној цркви, треба да буду посебно припремљени да пруже подршку оним припадницима своје црквене »породице« који страдају или им је потребна помоћ.

Исус је то дао као заповест, говорећи да такво поступање не само да ће преобразити заједницу верних, већ ће показати стварност њихове вере онима који посматрају: »Нову вам заповијест дајем да љубите један другога, као што Ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом. По том ће сви познати да сте Моји ученици ако узимате љубав међу собом.« (Јован 13,34.35)

ПОДСТИЧИТЕ ЈЕДНИ ДРУГЕ НА ДОБРА ДЕЛА

Чак и када имамо најбоље побуде и намере, и када верујемо да смо на страни Бога и доброте, радити за Господа може бити тешко и обесхрабрујуће. Туга и бол нашег света су стварни. То је један од разлога зашто нам је потребна црквена заједница. Исус је обликовао овакву врсту подршке у заједници са својим ученицима. Он је ретко кад слао људе саме, а чак и тада би се убрзо окупили да поделе своја искуства и обнове снагу и храброст.

Прочитајте текст Јеврејима 10,23-25. Двадесет и пети стих је најпознатији у овом тексту. Како нам претходна два стиха помажу да боље схватимо овај познати стих? Како можемо подстицати једни друге »на љубав и добра дела«?

У готово сваком задатку, циљу или пројекту, група људи која ради заједно може постићи више од свих људи који раде појединачно. То нас поново подсећа на слику Цркве као Христовог тела (видети: Римљанима 12,3-6), у коме сви имамо различите улоге које се допуњавају. Када свако од нас чини оно што најбоље уме, али тако да дозвољава да се снаге удруже, можемо веровати да ће наш живот и рад извршити утицај за вечност.

Пошто је исход важан, када тежимо да учинимо оно што је исправно – јер се тиче људи и њиховог живота – морамо да га поверимо Богу. Понекад ћемо када се трудимо да ублажимо сиромаштво, да заштитимо рањиве, да ослободимо потлачене и да говоримо у име немих, видети мали напредак. Међутим, имамо наду да радимо ради много узвишенијег и уистину победоносног циља: »А добро чинити да нам се не досади; јер ћемо у своје вријеме пожњети, ако се не уморимо. Зато, дакле, док имамо времена да чинимо добро свакоме, а особито онима који су с нама у вјери.« (Галатима 6,9,10; видети, такође: Јеврејима 13,16)

То је разлог зашто смо позвани да охрабримо – у дословном смислу да надахнемо храброшћу – једни друге. Живети верно је и радосно и тешко искуство. Наш Бог правде и наша заједница правде су наше највеће потпоре и разлог зашто позивамо и друге да нам се придруже.

Кога познајете ко редовно настоји да ублажи патње других? Како можете охрабрити ту особу или групу у обављању тог великодушног задатка?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Апостолска црква – Христовим трагом* прочитајте поглавље »Верни сведок«, стр. 546-556. оригинал.

»Ми треба да обављамо посао који су обављали апостоли. Сваки хришћанин треба да буде мисионар. Са саосећањем и самилошћу треба да служимо онима којима је потребна наша помоћ, тежећи да несребичном озбиљношћу олакшамо несрећу нападеног човечанства...

Христова љубав, испољена у несребичној служби, биће много успешнија у поправљању онога који чини зло, него мач и суд. Ово је потребно да застраши онога који крши закон, али мисионарски пут љубави може учинити више од овога. Срце, оуглало од грдње, често ће омекшати деловањем Христове љубави.« (Елен Вајт, *У иоџрази за бољим животојом*, стр. 104.106. оригинал)

»Ропство, класни систем, неправедне расне предрасуде, глечење сиромашних, занемаривање несрећних – све ово представљено је као нехришћанско, као озбиљна претња добру људског рода, и као зло које Христова црква, коју је Господ одредио, треба да одбаци.« (Део говора који је А. Г. Даниелс, председник Генералне конференције, одржао на сахрани Елен Вајт о њеном раду; *Life Sketches of Ellen G. White*, стр. 473)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Многи људи, групе и организације настоје да олакшају потребе у свету. Каквом јединственом снагом, схватањима и средствима Хришћанска адвентистичка црква може допринети овом задатку?
2. Можете ли се сетити тренутка када вас је црквена заједница охрабрила и подржала? Како на основу тог искуства можете пружити исто охрабрење другима?
3. Поред подршке црквене заједнице, шта вам још може помоћи да избегнете да се »уморите од чињења добра«?
4. Да ли знате какве пројекте и иницијативе Хришћанска адвентистичка црква подржава широм света у вези са сиромаштвом и залагањем за правду? Како можете допринети овом облику црквеног рада?

Закључак: Да, као хришћани позвани смо да служимо потребама других, нарочито онима који пате, страдају или су угњетавани. Иако имамо своју личну одговорност у овој области, као заједница усредсређена на служење другима, можемо бити много успешнији уколико заједно радимо као црквена породица.

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

ЈУЛ

ХРИСТОС ЈЕ НАШ УЗОР

Стална будност

1. П Псалми 119,97. Стајати уз начело
2. У Римљанима 12,2. Наставите да се успињете
3. С 1. Јованова 1,5. Светлост света
4. Ч Данило 8,14. Наша доктрина о Светињи
5. П 1. Петрова 5,8. Стална будност
6. С Матеј 6,30. Мера божанске пажње

Тражите мудрост одозго

7. Н 1. Јованова 2,15. Знате ли тачно где сте...?
8. П Проповедник 12,13. Откривења о суду
9. У 2. Петрова 1,10. Развијање карактера за Небо
10. С Матеј 13,52. Будите верни домаћин
11. Ч Псалми 37,6. Уравнотежен хришћански развој
12. П Откривење 2,1.2. Бог је на сваком месту
13. С Јаков 3,17. Тражите мудрост одозго

Наш милостиви Бог

14. Н Галатима 3,1. Чудесна размена
15. П Матеј 12,37. Посветите Богу дар говора
16. У Псалми 55,22. Стави своје време на Господа
17. С Псалми 103,1.2. Наш милостиви Бог
18. Ч Јован 6,53. Унеси Божју реч у живот
19. П Матеј 16,24. Христове специјалне снаге
20. С Исаија 2,3. Твоја Реч је видело

Христос је наш Узор

21. Н Матеј 7,2. Не судите
22. П 1. Тимотију 6,12. Христос је наш Узор
23. У Јуда 1,24. Хришћанско савршенство
24. С Псалми 130,4.5. Потпуно и бесплатно опроштење
25. Ч Матеј 10,34. Не мир по сваку цену
26. П Лука 10,27. Послушност је цена
27. С Псалам 42,5. Уздај се у Бога

Волите се као браћа

28. Н 1. Јованова 4,10. Христова смрт доноси живот
29. П Откривење 22,2. Јести лишће с дрвета живота
30. У 1. Солуњанима 4,9. Волите се као браћа
31. С Псалам 121,1. Подижем очи своје

АВГУСТ

БУДИМО ПОБЕДНИЦИ ОВДЕ

Нека Свети Дух управља

1. Ч Галатима 5,22.23. Нека Свети Дух управља
2. П 1. Мојсијева 5,24. Енох је угодни Богу
3. С 1. Јованова 2,6. Велики здравствени Мисионар

Христови прави војници

4. Н Јаков 1,22. Христови прави војници
5. П 2. Коринћанима 6,14. Лажно посвећење
6. У Матеј 21,33. Написано за опомену нама
7. С Приче 4,18. Једина светлост која ће обасјати пут
8. Ч Јеремија 7,23. Оно што Бог осуђује није безбедно
9. П Матеј 11,29. Следите Христов пример жртвовања
10. С Лука 4,22. Потребне су благодатне речи

Христос има силу за нас

11. Н Ефесцима 4,29. Свакодневно посвећење
12. П Колошанима 2,10. Христос има силу за нас
13. У 1. Коринћанима 2,2. Уклоните смеће критицизма
14. С Захарија 3,7. Потреба за реформом
15. Ч Исаија 58,9. Обећање о божанској помоћи
16. П 1. Петрова 4,12. Ми смо Христови представници
17. С Римљанима 14,7. Користи свој таленат утицаја

Будимо победници овде

18. Н Малахија 3,18. Вера која указује на разлику
19. П Откривење 21,7. Будимо победници овде
20. У Откривење 21,27. Следите великог Учитеља
21. С 1. Коринћанима 3,11. Зидајте на стени
22. Ч О Јову 22,21. Упознајте се с Богом
23. П Ефесцима 6,4. Имајте у виду Божју славу
24. С Лука 19,17. Верност у малом

Христос као лестве

25. Н Ефесцима 6,13. Клоните се магле скептицизма
26. П Јован 15,1.2. Христос орезује с разлогом
27. У Данило 1,8. Усудите се да будете као Данило
28. С Откривење 14,9.10. Вест трећег анђела је сигурна
29. Ч Јован 3,16. Небо је дало своје најскупоценије благо
30. П Псалам 94,21.22. Христос као лестве
31. С Јован 17,2. Христос високо уздиже мерила

СЕПТЕМБАР

СТОЈТЕ ЧВРСТО У БОГУ

Мој Господ и ја

Сведочење другима

1. Н	2. Коринћанима 3,2.	Шта би Исус учинио?
2. П	Исаија 61,3.	Корист од неповољних околности
3. У	1. Тимотију 3,16.	Тајна утеловљења
4. С	5. Мојсијева 32,22.	Призори Другог доласка
5. Ч	Псалми 111,7.8.	Битка око Божјег закона
6. П	Матеј 28,11.	Увид у Ускршњу причу
7. С	Исаија 58,6.7.	Сведочење другима

Храброст у Господу

8. Н	Исаија 43,1.	Обећана помоћ за борбу
9. П	2. Тимотију 1,7.	Храброст у Господу
10. У	2. Петрова 1,11.	Живот сталне победе
11. С	Јеврејима 12,1.	Наставите да гледате навише
12. Ч	2. Солуњанима 2,10.	Наше »ја« мора да умре
13. П	Титу 3,9.	Избегавајте расправе и оштре нападе
14. С	Ефесцима 4,11-13.	Јединство какво Христос тражи

Имај веру у Бога

15. Н	Матеј 25,45. 46.	Озбиљност коначног суда
16. П	Матеј 25,14.	Сваком човеку његов посао
17. У	Откривење 14,8.	Градове треба опоменути
18. С	Јован 14,23.	Активан верник
19. Ч	Псалми 118,6.	Имај веру у Бога
20. П	Откривење 1,19.	Порука свету
21. С	1. Коринћанима 1,17.	Бог науке и откривења

Стојте чврсто у Богу

22. Н	Језекиљ 3,11.	Стојте чврсто у Богу
23. П	Матеј 18,10.	Исус слуша понизне
24. У	1. Петрова 2,5.	Божја црква као храм
25. С	Јаков 1,2.	Како се суочити са искушењем
26. Ч	Захарија 10,1.	Припрема за позни дажд
27. П	Матеј 5,6.	Светији, још светији
28. С	Јован 15,20.	Два духа у свету

Нека нас Божји Дух обликује

29. Н	Римљанима 6,13.	Нека нас Божји Дух обликује
30. П	Јоило 2,23.	Припреми се за позни дажд

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јул		Август		Септембар	
1. Псалам	115-117	1. Исаија	1-3	1. Јеремија	36-39
2. "	118	2. "	4-6	2. "	40-42
3. "	119, 1-88	3. "	7-9	3. "	43-45
4. "	119, 89-176	4. "	10-13	4. "	46-49
5. "	120-121	5. "	14-17	5. "	50-52
6. "	122-124	6. "	18-20	6. Плач	1-3
7. "	125-127	7. "	21-23	7. "	4-5
8. "	128-130	8. "	24-26	8. Језекиљ	1-4
9. "	131-133	9. "	27-29	9. "	5-7
10. "	134-136	10. "	30-32	10. "	8-10
11. "	137-139	11. "	33-36	11. "	11-12
12. "	140-142	12. "	37-40	12. "	13-15
13. "	143-147	13. "	41-43	13. "	16-18
14. "	148-150	14. "	44-46	14. "	19-21
15. Приче	1-3	15. "	47-49	15. "	22-26
16. "	4-6	16. "	50-52	16. "	27-29
17. "	7-9	17. "	53-55	17. "	30-32
18. "	10-12	18. "	56-59	18. "	33-35
19. "	13-15	19. "	60-62	19. "	36-38
20. "	16-19	20. "	63-66	20. "	39-41
21. "	20-22	21. Јеремија	1-3	21. "	42-44
22. "	23-25	22. "	4-6	22. "	45-48
23. "	26-28	23. "	7-8	23. Данило	1-4
24. "	29-31	24. "	9-11	24. "	5-8
25. Проповедник	1-3	25. "	12-16	25. "	9-12
26. "	4-6	26. "	17-20	26. Осија	1-3
27. "	7-9	27. "	21-23	27. "	4-6
28. "	10-12	28. "	24-26	28. "	7-9
29. Песма над		29. "	27-29	29. "	10-14
песмама	1-3	30. "	30-32	30. Јоило	1-3
30. "	4-6	31. "	33-35		
31. "	7-8				

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 56.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 57.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 58.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 59.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 60.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 61.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 62.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 63.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 64.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 65.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 66.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 67.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 68.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 69,1-16.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 69,17-36.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 70.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 71,1-14.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 71,15-24.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 72.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 73,1-15.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 73,16-28.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 74.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 75.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 76.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 77.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50.	26. Псалам 78,1-14.
27. Псалам 24.	27. Псалам 51.	27. Псалам 78,15-28.
28. Псалам 25.	28. Псалам 52.	28. Псалам 78,29-42.
29. Псалам 26.	29. Псалам 53.	29. Псалам 78,43-56.
30. Псалам 27.	30. Псалам 54.	30. Псалам 78,57-72.
31. Псалам 28.	31. Псалам 55.	

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУЛУ 2019. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Радовиш, Струмица, Ђевђелија	20,07	20,04	19,59	19,53
Кавадарци	20,09	20,06	20,01	19,55
Велес, Прилеп, Битола	20,11	20,08	20,03	19,57
Пирот , Врање, Куманово, Скопље	20,13	20,10	20,05	19,59
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	20,15	20,12	20,07	20,01
Кладово, Неготин , Зајечар, Приштина, Призрен	20,17	20,14	20,09	20,03
Бор, Параћин, Крушевац , Косовска Митровица, Ђаковица	20,19	20,16	20,11	20,05
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	20,21	20,18	20,13	20,07
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак, Краљево, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	20,23	20,20	20,15	20,09
Аранђеловац, Ужице, Бар	20,25	20,22	20,17	20,11
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Панчево, Београд , Ваљево, Пљевља, Зеленика	20,27	20,24	20,19	20,13
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац, Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	20,29	20,26	20,21	20,15
Сента, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мљет	20,31	20,28	20,23	20,17
Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Мостар, Метковић, Пењешац	20,33	20,30	20,25	20,19
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар, Корчула	20,35	20,32	20,27	20,21
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Брач, Вис	20,37	20,34	20,29	20,23
Славонска Пожега, Бања Лука , Сплит	20,39	20,36	20,31	20,25
Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,41	20,38	20,33	20,27
Вировитица, Биоград	20,43	20,40	20,35	20,29
Копривница, Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић, Задар , Дуги Оток	20,45	20,42	20,37	20,31
Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Паг	20,47	20,44	20,39	20,33
Мурска Сбота, Ормож, Птуј , Крапина, Карловац, Раб	20,49	20,46	20,41	20,35
Марибор , Рогашка Слатина, Цеље, Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,51	20,48	20,43	20,37
Дравоград, Словен Градец, Межица, Љубљана , Ријека, Пула	20,53	20,50	20,45	20,39
Крањ, Постојна, Копер, Ровињ	20,55	20,52	20,47	20,41
Јесенице , Крањска Гора, Горица	20,57	20,54	20,49	20,43

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АВГУСТУ 2019. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	9.	16.	23.	30.
Струмица	19,45	19,36	19,25	19,14	19,02
Радовиш, Ђевђелија	19,47	19,38	19,27	19,16	19,04
Пирот , Кавадарци	19,49	19,40	19,29	19,18	19,06
Врање, Куманово, Велес, Прилеп, Битола	19,51	19,42	19,31	19,20	19,08
Кладово, Неготин, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Скопље , Тетово, Охрид	19,53	19,44	19,33	19,22	19,10
Бор, Параћин, Крушевац , Приштина, Призрен, Дебар	19,55	19,46	19,35	19,24	19,12
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица	19,57	19,48	19,37	19,26	19,14
Вршац, Ковин, Пожаревац, Смедерево, Смедеревска Паланка, Крагујевац, Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,59	19,50	19,39	19,28	19,16
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	20,01	19,52	19,41	19,30	19,18
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Ваљево, Ужице, Пљевља, Бар	20,03	19,54	19,43	19,32	19,20
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Фоча, Зеленика	20,05	19,56	19,45	19,34	19,22
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Бијељина, Лозница, Билећа, Требиње, Дубровник	20,07	19,58	19,47	19,36	19,24
Сомбор , Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет	20,09	20,00	19,49	19,38	19,26
Бели Манастир , Осијек , Добој, Зеница, Пељешац	20,11	20,02	19,51	19,40	19,28
Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Јајце, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	20,13	20,04	19,53	19,42	19,30
Вировитица, Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,15	20,06	19,55	19,44	19,32
Бјеловар, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,17	20,08	19,57	19,46	19,34
Копривница, Сисак, Бихаћ, Биоград	20,19	20,10	19,59	19,48	19,36
Мурска Собота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Загреб , Слунь, Госпић, Задар, Дуги Оток	20,21	20,12	19,01	19,50	19,38
Марибор , Птуј , Рогашка Слатина, Крапина, Карловац, Раб, Паг	20,23	20,14	20,03	19,52	19,40
Словењ Градец, Цеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,25	20,16	20,05	19,54	19,42
Дравоград, Межица, Љубљана , Постојна, Ријека	20,27	20,18	20,07	19,56	19,44
Јесенице, Крањ, Копер, Ровињ, Пула	20,29	20,20	20,09	19,58	19,46
Крањска Гора , Горица	20,31	20,22	20,11	20,00	19,48

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У СЕПТЕМБРУ 2019. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Струмица	18,54	18,41	18,28	18,15
Пирот , Радовиш, Ђевђелија	18,56	18,43	18,30	18,17
Кладово, Неготин , Зајечар, Књажевац, Лесковац, Врање, Кавадарци	18,58	18,45	18,32	18,19
Бор, Ниш , Куманово, Скопље, Велес, Прилеп, Битола	19,00	18,47	18,34	18,21
Вршац, Пожаревац, Јагодина , Параћин, Крушевац, Приштина, Тетово, Охрид	19,02	18,49	18,36	18,23
Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Ђаковица, Косовска Митровица, Призрен, Дебар	19,04	18,51	18,38	18,25
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин, Београд , Чачак, Пећ	19,06	18,53	18,40	18,27
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране, Колашин	19,08	18,55	18,42	18,29
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Подгорица , Бар, Улцињ	19,10	18,57	18,44	18,31
Сомбор , Осијек, Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Фоча, Зеленика	19,12	18,59	18,46	18,33
Бели Манастир , Сарајево , Билећа, Требиње, Дубровник	19,14	19,01	18,48	18,35
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Зеница, Мостар, Метковић, Мљет	19,16	19,03	18,50	18,37
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Јајце, Пељешац	19,18	19,05	18,52	18,39
Копривница, Бјеловар, Приједор , Ливно, Брач, Хвар, Корчула	19,20	19,07	18,54	18,41
Мурска Собота, Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Дрвар, Книн, Сплит, Вис	19,22	19,09	18,56	18,43
Марибор , Птуј , Рогашка Слатина, Крапина, Загреб , Слуњ, Бихаћ, Шибеник, Биоград	19,24	19,11	18,58	18,45
Словењ Градец, Џеље , Зидани Мост, Карловац, Госпић, Задар, Дуги Оток	19,26	19,13	19,00	18,47
Дравоград, Межица, Цриквеница, Крк, Раб, Паг	19,28	19,15	19,02	18,49
Јесенице, Крањ, Љубљана , Постојна, Ријека, Црес, Лошињ	19,30	19,17	19,04	18,51
Крањска гора, Горица, Копер, Ровињ, Пула	19,32	19,19	19,06	18,53

Подаци из ове табеле изведени су по летињем рачунању времена.

СПЕЦИЈАЛАН ПОПУСТ НА СВЕ СТАРЕ ЧАСОПИСЕ »ЖИВОТ И ЗДРАВЉЕ«

СВАКИ БРОЈ САМО 25 ДИНАРА

*Понуда не укључује птт трошкове и бројеве 1/2017, 2/2017. и 3/2017.

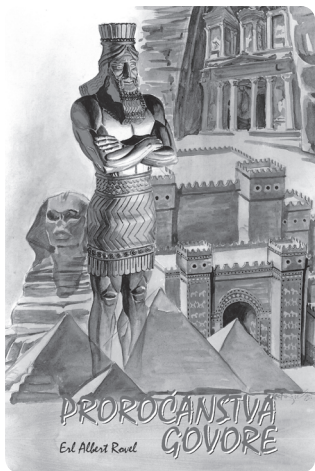

НЕСАЛОМИВИ

Сузи Хазел Мунди

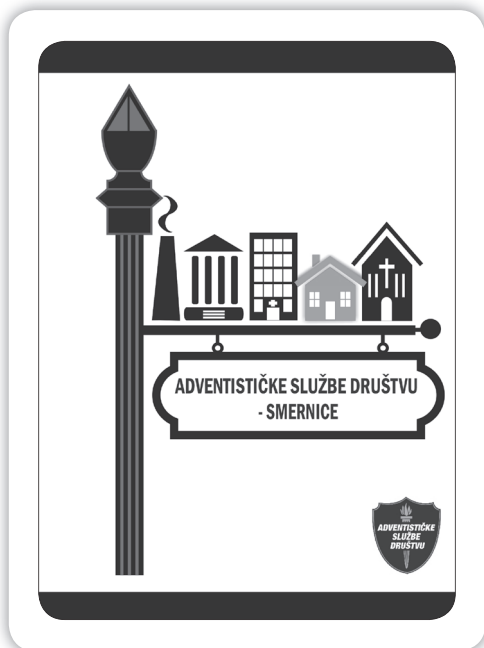
Ово је истинито, надахнуто казивање о породици која је одлучила да у ратним бурама не одустане од доброте и човекољубља.

ПРОРОЧАНСТВА ГОВОРЕ

Ерл Алберт Ровел

Књига коју држите у својим рукама представља ризницу пророчанстава која су објављивана током историје. Да ли оно што је прокламовано да ће се десити се стварно и догодило? Имамо ли неки поуздан извор на који данас можемо да се ослонимо и коме заиста можемо поклонити своје поверење? Ако сте истински трагалац за истином и чињеницама ово је права књига за Вас.

Адвентистичке службе друштву – смернице

Брошура *Адвентистичке службе друштву – смернице* треба да послужи као алатка за стварање организованог одговора на потребе у вашој друштвеној заједници. Бог је позвао Хришћанску адвентистичку цркву да буде Његова алатка којом ће Он довести благослов и конкретан бољитак друштвеној заједници у којој она живи. А све то у складу са начином рада Господа Исуса Христа како би помогла и надахнула људе надом у Његово име кроз дела саосећања (Лука 4:16-21; *Упошрази за бољим животом*, 143. стр оригинала). Адвентистичке службе друштву (АСД) односе се на широк спектар служби које спроводе Хришћанска адвентистичка црква у целом свету. То је уједно и име за оно што би свака локална црква требало да има, а у оквиру оделења личне службе (или мисионства). Премда се сиромаштво, болести, катастрофе и други друштвени тј. социјални проблеми умножавају у свету, они пред нас, Божји народ, износе небројене прилике да доживимо радост службе док се искрено, саосећајно старамо да олакшамо патњу или чак донесемо дубоке позитивне промене у својој друштвеној средини. Ту се отварају врата да се надом коју сами Исус даје досегну људи усред њихових животних борби.

Изађи из балона: Будимо црква која шири Царство

Циљ учеништва не састоји се само у објављивању добре вести, вести о спасењу, већ и у исказивању Божје љубави према људима у потреби. Не можемо искорачити из таме и напосто се башкарити у Његовој дивној светлости, већ је потребно да се вратимо у таму и у њу унесемо промену. Бог нас је изабрао да будемо „со“ и „светло“. Кад год смо у свету – као појединци или колективно као тело Адвентистичке цркве – атмосфера око нас мора се разликовати од атмосфере око други људи, будући преобразена нашим верним присуством међу њима. Када устврдимо да смо хришћани, ми не говоримо о хришћанству које служи само себи, већ о хришћанству које је на службу ближњима – о хришћанству које одсјајује Исусово понизно срце стављено у службу свету. Дужни смо начинити промену тако што нећемо само одлазити у цркву већ бити црква у свету око нас. Морамо се молити за Божју интервенцију у нашим властитим животима, ослушкивати људске борбе и изазове са којима се суочавају и тражити могућности и прилике у суседству и друштву које нас окружује да служимо и покажемо Божју љубав. Једино ћемо тада сведочити истинској промени – променама у животима и променама у својим заједницама.